

Mạnh Mẽ Khi Yêu

Contents

Mạnh Mẽ Khi Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	54
8. Chương 8	64
9. Chương 9	71
10. Chương 10: Chương Cuối	80

Mạnh Mẽ Khi Yêu

Giới thiệu

Thấm Tĩnh và Mạnh Đình Vũ là một cặp đôi ngọt ngào như bao cặp tình nhân khác. Thấm Tĩnh ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-me-khi-yeu>

1. Chương 1

“Nghe nói lần này cậu quay về tìm vợ phải không?”

Trong thư phòng rộng rãi yên tĩnh, câu hỏi đùa ấy vang lên rõ rệt, hòa vào tiếng gió vi vút bên ngoài cửa sổ, cuộn thành một dòng xoáy mãnh liệt dội thẳng vào tai Mạnh Đình Vũ.

Anh lặng người bên cửa sổ, từ từ thu ánh mắt đang chìm đắm vô định trên những con đường chằng chịt bên dưới để nhìn về phía vị khách không mời mà tới...

Ngụy Nguyên Lăng là đàn anh thời đại học, đồng thời cũng là người anh em tốt nhất của sếp anh, Đàm Dục.

Lần này Đàm Dục điều anh về Đài Loan để đứng ra thu mua cổ phiếu một công ty, sếp anh đã có lời nhờ Ngụy Nguyên Lăng giúp anh một tay. Chỉ có điều là anh chưa từng nghĩ đến sự giúp đỡ này còn vượt ra cả phạm vi công việc.

“Em về là vì chuyện thu mua cổ phiếu của công ty khoa học công nghệ Phong Kinh”, anh thận trọng trả lời.

“Đồng thời tìm vợ luôn”, Ngụy Nguyên Lăng bổ sung, khéo môi cong lên trêu chọc, khiến người ta vừa xấu hổ vừa bối rối.

Mạnh Đình Vũ nghiêng răng, thâm nghĩ không biết Đàm Dục đã tiết lộ những gì cho anh ta.

“Đàm Dục đã nói hết cho anh rồi”, Ngụy Nguyên Lăng điềm đạm lên tiếng. Anh có thể nhìn thấu suy nghĩ của đối phương.

Đàm Dục đáng chết, rõ ràng không muốn anh được sống yên thân đây mà!

Mạnh Đình Vũ thở dài một cái, cố làm như không có chuyện gì: “Em thừa nhận, lần này về đây, cũng muốn tiện thể đi tìm một người”.

“Một cô gái”, Ngụy Nguyên Lăng lại bổ sung.

Mạnh Đình Vũ bất giác siết chặt nắm tay, “Là một cô gái”, anh lừ mắt với Ngụy Nguyên Lăng như muốn nói “Thế thì làm sao?”, “Em hy vọng trong đợt công tác này có thể biết được tin tức của cô ấy”.

“Không thành vấn đề!”, Ngụy Nguyên Lăng búng tay vui vẻ, “Cậu cứ đưa thông tin cô ấy đây, anh sẽ tìm giúp cho”.

“Không cần đâu, chuyện này em có thể giải quyết”, Mạnh Đình Vũ từ chối ý tốt của đàn anh.

“Nói thế tức là cậu đã biết phải làm sao để liên hệ với cô ấy rồi à?”

“Vẫn chưa”, ánh mắt anh tối lại, “Số điện thoại và địa chỉ nhà đều đã thay đổi, ban thông tin liên lạc hội sinh viên cũng không tìm được cô ấy”.

“Thế cậu định tìm cô ấy bằng cách nào?”

“Em định bắt đầu từ trường trung học của cô ấy.”

“Trường nào?”

“Trung học Đạm Giang.”

“Trung học Đạm Giang?”, Ngụy Nguyên Lăng trầm ngâm giây lát, “Bao năm rồi cậu mới về Đài Loan, mọi thứ đã thay đổi rất nhiều, để anh đưa cậu đi, coi như làm hướng dẫn viên cho cậu luôn”, anh ta chủ động đề nghị.

Mạnh Đình Vũ vốn định từ chối, nhưng nghĩ lại thì anh xa Đài Loan đã lâu nên nhất định không tránh khỏi lạ lẫm, có người giúp đỡ cũng tốt, biết đâu sẽ tìm ra cô ấy nhanh hơn.

Anh xoay lưng đối diện cửa sổ, cơn gió điên cuồng ngoài không trung cùng với nỗi ân hận trong lòng sắc như dao nhọn, khứa từng nhát lên khuôn mặt và cả trái tim anh. Anh thấy đau đốn từng cơn, nhưng lại không muốn đóng cửa lại.

Bao năm nay, anh giống như tòa nhà đang xây kia, ra sức thu ngắn khoảng cách với bầu trời, cuối cùng anh cũng với tới khoảng không mệnh mang đó.

Cứ tưởng vinh hoa phú quý sẽ khiến anh trở thành bậc vương giả, đứng nơi cao ngất, ung dung tận hưởng cuộc sống hào hoa tráng lệ, đầu gối, thứ duy nhất anh có được lại chỉ là sự cô độc.

Nửa đêm giật mình tỉnh giấc, anh đều cảm thấy một nỗi hối hận mãnh liệt.

“Cậu sợ không tìm thấy cô ấy sao?”, Ngụy Nguyên Lăng thấy anh không nói gì thì cất tiếng hỏi han.

Ngực thoáng rúng động, anh vội lắc đầu.

Anh không sợ phải đối mặt với tình huống cảnh vẫn còn đó mà người giờ nơi đâu, chỉ cần cô đang ở Đài Loan, anh nhất định sẽ tìm ra, anh không sợ không tìm thấy cô, chỉ sợ...

Cô không chịu tha thứ cho anh.

Trường trung học Đạm Giang.

Một bóng hồng dịu dàng lướt qua.

Khuôn viên trường tháng Mười một, khi vạn vật đang mơ màng trong cơn ngái ngủ, mùa thu đã lặng lẽ ghé thăm, nàng thu khe khẽ khoác lên cây cổ thụ một tấm áo mới nhưng chẳng đả động gì đến lầu bát giác vẫn đứng sừng sững tại đó từ hồi kháng chiến chống Nhật đến giờ.

Hình bóng xinh đẹp như đuổi theo nàng thu, băng qua đám cây cổ thụ, nấn ná một lúc lâu tại hành lang lầu bát giác, rồi vòng tới Nhà thờ lớn, quan sát từng cánh cửa kính, cuối cùng dừng lại ở khu mộ George Leslie Mackay, lặng mình chăm chú ngắm nhìn tấm bia mộ trang nghiêm. [Geogre Leslie Mackay là một nhà truyền giáo từ Giáo hội Presbyterian Canada]

Sắc trời từ từ bao bọc lấy thân hình mảnh mai đó, khi ánh hoàng hôn nhuộm đỏ không trung, chợt có một bóng người nhẹ nhàng bước tới sau lưng cô.

“Thẩm Tinh, con đến từ lúc nào vậy?”

Cô gái sững người quay lại, khuôn mặt thanh tú hiện lên niềm vui sướng: “Cô Hường!”.

Cô Hường nhoẻn miệng cười, gương mặt từng trải phong sương sớm in đầy nếp nhăn nhưng vẫn toát lên vẻ hiền từ, phúc hậu.

Vẫn là cô Hường ngày nào!

Thẩm Tinh trầm nghĩ, bước lại gần cô: “Cô, đã lâu không gặp cô!”.

“Con thật là, không phải đã nói sẽ thường xuyên về trường chơi sao? Bao lâu rồi con mới quay trở lại nơi này?”, cô Hường trìu mến vuốt mái tóc cô.

“Con có về mà, chỉ là chẳng lần nào được gặp cô, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn thấy cô, thật là tốt quá”, Thẩm Tinh nắm lấy tay cô Hường, nũng nịu thanh minh. Đứng trước cô giáo, dường như cô lại quay trở về là cô thiếu nữ vô lo vô nghĩ ngày nào.

“Đạo này con thế nào? Nghe nói con mở một lớp trông trẻ à?”, cô Hường âu yếm hỏi cô.

“Vâng, ở ngay tầng một khu tập thể chỗ con.”

“Con trông lũ trẻ chắc không có khó khăn gì chứ?” Thẩm Tinh cười hồn nhiên đáp lời: “Không sao đâu cô ạ, thực ra tụi nhỏ rất dễ thương, chỉ cần nhẫn nại một chút, một khi đã chiếm được sự tin tưởng của chúng thì bọn trẻ sẽ rất nghe lời”.

“Vậy thì tốt”, cô Hường vỗ lên mu bàn tay Thẩm Tinh, “Ôi, còn nhớ hồi đó so với các bạn, con cứ như một đứa trẻ, không ngờ bây giờ lại tự mở một nhà trẻ, chăm sóc và dạy dỗ những đứa trẻ giúp bố mẹ chúng”.

“Con đã trưởng thành rồi mà”, Thẩm Tinh khẽ mỉm cười.

“Đúng thế, con đã trưởng thành rồi”, cô Hường ngẩng đầu, ánh mắt nhuộm vẻ suy tư, “Con đã thay đổi rất nhiều, điềm đạm chừng chặc hơn, đúng là hợp với cái tên Thẩm Tinh’ lắm”.

“Không uống công bố mẹ đặt cho con cái tên này phải không cô?”, Thẩm Tinh nháy mắt, ôm lấy cánh tay cô Hường. Hai người bước đi chậm rãi trong vườn trường dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

Hoàng hôn ngày càng đỏ thắm, tiếng chuông tan học sớm đã vang lên, sân trường chỉ còn vài ba nhóm học sinh chậm trễ, lưng đeo cặp sách, đang vội lao ra khỏi cổng trường đã nhốt chúng cả một ngày dài.

Thẩm Tinh nhìn bọn trẻ, trong lòng chợt dấy lên một nỗi u buồn.

Lúc này bọn trẻ vội vã rời đi như thế, đâu biết rằng sau này muốn lưu lại nơi đây thêm một giây một phút cũng không được? Tuổi thanh xuân đã qua thì không bao giờ trở lại!

“Phải rồi, con có bạn trai chưa?”, cô Hường đột nhiên hỏi.

Thẩm Tinh sững lại, lắc đầu.

“Sao không tìm lấy một người bạn trai?”, cô Hường nhú mày, “Con đã ba mươi tuổi, cũng đến lúc kết hôn rồi”.

Lại thế nữa. Thẩm Tinh than thầm. Tại sao bậc trưởng bối nào nhìn thấy cô cũng thích hỏi về đề tài này?

“Không kết hôn cũng có sao đâu ạ, dù sao con sống một mình cũng rất tốt”, cô thản nhiên so vai.

“Sao lại có thể không kết hôn chứ?” Hoàng thượng không nóng ruột, nhưng thái giám đã lo sốt vó lên rồi. Cô Hường nhìn Thẩm Tinh vẻ không bằng lòng: “Bây giờ con thấy thoải mái tự do, sau này về già không có ai bên cạnh mới biết thế nào là khổ”.

“Con còn có bạn thân nữa!”

“Bọn họ có thể ở bên con đến lúc nào? Dù sao cũng đến lúc người ta phải kết hôn chứ?”

Thì đúng thế.

Thẩm Tinh trầm nghĩ. Hai người bạn thân nhất của cô, Đồng Đồng và Hiểu Mộng, dạo này đang chìm trong lưới tình ngọt ngào, xem ra chẳng mấy mà bước vào lễ đường.

“Cô yên tâm đi, cho dù bọn họ kết hôn rồi cũng không bỏ mặc con đâu.” Điều này thì Thẩm Tinh rất có niềm tin, tình bạn của ba người không phải một sớm một chiều. “Hơn nữa con còn có một đám trẻ dễ thương bầu bạn! Con yêu chúng nó hơn bất cứ người đàn ông nào!”

“Nói cho cùng thì đó cũng là con của người khác! Đợi tụi nó rời khỏi nhà trẻ, con tính sao?”

“Thì sẽ có đám nhóc khác thế chỗ mà, cũng giống như cô yêu từng lứa học sinh chúng con, con cũng sẽ hết lòng yêu thương từng đứa trẻ đến với con.”

Cô Hường không biết nói gì hơn, đành thở dài: “Chà, cô nói không lại con”.

Thẩm Tinh cười khê.

Cô Hường quay đầu nhìn cô, nhú mày lo lắng: “Thẩm Tinh, con nói thật với cô đi, không lẽ con vẫn chưa quên được người con trai đó?”

“Ai ạ?”, Thẩm Tinh giả khờ.

“Chính là cậu bạn trai hồi đại học của con đó! Tên là gì ấy nhỉ?”, cô Hường cố gắng nhớ lại, “Hình như là họ Mạnh...”.

“Cô à!”, Thẩm Tinh cắt ngang, “Đó là chuyện quá khứ rồi”.

“Đúng là đã đi vào quá khứ rồi sao?”, cô Hường không tin, “Thế sao đến giờ con vẫn không chịu tìm một người bạn trai mới?”.

“Chẳng liên quan gì đến anh ta cả”, Thẩm Tinh giữ ngữ khí bình thản, nét mặt không đổi, “Chỉ là con vẫn chưa gặp được chàng trai khiến con thực sự rung động mà thôi”.

Hai người vừa đi vừa nói, dừng lại trước cửa một ngôi nhà vừa được tu sửa thành quán cà phê, tên là Bạch Lâu. Cô Hường bảo Thẩm Tinh cùng vào, gọi đồ uống xong, liền chất vấn: “Phải như thế nào mới khiến con rung động đây? Con nói yêu cầu cô nghe, cô sẽ giới thiệu cho con”.

“Không cần đâu, cô à”, Thẩm Tinh từ chối sự nhiệt tình của cô giáo, “Con không có hứng thú với mấy vụ mai mối đâu”.

“Ai bảo là mai mối chứ? Chỉ là giới thiệu một người bạn cho con cũng không được sao?”

“Đúng là không cần đâu cô...”

“Thẩm Tinh!”, cô Hương bất ngờ cao giọng, lấy lại quyền uy của một nhà giáo.

Thẩm Tinh bất lực, đành phải thay đổi chiến thuật: “Thôi vậy, cô à, con thú thật với cô, thực ra con đang xem xét có nên chính thức bắt đầu quan hệ với một người đàn ông”.

“Thì ra con đã có đối tượng rồi à?”, cô Hương vui vẻ vỗ vập hỏi, “Là người như thế nào? Làm việc ở đâu? Tính cách tốt chứ?”.

Một tràng tra hỏi khiến Thẩm Tinh hoa mắt chóng mặt, cô xốc lại tinh thần, trả lời từng câu một.

“Anh ấy là do một người bạn thân của con giới thiệu, là tổng giám đốc của một công ty cơ khí, tính tình hiền lành, nhân phẩm không có gì phải chê.”

“Quái lạ, sao tai lại ngứa ngứa, không phải có người đang nhớ mình chứ?”, Ngụy Nguyên Lăng làm bộ ngoáy tai, cười nói.

Rõ ràng Mạnh Đình Vũ nghe thấy nhưng không có tâm trí phụ họa câu nói đùa đó, để mặc sắc thẩm hoàng hôn đang chiếm lĩnh vườn trường lấp đầy mắt anh.

Anh còn nhớ, khoảng thời gian chính thức yêu nhau, có một ngày anh đã theo cô về thăm ngôi trường trung học mà cô vô cùng yêu quý, hôm đó cũng như ngày hôm nay, họ cùng chìm trong ánh hoàng hôn của buổi chiều thu.

Hôm đó, vầng dương phía xa kia cũng tỏa ra tứ phía những sắc đỏ rực rỡ tựa như máu.

Khi đó chỉ thấy đẹp, còn hôm nay, ngoài cái đẹp làm rung động tâm hồn, cũng đã hiểu được phần nào cảm giác sầu muộn tiếc nuối “Băng lãng chiều hôm sầu vô hạn” của một nhà thơ xưa. [Nguyên văn là “Tịch dương vô hạn hảo”, đây là một câu thơ trong bài Đăng lạc du nguyên của Lý Thương Ẩn.]

Mạnh Đình Vũ thu lại tầm mắt, lưu luyến nhìn quanh sân trường, chợt nhận ra một tòa nhà sơn trắng ngói đỏ cách đó không xa, không khỏi giật mình.

“Là Bạch Lâu”, anh khẽ lẩm bẩm.

“Bạch Lâu?”, Ngụy Nguyên Lăng nhú mày hỏi lại.

“Ngày trước là chỗ ở của một nữ tu sĩ, nghe nói học sinh và giáo viên trường Đạm Giang đều rất kính trọng bà”, Mạnh Đình Vũ giải thích. Hồi tưởng lại khung cảnh ngày đó, cô ấy nhiệt tình giới thiệu với anh về tòa nhà này. Anh tiến lên vài bước, nhận ra có một tấm biển được treo trước cửa tòa Bạch Lâu nằm giữa vườn cây um tùm này. “Thì ra bây giờ đã thành một quán cà phê.”

“Tầm Căn Viên”, Ngụy Nguyên Lăng theo sát anh, đọc ba chữ khắc trên tấm biển, “Một cái tên rất thú vị. Có muốn vào ngồi chút không?”.

“Thôi khỏi”, Mạnh Đình Vũ lắc đầu, “Chúng ta đến phòng hành chính luôn đi”.

Nói đoạn, tâm trạng anh rối bời đi trước dẫn đường, anh lướt qua bóng dáng mỹ miều bên khung cửa sổ mà không hề hay biết.

Bọn họ tìm đến phòng hành chính, gặp một nhân viên đang cầm đầu gõ chữ trên bàn phím máy tính, hỏi người đó liệu có thể giúp họ tra cứu thông tin của một người bạn học thì người đó bảo thử đến Ban quản lý học sinh hỏi xem. Vậy nên hai người đi ngược lại, trở về Ban quản lý học sinh nằm ngay sát cổng trường.

Mạnh Đình Vũ vừa đẩy cửa bước vào phòng thì đầu bên kia, hai người phụ nữ cũng nhẹ nhàng bước ra khỏi Tầm Căn Viên.

“Xin hỏi hai anh có việc gì không?”, một nhân viên trực ban bước lại, mỉm cười hỏi.

“Xin chào, chúng tôi muốn tìm thông tin của một người bạn học”, Mạnh Đình Vũ lịch sự trả lời.

“Thông tin của một người bạn học? Vậy ra các anh cũng là học sinh cũ của trường sao?”

“Không phải. Chúng tôi muốn tìm một học sinh cũ của trường.”

Tìm người à?”, cô nhân viên nghiêng đầu quan sát bọn họ, “Xin hỏi người anh muốn tìm người tốt nghiệp khóa nào?”.

“Tôi cũng không biết chắc cô ấy tốt nghiệp khóa nào.”

“Không biết là học sinh khóa nào ư? Vậy thì khá phiền đó”, cô nhân viên nhíu mày suy nghĩ, “Trước hết anh cho tôi biết tên của cô ấy đi”.

“Thẩm Tĩnh. Chữ Thẩm trong Thẩm Tùng Văn, chữ Tĩnh trong yên tĩnh.”[Thẩm Tùng Văn (28/12/1902 - 10/5/1988) là một nhà văn, nhà nghiên cứu lịch sử văn vật nổi tiếng của Trung Quốc.]

Mạnh Đình Vũ vừa nhắc đến tên cô gái, hai người bên cạnh không hẹn mà cùng giật mình, Ngụy Nguyên Lăng tròn mắt nhìn anh, cô nhân viên cũng vô cùng ngỡ ngàng.

“Anh tìm Thẩm Tĩnh?”, cô nhân viên lặp lại.

“Vâng”, anh gật đầu.

Cô nhân viên nhìn anh, bật cười: “Sao lại có thể trùng hợp vậy chứ, Thẩm Tĩnh vừa mới ở đây”.

“Cô ấy đến đây sao?”, Mạnh Đình Vũ kinh hoàng, trong cơn xúc động bất chợt nắm lấy tay cô nhân viên, “Vậy bây giờ cô ấy đang ở đâu?”.

“Chắc vẫn còn ở trong trường thôi! Lần nào đến, cô ấy cũng đi dạo trong trường nửa ngày trời, tìm các thầy cô giáo cũ trò chuyện...”

Không để cô nói hết, Mạnh Đình Vũ xoay người lao đi như cơn bão, vội vàng nhìn ngó khắp nơi, thậm chí chạy ra ngoài cổng trường tìm kiếm.

Dường như số mệnh đã chán ngấy cái trò đi lướt qua nhau nên anh mới tình cờ nhìn thấy, ở góc ngoặt ngoài cổng trường có một chiếc ô tô màu trắng từ từ lướt đi, người lái xe là một cô gái, y phục trắng như tuyết, khuôn mặt thanh tú tươi tắn.

Thẩm Tĩnh! Đúng là Thẩm Tĩnh rồi!

Mạnh Đình Vũ tim đập loạn nhịp, liều lĩnh đuổi theo, một cảm xúc mãnh liệt trào dâng trong lồng ngực làm tắc nghẽn cổ họng, cứ tưởng sẽ hóa thành một tiếng gọi xé lòng.

Nhưng anh đã không thể lên tiếng.

Cô ấy ở ngay phía trước, khuôn mặt ám ảnh giấc mơ từng đêm của anh ở ngay trước mắt, nhưng anh không dám gọi cô lại.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã mất hút phía xa, bóng dáng thướt tha đó lại lần nữa biến mất khỏi thế giới của anh.

Mạnh Đình Vũ bất động tại chỗ.

Mấy phút sau, Ngụy Nguyên Lăng cũng đuổi kịp, nhìn anh đứng sững như một pho tượng thì vừa buồn cười lại vừa cảm thông. Anh khẽ hắng giọng.

“Đi rồi à?”

“...”

“Có muốn biết cách tìm thấy cô ấy không?”

Mạnh Đình Vũ giật mình quay lại.

Ngụy Nguyên Lăng mỉm cười vui vẻ, nháy mắt nói: “Ngay từ đầu cậu chịu nói tên cô ấy có phải đỡ một bao nhiêu không? Thẩm Tĩnh chứ gì, dạo này anh hay gặp cô ấy lắm”.

Mạnh Đình Vũ choáng váng, vài giây sau mới bình tĩnh: “Anh quen cô ấy sao? Sao anh lại quen cô ấy? Sao hai người lại hay gặp nhau? Quan hệ giữa hai người là gì?”.

“Đừng vội”, Ngụy Nguyên Lăng đưa tay trấn an anh, “Tóm lại thì để anh đưa cậu đến gặp cô ấy đã”.

Nhìn dáng vẻ điềm đạm từ tốn của Ngụy Nguyên Lăng, Mạnh Đình Vũ cũng không tiện tiếp tục dò hỏi, đành phải nén lại cơn nóng nảy, chui vào xe anh.

Chiếc Lexus màu vàng sâm banh nhẹ nhàng lướt qua khu Đạm Giang chật hẹp rồi dừng lại trước cổng một khu tập thể hẻo lánh, đúng lúc đó cánh cửa sắt chạm khắc đủ loại hoa bên phải mở ra, mấy đứa trẻ lớn bé khác nhau nhón nháo lao ra ngoài.

Phía sau là một cô gái duyên dáng xinh đẹp.

Lòng ngực Mạnh Đình Vũ chợt thất lại, như thể trúng một đòn mạnh.

Mái tóc đen tuyền óng ả buông trên bờ vai thon, tà váy trắng lay động trên đôi chân nhỏ nhắn, giữa eo là một dây đai rực rỡ bành bồng trong gió.

Cô bước lại, dịu dàng như chuồn chuồn đậu trên mặt nước, khiến tim anh dấy lên những đợt sóng dai dẳng.

Một cậu bé chập chững bước về phía cô, giơ ra cánh tay nhỏ mập mạp, cô dang rộng vòng tay, ôm lấy cậu bé. Cơn gió nhẹ cuối ngày thổi một vài lọn tóc cô chạm lên mặt cậu bé.

Cậu bé thấy ngứa, khẽ hất xì, cô âu yếm bật cười, đặt đôi môi hồng tươi hôn lên vàng trán nhỏ nhắn của cậu bé.

Dưới ánh hoàng hôn ấm áp, khung cảnh cô ôm chặt cậu bé đó, đẹp tựa một bức tranh thuộc trường phái ấn tượng.

Mạnh Đình Vũ chỉ cảm thấy lòng ngực chấn động, cơn ghen ngùn ngụt bốc lên.

Đứa bé đó là con của cô ấy ư? Thì ra cô ấy đã kết hôn rồi?

Anh quay sang phía Ngụy Nguyên Lăng, đang định cất tiếng hỏi thì nhận ra đối phương đã sớm xuống xe, chậm chậm tiến về phía thân hình mà anh chỉ dám nhìn từ xa.

“Thẩm Tĩnh!”, tiếng gọi vui vẻ và thân thiết đó làm anh cảm thấy bực bội.

“Anh Nguyên Lăng?”, Thẩm Tĩnh quay đầu lại, bờ môi hồng tươi khẽ cong thành một nụ cười, niềm nở chào đón, “Sao tự dưng anh lại đến đây?”.

“Anh muốn gặp em nên đến thôi”, Ngụy Nguyên Lăng thẳng thắn trả lời. Mạnh Đình Vũ nghe xong kinh ngạc, Thẩm Tĩnh cũng không giấu nổi vẻ bất ngờ.

Cô đặt cậu bé con xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Ngụy Nguyên Lăng: “Có chuyện gì xảy ra sao?”.

Ngụy Nguyên Lăng mỉm cười trả lời ánh mắt nhạy bén của cô: “Anh không thể đến gặp em sao?”.

“Đương nhiên là được, chỉ có điều...”, Thẩm Tĩnh nhận ra mấu chốt vấn đề, “Những lời này không giống tính cách của anh cho lắm”.

“Sao lại không giống chứ?”

“Bởi vì anh sẽ không vô duyên vô cớ đến tìm em.”

“Thẩm Tĩnh, em nói thế làm anh đau lòng quá!”, Ngụy Nguyên Lăng chớp chớp mắt, nửa đùa nửa thật trách móc, “Anh đã luôn xem em như một người bạn đặc biệt, thế mà...”.

“Em cũng luôn coi anh như một người bạn đặc biệt, có điều...”

“Vì thế anh đến gặp em là lẽ tất nhiên”, Ngụy Nguyên Lăng nhanh nhẹn cướp lời Thẩm Tĩnh. Cảm nhận được một ánh mắt nóng như nòng đạn phía sau, anh mỉm cười trộm.

Thẩm Tĩnh không để ý sau lưng anh còn có một người đàn ông khác, chỉ cảm thấy hôm nay hành vi của anh có chút lạ. Cô nhủ mảy may suy ngẫm không biết Ngụy Nguyên Lăng đang có âm mưu gì đây.

“Đúng rồi, Thẩm Tĩnh, tối nay em đi ăn cơm cùng anh được không?”, Ngụy Nguyên Lăng lên tiếng.

“Có chuyện gì à?”, Thẩm Tĩnh do dự hỏi lại.

“Cứ phải có chuyện gì mới rủ em đi ăn cơm được sao?”

“Được thôi, chờ em xem lại lịch làm việc đã.” Muốn đùa thì em cũng sẵn lòng phối hợp thôi. Thẩm Tĩnh mỉm cười. “Nếu không có việc gì thì tất nhiên em không phản đối được đi ăn tối với một người đàn ông đẹp trai rồi.”

“Em nói anh là người đàn ông đẹp trai sao?”, Ngụy Nguyên Lăng cười vui sướng.

“Nếu không thì là ai chứ?” Không biết anh ta tính chơi trò gì đây.

“Nếu như anh nói, muốn cùng ăn bữa tối nay với em không chỉ là mình anh, mà còn có thêm một anh chàng phong độ ngồi ngồi thì em có đồng ý không?”

Cuối cùng cũng đến lúc lật ngửa lá bài.

Thẩm Tĩnh có chút thiếu não lừ anh một cái. Chẳng nhẽ đến anh cũng muốn làm mối cho cô ư?

“Cảm ơn ý tốt của anh”, cô thở dài, “Có điều không cần đâu, em sợ mình không có phúc cùng một lúc được hưởng sự ưu ái của hai người đàn ông quyền rũ như các anh”.

“Đừng vội từ chối, người này nhất định em phải gặp.”

“Sao em lại phải gặp chứ?”

“Bởi vì...”, Ngụy Nguyên Lăng còn chưa kịp giải thích, thì nghe Thẩm Tĩnh hét một tiếng thất thanh.

Anh kinh hoàng nhận ra, cậu bé lúc nãy được Thẩm Tĩnh bế trên tay đang đuổi theo trái bóng ra tận đường, ngay góc rẽ, một chiếc taxi băng băng lao đến.

“An An!”

Thẩm Tĩnh hoảng loạn hét lên, túm váy đuổi theo. Cô đẩy đứa bé sang một bên, bị mất thăng bằng nên ngã xuống đất, chiếc taxi phanh gấp phát ra âm thanh ghê rợn dội vào tai cô như đòi mạng, cô nhắm mắt, lấy hai tay ôm đầu theo bản năng.

Bất ngờ, một người đàn ông lao đến giật cô lại trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, anh ôm cô vào lòng, hai người lăn về phía vỉa hè.

Dư âm của tiếng phanh gấp vẫn rít lên bên tai, nhưng mọi nguy hiểm đã qua đi.

Thẩm Tĩnh run rẩy hé mắt.

Trước mặt cô là một khuôn mặt đàn ông, từng nét trên mặt đều rõ như tạc, mỗi đường nét đều toát lên vẻ tuấn tú, đôi mày đang nhíu lại, lộ vẻ hãi hùng.

Một khuôn mặt rất quen thuộc.

Một khuôn mặt thuộc về quá khứ.

Một khuôn mặt dù có hóa thành tro tàn, cô cũng luôn nhận ra.

Trái tim đập nhanh hơn, hay chậm hơn? Cô cũng không phân biệt nổi nữa, chỉ biết chắc chắn cô không thờ ơ khi nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Thẩm Tĩnh yên lặng nhắm mắt lại, khóe môi cong lên nở một nụ cười hờ.

Lúc hai người mới chia xa, cô đã về ra không biết bao lần cảnh hai người gặp lại. Cô từng nghĩ sẽ vô cùng đau khổ, hoặc vô cùng vui sướng, nhưng đến hôm nay cô mới nhận ra được cảm giác đó, không đau khổ cũng chẳng hề vui sướng.

Là thần thờ, là bình thần giống như dòng nước man mác buồn đã chảy qua bao sông to biển lớn, hay giống gió mây đã lướt qua khắp chốn trần ai.

Đó là một cảm giác phức tạp khó nói.

Một lần nữa cô mở mắt, ngẩng nhìn người đàn ông sau bao năm xa cách, làn sương mỏng manh phủ trên đôi mắt dần tan biến, Mạnh Đình Vũ chỉ nhìn thấy một đôi mắt long lanh trong vắt.

“Đình Vũ”, cô thì thầm gọi tên anh, tưởng như vô tình thốt ra mà lại giống cố tình nhắc đến, “Anh buông em ra được không?”.

Cơ thể Mạnh Đình Vũ chấn động, bao năm nay mới lại nghe thấy cô nhắc tên anh, tiếng gọi đó dường như hút lấy hồn anh, hai tay anh tự động buông ra.

Cô nhẹ nhàng đứng dậy, phỉu bụi trên tay áo, lập tức chuyển sự chú ý sang cậu bé vẫn chưa hết hoảng sợ kia.

“An An, con không sao chứ?”, cô quỳ xuống, ôm cậu bé vỗ về.

“Cô ơi!”, cậu bé co ro trong lòng cô, nước mắt giàn giụa trên má.

“Không sao, ngoan, đừng sợ con ạ”, Thẩm Tĩnh vuốt ve tóc cậu bé, giọng nói ấm áp của cô có sức mạnh trấn an lòng người.

“Cô à, con xin lỗi...”, An An nghẹn ngào nói, “Con không nên chạy ra đường”.

“Đúng thế, con nghịch quá đi, con có biết vừa nãy cô suýt bị con hù chết rồi không?”, Thẩm Tĩnh nhéo mũi cậu.

“Con xin lỗi cô”, An An nức nở nói.

“Được rồi, không sao là tốt rồi, lần sau nhớ phải ngoan, biết chưa? Đừng khóc nữa, nào, lại đây, cô Phương sẽ rửa mặt cho con, một chốc nữa bố con sẽ đến đón”, Thẩm Tĩnh nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, rồi giao cậu ột cô giáo khác.

Dõi theo cho đến lúc cậu bé ngoan ngoãn nắm tay cô giáo Phương bước vào cổng trường, Thẩm Tĩnh mới quay người lại, đối diện với hai người đàn ông đang đứng lặng bên cô.

Đầu tiên cô nhìn Ngụy Nguyên Lăng, nửa cười nửa không hỏi: “Đột nhiên anh đến tìm em là vì chuyện của Đình Vũ sao?”.

Ngụy Nguyên Lăng thoáng sững sờ, dường như không lường trước được cô lại có thái độ bình tĩnh thế khi nhắc đến bạn trai cũ, anh đỡ ra một lát mới gật đầu.

“Em đã nói mà, hôm nay anh nói toàn những câu không giống anh gì cả”, câu nói châm chọc của cô như kim nhọn, làm anh ngượng ngùng chớp mắt liên hồi.

Anh hết nhìn Thẩm Tĩnh, lại nhìn sang Mạnh Đình Vũ đang mặt mày ảm đạm bên cạnh, lấy tay quệt mũi, vai diễn của anh đã hết đất dụng rồi.

“Hai người cuối cùng cũng gặp mặt, kỳ đà cản mũi là anh đây cũng đến lúc rút lui rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, anh đi trước đây.”

Nói đoạn, không chờ hai người kia có phản ứng, anh mau chóng nhảy lên chiếc xe yêu quý, thông thả lướt đi.

Chờ đến khi chiếc xe đã lao đi mất tăm mất tích, Thẩm Tĩnh mới bình thản cất tiếng: “Anh về Đài Loan từ khi nào vậy?”.

“Anh á?”, Mạnh Đình Vũ ngẩn người, “Hai ngày trước”.

“Về có việc gì thế?”

“Công ty giao cho anh trách nhiệm thu mua cổ phần của một công ty.”

“Vậy à?”, Thẩm Tĩnh nhàn nhạt tiếp lời, “Chắc chắn hiện nay anh rất thành đạt”.

Giọng cô khê khàng khiến anh không nghe ra có ẩn ý gì bên trong.

“Cảm ơn anh khi này đã cứu em”, cô ngược đôi mắt long lanh như sao trời nhìn anh, “Hình như lần nào em suýt bị xe đụng, anh đều kịp thời chạy đến cứu em”.

Mạnh Đình Vũ thẫn thờ, nhớ lại mỗi lần cô ngơ ngác vụng về sang đường đều khiến anh sợ hãi lạnh sống lưng.

“Anh không cần phải lo lắng”, dường như đọc được suy nghĩ của anh, cô khẽ mỉm cười, “Bây giờ mỗi lần sang đường em đều rất cẩn thận, khi này là vì học trò nghịch ngợm, nên mới xảy ra chút chuyện không đáng có kia”.

Chỉ là chút chuyện không đáng có.

Anh bàng hoàng trước thái độ hờ hợt của cô khi nhắc lại khung cảnh nguy hiểm khi này, một ngọn lửa tức giận bùng lên trong lòng anh.

Sao cô lại có thể bình thản như thế? Tại sao lại không òa khóc sợ hãi như đứa trẻ đó? Vừa mới né được lưỡi hái tử thần, đáng nhẽ cô phải có chút hoảng sợ mới phải chứ?

Nhưng cô lại bình thản như thể chẳng có gì xảy ra, ngay cả việc gặp lại anh cũng chỉ là một chuyện nhỏ tí xiu.

Lẽ nào cô làm bộ ra vẻ bình thản? Hẳn là cô phải... hận anh lắm?

“Tĩnh...”, anh phải mất rất nhiều dũng khí mới gọi được tên cô, “Em hận anh sao?”.

Cô nhúm mày ngạc nhiên, dường như không ngờ đến sẽ có một câu hỏi như thế. Anh nhìn thấy hình bóng đôi mày u buồn của mình phản chiếu trong đôi mắt trong trẻo của cô.

Đột nhiên anh có một cảm giác lạ lùng, cảm thấy mình giống như chú hề bị treo ngược trên quân bài Tarot, cô đơn hiu quạnh, đợi chờ phán quyết cuối cùng của số phận.

“Em không hận anh”, tiếng nói mượt mà xa xôi, như thể đến từ thế giới khác...

“Sao em có thể hận người đàn ông đã dạy em trưởng thành được?”

2. Chương 2

Bảy năm trước.

Lúc cô vẫn còn ngây thơ như một đứa trẻ.

Khi ấy, cô vừa tốt nghiệp đại học, đi làm tại một công ty thương mại nhỏ. Cuộc sống khi ấy giống như một bức tranh ghép hình đầy màu sắc nhưng cũng vô cùng lộn xộn.

Không sai, rất lộn xộn, bởi tâm trí mơ mơ màng màng của cô khiến công việc và cuộc sống hằng ngày đều rối tung rối mù. Không biết bao nhiêu lần khiến con người có tác phong nghiêm túc, lối sống kỷ luật là anh tức phát điên.

Nghe mà xem, anh lại đang gắt lên với cô.

“Thảm Tĩnh! Tối qua chẳng phải em bảo là đã đặt đồng hồ báo thức rồi? Sao lại không nghe thấy tiếng chuông?”

“Em biết đâu”, cô ngơ ngác xua tay, “Hôm qua rõ ràng em đã đặt chuông rồi, ai ngờ được sáng nay tự dưng nó lại đình công chứ?”.

“Đình công cái gì? Chắc chắn là em quên không đặt báo thức!”, Mạnh Đình Vũ tức tối, cố gắng đè nén ý muốn véo má cô một cái thật đau, “Bị em hại chết rồi, em có biết sáng nay anh phải tham gia một cuộc họp rất quan trọng không?”.

“Hôm nay em cũng phải đi họp chứ bộ!”, Thảm Tĩnh tủi thân lí nhí, “Thôi được rồi mà, anh mau thay quần áo đi đi”.

“Còn phải chờ em nói sao!” Mạnh Đình Vũ lừ cô một cái, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết vấn đề vệ sinh buổi sáng và mau chóng mặc quần áo. Trong khoảng thời gian đó hoàn toàn không thèm để tâm đến cô. Lúc đứng trước gương thắt cà vạt, có lẽ do quá nóng ruột, anh lóng ngóng làm mãi không xong.

“Để em giúp anh!” Thảm Tĩnh vẫn chưa trang điểm xong, liền vội chạy lại giúp anh, chỉ vài động tác đã hoàn thành mỹ mãn. “Đẹp không?”, cô lùi về sau một bước, đắc ý chiêm ngưỡng kiệt tác của mình.

“Làm ơn đi, em vẫn còn thời gian lễ mễ à? Mau đi chải lại tóc, thế này mà cũng dám ra đường sao?”

“Hả? Tóc em rối lắm à?”, nghe bạn trai nhắc nhở, Thẩm Tĩnh giật mình quay lại soi gương, quả nhiên phát hiện tư thế ngủ thoải mái hôm qua đã khiến đuôi tóc cong lên trông rất buồn cười.

Thẩm Tĩnh hét lên thảm thương: “Tiêu rồi tiêu rồi, thế này sao dám ra đường chứ?” Cô vội vàng cầm lọ gel xịt lên tóc, nhưng nhanh nhẩu đoảng, xịt lên cả mặt mình.

Cô lại hét lên rồi vội lao tới vòi nước rửa mặt.

Mạnh Đình Vũ nhìn cô ngao ngán: “Anh xin em đấy, có thể nhả nhận ý tứ một chút được không? Lúc nào cũng cẩu thả thô lỗ. Mau lại đây”. Anh nâng mặt cô lên, lấy khăn mặt lau khô vệt nước, sau đó xịt ít gel lên tóc cô, cầm lược chải chút chải thẳng tóc.

Thật dễ chịu.

Thẩm Tĩnh bất giác nhắm mắt lại, thả mình cảm nhận sự chăm sóc của bạn trai, không khí mới êm ả thư thái làm sao.

Xong xuôi đầu đấy, anh mới nhẹ nhàng lay cô: “Mau đi trang điểm”.

“Yes, sir!”

Cô phấn khởi giơ tay làm động tác chào cờ, hớn hờ chạy lại bàn trang điểm. Anh mấy lần thúc giục nhưng cô chỉ nháy mắt nũng nịu, hết đá lông nheo, lại chun môi, làm anh vừa bực vừa yêu, chỉ còn nước tiếp tục ngồi chờ.

Vài phút sau, cuối cùng cô cũng hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

“Xong, chúng ta có thể đi được rồi!”

Không đợi cô nhắc, Mạnh Đình Vũ sớm đã chạy ra ngoài cửa: “Anh đi lấy xe, em xuống ngay đấy nhé”.

“Vâng...” Thẩm Tĩnh kéo dài giọng, trước khi bước ra cửa chợt nhớ mình quên mang theo chìa khóa, liền cuống quýt quay về phòng tìm mãi nửa ngày trời mới thấy, nhét chìa khóa vào túi xách xong mới sập cửa bước xuống.

Mạnh Đình Vũ đã ngồi trên chiếc xe yêu quý từ lâu, đang đợi cô ở dưới lầu. Chiếc Toyota Corolla màu trắng được anh lau chùi sáng bóng, cả nội thất bên trong cũng mới tinh.

Mạnh Đình Vũ rất chăm chút cho chiếc xe, cứ đến cuối tuần lại đem ra lau chùi, còn không cho Thẩm Tĩnh ăn đồ trên xe. Có lúc Thẩm Tĩnh nghi ngờ anh yêu “cô vợ bé” này còn hơn yêu mình nữa.

“Đình Vũ, em đói, trên đường chúng ta tạt vào mua đồ ăn sáng được không?”, cô nhỏ nhẹ năn nỉ.

“Muốn ăn thì đến công ty mà ăn”, anh từ chối không chút thương tiếc.

“Nhưng em đói mà.”

“Không được. Em quên lần trước em đã gây ra đại họa gì trên xe anh hay sao? Làm đổ sữa lên xe khiến anh mất cả tiếng đồng hồ dọn dẹp.”

“Đâu có nghiêm trọng đến mức ấy”, đôi môi tươi như cánh đào trĩu xuống ừ ừ.

Mạnh Đình Vũ liếc cô một cái, tự dặn mình không được mềm lòng nhưng cái cân trong đầu đang nghiêng ngả, một bên là khung cảnh chiếc xe yêu quý bị vấy bẩn, một bên là khuôn mặt ủ ê của người yêu.

Thẩm Tĩnh chỉ đang làm bộ đáng thương thôi, đây là tuyệt chiêu của cô mà.

“Đình Vũ, mua đồ ăn sáng nhé, được không?”, cô tiếp tục van nài.

“Không còn thời gian nữa, nếu không nhanh hơn thì chắc chắn bị muộn.”

“Thế thì mua sandwich là được rồi, rất nhanh, không phải chờ, đưa tiền cho người ta là xong. Em không mua đồ uống, như thế không phải lo làm bẩn xe anh nữa, được chưa nào?”

“Được được được, muốn mua thì nhanh chút đi!”

Đành vậy, anh nhận thua, đầu hàng.

“Cảm ơn ông xã, em biết anh cưng em nhất mà.” Cô vui vẻ ôm cổ anh, hôn chụt một cái lên má anh, sau đó nhanh nhẹn xuống xe, chạy đi mua sandwich cho cả hai.

Mạnh Đình Vũ thấy cô thích thú ngồi gặm sandwich thì không khỏi nhếch mép cười cười, sau đó nhìn thẳng về phía trước, tập trung lái xe.

Vào giờ cao điểm, trên tất cả các tuyến đường của Đài Bắc đều bị ùn tắc. Mạnh Đình Vũ nôn nóng điều khiển tay lái, khó khăn lắm mới đến được chỗ đối diện công ty Thẩm Tĩnh. Anh sốt ruột gõ lên vô lăng, ngao ngán chờ đợi tín hiệu giao thông chuyển sang đèn xanh, thì Thẩm Tĩnh đột nhiên mở lời.

“Em xuống ở đây được rồi, sang đường một cái là đến”, nói đoạn, cô cởi dây an toàn, trước khi bước xuống đường còn mỉm cười tạm biệt anh.

“Sang đường em nhớ cẩn thận chút, phải để ý xe cộ đấy!”, anh dặn cô.

“Biết rồi mà.” Cô vẫy tay, vừa đặt chân xuống đường thì suýt bị một chiếc xe máy phóng ẩu quệt phải.

Cô cũng chẳng sợ lắm, chỉ khẽ kêu một tiếng nhưng Mạnh Đình Vũ thì hết hồn, vội vàng kéo cô vào trong xe.

“Thôi, em vững về thể này, để anh đưa em qua đường, mỗi lần nhìn em sang đường, anh lại mất công tốn thọ nửa năm.”

Anh không cho cô xuống xe mà thắt lại dây an toàn cho cô. Anh thà mất công một chút cũng muốn tự mình đưa cô qua đường, đến trước cửa công ty cô mới yên tâm thả cô xuống.

Trước sự quan tâm của người yêu như thế, Thẩm Tĩnh cảm thấy cuộc sống này quá ư ngọt ngào, như thể được nếm vị mật ong thơm phức. Cô mỉm cười sung sướng tạm biệt anh, sau đó quay người lên lầu.

Ngồi trong văn phòng, một nửa tâm trí cô dành cho công việc, còn nửa kia mãi mê nhớ nhung người yêu tuyệt vời của mình.

“Sao lại chờ người ra thế?”, cô đồng nghiệp bên cạnh thấy Thẩm Tĩnh cứ ngẩn người ra thì tò mò sán lại hỏi.

“Mình đang nghĩ tối nay nên làm gì để chúc mừng sinh nhật Đình Vũ”, cô thật thà trả lời.

“Sinh nhật của bạn trai cậu à?”

“Ừ.”

“Hai người tình cảm thật tốt”, cô đồng nghiệp tỏ ra ngưỡng mộ, “Lần sinh nhật vừa rồi của cậu, anh ấy đã gửi một bó hồng thật to đến công ty”.

“Ừ, anh ấy đối với mình rất tốt”, Thẩm Tĩnh mỉm cười hạnh phúc.

“Hai người quen nhau mấy năm rồi?”, cô đồng nghiệp bắt đầu lân la tra khảo.

“Bốn năm rồi.”

“Lâu vậy rồi cơ à? Có nghĩ đến chuyện kết hôn chưa?”

“Không nhanh vậy đâu”, hai má Thẩm Tĩnh dần ửng hồng, “Mình mới đi làm chưa lâu, anh ấy cũng còn trẻ, phải tập trung xây dựng sự nghiệp trước đã”.

“Nói như thế cũng không sai, nhưng cậu phải cẩn thận đó, một người đàn ông có điều kiện tốt như bạn trai cậu, không ít các cô gái muốn giật lấy đâu. Đêm dài lắm mộng, cậu hiểu chứ?”

Trái tim Thẩm Tĩnh bất giác đập loạn nhịp.

Tuy cô biết rõ lời cảnh cáo của cô bạn đến tám phần là vô căn cứ nhưng vẫn không tránh khỏi có chút bất an. Trước giờ Đình Vũ luôn được các cô gái chào đón, theo cô được biết, ngay tại công ty anh cũng có vài cô công khai bày tỏ tình ý với anh.

“Mình tin Đình Vũ, anh ấy rất yêu mình”, cô trịnh trọng tuyên bố.

Đồng nghiệp liền ném cho cô một cái nhìn thâm thúy: “Cậu có niềm tin thì tốt rồi. Trong thời buổi này, ai dám cam đoan cả đời cũng không thay lòng chứ? Yêu nhau bốn năm như hai người đã hiếm thấy lắm rồi, cố lên nhé!”.

“Cảm ơn cậu”, Thẩm Tinh cười gượng.

Không cần người khác nhắc, tự cô cũng biết những lời thề non hẹn biển, sống chết bên nhau chỉ là chút ngọt ngào không thể thiếu trong lúc hai người đang chìm đắm trong men say tình ái mà thôi, mặc dù cô tính khí trẻ con nhưng cũng không đến mức ngây thơ hết thuốc chữa.

Chỉ là, cô vẫn luôn tin vào vẻ diễm lệ của tình yêu, luôn khát khao được ở bên người mình yêu cho đến giây phút cuối cùng của cuộc đời.

Cô tin rằng Đinh Vũ yêu cô sâu sắc, và cô cũng yêu anh đắm say.

Bởi vậy, hai người nhất định sẽ tay nắm tay cùng nhau đi đến phía cuối con đường.

Nhất định như thế...

Vào giờ nghỉ trưa, Mạnh Đình Vũ vẫn dán mắt vào màn hình máy tính, các số liệu liên tục biến động, sau vài giây lại tự động cập nhật.

“Đinh Vũ, chúng ta sử dụng chiến lược đầu tư kiểu Butterfly được chứ?”, đồng nghiệp đối diện lớn tiếng hỏi.

“Áp dụng cho cổ phần nào?”, anh không ngần ngại đầu, bộ não tính toán theo sát những con số đang biến động.

“Cổ phần của Đài Loan.”

“Cậu cho rằng cổ phần của Đài Loan sẽ không có biến động lớn?”

“Ừ, mình theo dõi gần đây nó đứng nguyên, không lên cũng chẳng xuống.”

“Cậu nghĩ sao, Tiểu Chu?”, anh quay sang hỏi một đồng nghiệp khác.

“Mình đồng ý! Hai hôm nay lượng giao dịch ít quá, chán chết được.”

Mạnh Đình Vũ suy nghĩ trong giây lát: “Được, vậy sẽ chơi đòn Butterfly, cậu dự đoán chút về độ chênh lệch giá cả của nó”.

“OK! Cứ giao ệnh!”

“Đinh Vũ!”, lại một đồng nghiệp nữa gọi anh, “Hai trăm cổ phiếu S&P500 mà chúng ta mua của SIMEX, có lẽ đã đến lúc tung ra thị trường rồi nhỉ?”.

“Giá lúc này thế nào?”, anh hỏi.

Người kia đưa ra một con số.

Anh nhấp chuột mở một folder để tìm tài liệu phân tích về SIMEX, lướt qua một cái: “Bán một trăm cổ phiếu trước, chỗ còn lại chờ giá tăng lên ta sẽ thực hiện chiến lược kinh doanh sau”.

Thực hiện lệnh xong, anh tính và vội miếng cơm đã nguội trên bàn thì lại nghe tiếng người khác gọi.

Anh đành buông đĩa xuống: “Chuyện gì?”.

“Di động anh kêu, lúc này anh để quên ở phòng họp”, cô trợ lý duyên dáng bước lại chỗ anh, “Nó kêu mãi từ bấy đến giờ”.

Mạnh Đình Vũ sững người, đón lấy chiếc di động:

“Cảm ơn cô, Cao Lệ Na”. Lướt qua màn hình, thì ra là Thẩm Tinh gọi.

Anh bắt máy: “A lô”.

“Đinh Vũ, sao anh không trả lời tin nhắn của em”, Thẩm Tinh nũng nịu trách móc.

“Anh không nhìn thấy”, Mạnh Đình Vũ hạ giọng, ngưỡng ngùng phát hiện ra mọi người trong phòng đang vểnh tai lên nghe anh và bạn gái trò chuyện, “Có chuyện gì không?”.

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi chiều nay mấy giờ anh tan ca?”

“Anh cũng chưa rõ.”

“Sao anh lại chưa rõ chứ? Không phải anh bảo hôm nay không cần trực sao?”

“Tối qua có một vị khách hàng lớn vừa đến Đài Bắc, có lẽ anh phải tiếp đón ông ta.”

“VẬY Ờ...”, Thẩm Tinh không giấu được nỗi thất vọng.

“Nếu không có chuyện gì, anh sẽ cố gắng về sớm.”

“VẬY NHÉ, ANH NHẤT ĐỊNH PHẢI VỀ SỚM MỘT CHÚT ĐÓ”, Thẩm Tinh giao kèo.

Mạnh Đình Vũ ấn nút kết thúc cuộc gọi, nhận ra Cao Lệ Na vẫn đang đứng bên cạnh, nửa cười nửa không nhìn anh: “Bạn gái anh gọi đến à? Gọi đến kiểm tra sao?”

“Chỉ hỏi chút chuyện thôi”, Mạnh Đình Vũ nhú mày.

“Chà, bạn gái anh dính anh thật chắc, hơi tí lại gọi điện đến.”

Mạnh Đình Vũ biết rõ Cao Lệ Na có ý với mình nên mới cố tình châm chọc như thế. Nhưng anh không có phản ứng gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, sau đó quay lại chuyên tâm với màn hình máy tính.

Cao Lệ Na đứng lạng tấc giận.

Cho dù cô chỉ là một cô trợ lý nhỏ nhưng cánh đàn ông trong công ty, không vì nhan sắc của cô thì cũng vì cái chức chủ tịch của bố cô mà đối với cô hết sức ân cần. Chỉ riêng Mạnh Đình Vũ, lúc nào cũng hờ hững với cô.

Cô không tin người bạn gái chỉ biết dựa dẫm ỷ lại vào anh kia có gì hay ho! Xinh đẹp hơn cô, gia đình điều kiện hơn cô ư?

Cô hừ nhạt một tiếng, thấy Mạnh Đình Vũ vẫn không thèm để mắt đến mình thì cảm thấy mất hứng, lặng lẽ bỏ đi.

Mạnh Đình Vũ tiếp tục lao đầu vào công việc, gần tối, thị trường tài chính bên châu Âu mới chính thức mở cửa, anh lại càng bận hơn.

Đúng lúc đó điện thoại lại vang lên. Anh liếc qua, là tin nhắn của Thẩm Tinh, anh nhú mày, cương quyết làm lơ.

“ĐÌNH VŨ, CẬU XEM CHỈ SỐ CỦA MATIF CHƯA? KHÓ TIN THẬT.”

“ĐÌNH VŨ, MÌNH NGHĨ CHÚNG TA PHẢI KHỞI ĐỘNG LẠI MÔ HÌNH ĐẦU TƯ.”

“ĐÌNH VŨ, ÔNG UÔNG ĐẾN RỒI.”

Đình Vũ, Đình Vũ, Đình Vũ...

Cả ngày trời, anh phải nghe vô số lần gọi, trả lời vô số câu hỏi, quyết định vô số chiến lược.

Vô cùng mệt mỏi. Có lúc anh cảm thấy mình giống như một con quay, bị chuyển qua tay hết người này đến người kia, nhưng anh lại cam tâm tình nguyện.

Một người đàn ông muốn thành đạt phải trả một cái giá tương xứng. Anh hiểu rằng sự nghiệp của mình đang trên đà lên dốc, chỉ cần duy trì được thành tích xuất sắc hiện nay, sang năm anh sẽ được thăng lên chức chuyên viên đứng đầu phòng giao dịch này.

Nếu thuận lợi, anh sẽ trở thành Top Leader trẻ nhất của thị trường chứng khoán Đài Loan.

Đó là tham vọng của anh, vì thế bất luận phải trả giá nào, anh cũng phải leo lên vị trí đó.

“ĐÌNH VŨ.”

Tám giờ tối, Mạnh Đình Vũ đang sắp xếp tài liệu bỏ vào cặp để về nhà thì tổng giám đốc đột nhiên xuất hiện.

Anh vội quay người: “Tổng giám đốc, có chuyện gì sao?”

“Tôi nay rảnh không? ông Uông muốn mời cậu dùng bữa.”

“Mời em sao?”, Mạnh Đình Vũ ngạc nhiên. Mặc dù ngài Uông là khách hàng lớn của công ty, nhưng trước nay hành xử rất thận trọng, thỉnh thoảng đến công ty xem xét tình hình thì hầu như không tham gia tiệc tùng tiếp xúc với ai. “Em tưởng tôi nay ông ấy có việc bận mà?”

“Đúng ra là ông ấy có việc bận, nhưng đã hủy rồi, ông ấy nói hiếm có cơ hội ghé thăm công ty, muốn cùng hai chúng ta nói chuyện”, tổng giám đốc bật cười vỗ vai anh, “ông ấy rất thích cậu đó! Bảo cậu là anh chàng giỏi giang tháo vát nhất mà ông ấy từng gặp”.

“Ông ấy quá khen rồi”, anh lịch sự mỉm cười đáp lại.

“Cậu không cần khách khí. Tôi vừa nhờ thư kí đặt chỗ tại quán Kaiseki, chúng ta cùng đi.”

Cơ hội tốt thế này, đương nhiên không thể bỏ qua được. Mạnh Đình Vũ lập tức gật đầu đồng ý, sau đó chợt nhớ ra Thẩm Tĩnh đang ở nhà đợi anh về.

Anh trầm ngâm hai giây, đang định gọi về bảo Thẩm Tĩnh đừng chờ anh nữa, thì chuông điện thoại lại vang lên.

Quả nhiên là cô ấy.

Anh bắt máy: “Tĩnh, xin lỗi, hôm nay anh phải tham dự một bữa tiệc, có lẽ khá muộn mới về nhà”.

“Anh phải tham gia tiệc? Sao lại thế được?”, Thẩm Tĩnh vô cùng thất vọng, “Nhưng hôm nay là...”.

Mạnh Đình Vũ vội vàng cắt ngang, không cho cô cơ hội nói tiếp: “Tóm lại là anh sẽ cố gắng về sớm nhất có thể, em ăn cơm trước đi”.

Cúp máy rồi, anh ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt có phần khác lạ của tổng giám đốc: “Bạn gái cậu hả?”.

“Vâng”, anh có chút ngại ngùng.

“Nghe nói cô ấy bám cậu rất chắc? Thường xuyên gọi điện tra hỏi?”

Sao đến tổng giám đốc cũng biết chuyện này? Mạnh Đình Vũ rầu rĩ. “Cũng không phải tra hỏi, cô ấy chỉ là muốn biết bao giờ em về nhà thôi”, anh thanh minh hộ bạn gái.

Tổng giám đốc gật đầu, ra hiệu cho anh thu dọn đồ đạc rồi cùng ông xuống xe. Hai người bước vào thang máy, tổng giám đốc chăm chú quan sát anh một hồi, sau mới trịnh trọng lên tiếng.

“Có một việc thực ra tôi muốn nói với cậu từ lâu rồi, Đình Vũ.”

“Chuyện gì ạ?”

“Mặc dù yêu đương không phải là chuyện xấu, nhưng đàn ông phải quyết đoán một chút, không thể để phụ nữ cản trở con đường thăng tiến.”

Mạnh Đình Vũ nghe mà biến sắc: “Chuyện này em biết”.

“Cậu đừng hiểu nhầm, không phải tôi có ý chê bạn gái của cậu không tốt, chỉ là cô ta quá dựa dẫm vào cậu, tôi sợ sau này sẽ ảnh hưởng đến công việc của cậu”, tổng giám đốc dừng một chút, “Cậu biết không? Thực ra bên trụ sở chính có ý định điều cậu sang New York”.

“Điều em sang New York sao?”, Mạnh Đình Vũ kinh ngạc, tròn mắt nhìn tổng giám đốc.

“Lẽ ra không muốn nói cho cậu biết sớm thế này, nhưng để cậu có thời gian chuẩn bị tâm lý cũng tốt”, tổng giám đốc mỉm cười, “Lãnh đạo bên kia rất coi trọng cậu, muốn cất nhắc cậu, nếu không có gì thay đổi, tháng sau sẽ có lệnh điều động”.

Mạnh Đình Vũ đỡ người, nhất thời không dám tin vào tai mình.

“Sao thế? Cậu không muốn sang đó à?”

Sao lại không muốn cơ chứ? Đó là New York đấy! Người nào thuộc giới tài chính mà lại chẳng ao ước được thử tài ở phố Wall?

“Đương nhiên em muốn rồi!”, Mạnh Đình Vũ khẳng định, ánh mắt anh sáng bừng rạng rỡ, “Rất mong công ty dành cho em cơ hội này”.

“Tốt, tốt!”, tổng giám đốc rất hài lòng với câu trả lời của cậu, bật cười ha hả, lại một lần nữa vỗ vai cấp dưới tài năng, “Cậu có ý chí thế là tốt, có điều tôi cũng phải nhắc cậu, có một vài chuyện, sớm dứt khoát phút nào hay phút đó...”.

Thật lẽ mề.

Sao bây giờ vẫn chưa chịu về?

Thẩm Tinh nằm dài bên thành cửa sổ, nhìn chăm chăm vào con đường tối đen bên dưới.

Hôm nay vừa tan ca, cô liền vội vội vàng vàng lao về nhà, làm một bữa tối thơm phức, còn đặc biệt nướng một chiếc bánh ga tô nhân chocolate theo công thức trên mạng. Hoa tươi, sâm banh, nến lung linh, không thiếu thứ gì, quà sinh nhật cũng mua từ mấy hôm trước.

Chỉ đợi anh về tận hưởng bữa tiệc sinh nhật mà cô đã chuẩn bị tỉ mỉ này thôi.

Nhưng đợi từ chạng vạng tối đến tận đêm khuya, khi ánh sao mờ ảo thay thế cho giọt nắng cuối ngày, vẫn không thấy bóng anh đâu.

Cô vô cùng sốt ruột nhưng lại không dám gọi điện giục anh. Cô cũng nhận ra được, lần cuối nghe điện thoại của cô, giọng của anh có chút bức bối.

Anh bận công việc, cô không nên làm phiền anh quá.

Có điều, hôm nay là sinh nhật của anh! Cô hy vọng, ít nhất trong ngày hôm nay, anh có thể tạm gác công việc bẽ bộn lại, cùng cô xả hơi một chút.

Cô hy vọng cùng anh ca hát, uống rượu, ăn bánh ngọt, ngắm sao trời.

Lẽ nào nguyện vọng như thế cũng xa xỉ hay sao?

Thẩm Tinh buồn rầu lấy ngón tay vẽ lung tung lên cửa kính. Thời gian chậm chạp trôi đi, cô tự nhủ, phải kiên nhẫn.

Bạn trai cô là ngôi sao sáng của công ty, là chuyên viên xuất sắc của giới tài chính, anh bận rộn công việc là chuyện hiển nhiên, lẽ ra cô phải mừng vì hôm nay không phải là ca trực của anh.

Công tác tại bộ phận định giá, phải thường xuyên cập nhật thị trường tài chính toàn cầu. Ban đêm ở Đài Loan chính là ban ngày ở Mỹ, nên cần có người túc trực theo dõi sự biến động của các con số.

Cô có thể thông cảm, vì thế dẫu cho trong một tháng có đến chục ngày lịch sinh hoạt của anh hoàn toàn đảo lộn, cô cũng chưa một lần trách móc.

Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, là sinh nhật anh, lại không phải trực ca đêm, chẳng lẽ anh không thể về sớm hơn một chút ư?

“Đáng ghét, Mạnh Đình Vũ, anh là đồ ngốc!”, cô không ngăn được lời than vãn, lồng ngực bốc lên ngọn lửa giận, cô hờn dỗi không thèm đợi anh nữa!

Kệ anh luôn!

Thẩm Tinh uất ức liếc đồng hồ một cái, chỉ còn hai mươi phút nữa là tròn mười hai giờ.

“Đồ ngốc, sắp qua sinh nhật của anh rồi”, cô thì thào một mình, đôi lông mày thanh tú nhíu lại, bước ra phòng ăn, thần thờ nhìn bàn tiệc đã nguội ngắt.

Làm thế nào bây giờ? Nên thu dọn hay tiếp tục chờ anh? Những món này dù sao cũng là tâm huyết của cô, chỉ cần anh nếm một miếng cũng đủ làm cô mãn nguyện.

“Mạnh Đình Vũ, anh mau về đi mà.”

Thẩm Tinh giậm chân tủi hờn, ngơ ngẩn đứng lặng giữa căn phòng yên ắng, thở dài hết lần này đến lần khác, thời gian lững thững trôi qua trước mắt cô.

Bỗng dưng, cô chợt tỉnh ngộ.

Chỉ còn hai mươi phút nữa thôi, cô sắp không kịp nói lời chúc mừng sinh nhật với anh rồi.

Cô lấy di động, luống cuống gửi tin nhắn, nhưng các ngón tay lại bắt giác run lên, đúng lúc đó, tiếng chìa khóa tra vào ổ đột nhiên vang lên.

Âm thanh nhẹ nhàng như gió thoảng ấy làm chấn động lòng cô.

Cô chạy như bay ra phòng khách, như con bướm hăm hở bay đến hút nhụy hoa. “Đình Vũ, cuối cùng anh cũng về rồi.”

“Em vẫn chưa đi ngủ?”, Mạnh Đình Vũ nhìn dáng vẻ phấn khởi của cô thì chau mày.

“Vâng, em đợi anh về mà”, cô mỉm cười ngọt ngào, ngoan ngoãn gật đầu như đã quên phắt mối này còn giận dỗi anh vì tội về trễ.

“Không phải anh đã nói đừng đợi rồi sao?”, anh bực mình chất vấn, liếc thấy bàn ăn ngay ngắn lạnh ngắt chưa được động đũa thì mặt tối sầm, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, “Không phải đến bây giờ vẫn chưa có gì vào bụng đấy chứ? Rốt cuộc em có biết tự chăm sóc bản thân hay không?”.

“Người ta đợi anh về cùng ăn mà”, cô nhõng nhẽo lắc tay anh.

Anh lạnh lùng đẩy cô ra: “Anh ăn rồi. Em mau ăn đi, anh mệt, đi tắm đây”.

Cô ngẩn người. Anh sao thế? Hình như tâm trạng không tốt?

“Đình Vũ, anh không sao chứ? Hay là công ty có chuyện gì...”, câu nói chưa dứt đã bị ánh mắt nóng nảy của anh làm nghẹn lại. Cô chợt bàng hoàng đón nhận ánh mắt đó của anh.

“Coi như anh xin em đấy, Thẩm Tinh, trưởng thành một chút có được không?”, anh gầm lên, lột áo khoác vứt lên sofa, “Đừng có lúc nào cũng như đứa trẻ, lúc nào cũng khiến người khác lo lắng được không? Anh không thể chăm sóc em cả đời được!”.

“Anh... nói vậy là có ý gì?”, cơn bực phát bất thành linh của anh làm cô vừa kinh hãi vừa hoảng hốt, “Tại sao anh không thể chăm sóc em cả đời được? Đã xảy ra chuyện gì ư? Anh phải rời xa em sao?”.

Anh không nói gì.

Cơn im lặng đến quá bất ngờ, chất chứa dự cảm không hay, cô không kịp trở tay, muốn cất tiếng nhưng đôi môi yếu ớt không thể tách ra.

Cô chỉ biết dờ dẫm nhìn anh, nhìn ánh mắt đan xen nhiều cảm xúc lẫn lộn khó nói thành lời của anh. Cuối cùng, anh rầu rĩ lên tiếng.

“Nếu anh nói đúng như thế thì sao?”

“Cái... cái gì?”, cô nhất thời không nhận ra được hàm ý trong câu nói của anh.

Anh vò tóc như thể đang có một cuộc đấu tranh nội tâm, hồi lâu mới khó khăn trả lời: “Nếu anh nói anh phải rời xa em...”.

“Anh không thể!”, Thẩm Tinh hét lên thất thanh, bịt chặt lỗ tai, sợ hãi chạy trốn hiện thực, “Đừng nói như thế, em không nghe, em không muốn nghe!”, cô kích động, tiến lên trước một bước, nắm chặt tay anh, “Đình Vũ, tại sao anh lại nói như thế? Em đã làm sai gì sao? Anh nói đi, em sẽ sửa, em nhất định sẽ sửa mà!”.

Anh nhìn cô ngơ ngàng, như thể bị phản ứng mãnh liệt của cô làm cho sợ hãi, hồi lâu không nói được lời nào.

“Anh không phải ý đó, chỉ là... Haizzz!”, anh buồn bã thở dài, “Tinh, anh là một người đàn ông, không phải là bảo mẫu của em”.

Giọng anh mềm và dịu lại khiến cơn sóng lo lắng trong lòng Thẩm Tĩnh cũng từ từ chìm xuống.

Không sao cả, không phải anh có ý định rời xa cô, chỉ là giận vì cô không biết chăm sóc bản thân thôi, thực ra tất cả cũng chỉ vì anh quá quan tâm cô thôi... không sao cả, không sao cả.

Thẩm Tĩnh liên tục trấn an bản thân, gương mặt cũng hồng hào trở lại, bờ môi cũng tìm lại được nụ cười duyên dáng.

“Em biết rồi. Được rồi, Đình Vũ, em hứa với anh, sau này sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, anh đừng giận nữa có được không?”

Cô ôm lấy cánh tay anh lắc nhẹ, lại biến thành cô bé ư nhõng nhẽo khiến anh chỉ biết lắc đầu bó tay.

Mạnh Đình Vũ chắc lưỡi xoa đầu cô: “Anh nói không lại em, thôi mau đi ăn cơm đi, anh đi tắm”.

“Vâng.”

Cô tươi cười gật đầu thật mạnh, anh thì lắc đầu bất lực, nhìn cô một lát mới quay lưng rời đi.

Chưa được mấy bước đã bị tiếng cô gọi giật lại.

“Đình Vũ.”

Anh quay đầu, hai đầu lông mày nhíu lại: “Lại gì nữa?”.

Cô cười tươi rói, ánh mắt rạng rỡ: “Chúc mừng sinh nhật!”.

“Cái gì?”, anh ngớ người.

“Bây giờ đã mười một giờ năm mươi chín phút rồi, vừa kịp phút cuối cùng”, cô nhẹ nhàng giải thích, ghé đôi môi dịu dàng hôn lên trán anh, “Chúc mừng sinh nhật, người em yêu thương nhất”.

Hóa ra hôm nay là sinh nhật của anh?

Mạnh Đình Vũ ngỡ ngàng, lúc này mới nhớ ra hôm nay đúng là sinh nhật mình. Anh liếc về phía bàn ăn cầu kỳ, trong lòng chùng lại, cảm thấy hối hận.

“Hôm nay em cứ liên tục giục anh về, thì ra muốn chúc mừng sinh nhật anh à?”

“Đúng thế.”

“Sao không nói sớm chứ?”, giọng anh có chút trách móc.

Cô vẫn mỉm cười hiền hòa: “Người ta muốn cho anh một bất ngờ nho nhỏ mà”.

Anh ngấm nụ cười của cô, đôi mắt long lanh như nước, gò má phớt hồng, tự dưng cảm thấy rất ghét bản thân.

“Bánh ngọt tự tay em làm à?”

“Vâng, em tự làm đó.” Cô giấu hai tay sau lưng, nghiêng đầu nghịch ngợm nhìn anh chờ đợi.

Anh thấy căng thẳng.

“Có muốn nếm một chút không?”, cô hỏi.

“Ừ”, anh gật đầu, kéo ghế ngồi xuống.

“Không phải anh nói đi tắm trước sao?”, cô ngăn anh lại, “Đi tắm đi, em hâm nóng thức ăn, chốc nữa anh ăn nhiều một chút được không? Coi như là giữ thể diện cho em vậy?”.

“Ừ”, anh nhận lời, nhìn cô chăm chú, “Cảm ơn em, Tĩnh”.

“Không cần khách sáo...”, cô vui vẻ kéo dài giọng, hai tay áp lên vai anh, đẩy anh về hướng nhà tắm, “Mau đi tắm đi!”.

Mạnh Đình Vũ khẽ mỉm cười, lấy tay nhéo mũi cô, sau mới đi vào nhà tắm. Cánh cửa nhà tắm đóng lại cũng là lúc nụ cười trên môi anh biến mất.

Anh dựa vào tường, lồng mày nhíu lại, tâm trí dường như dần thoát khỏi cơ thể, không biết lưu lạc về chốn nào...

3. Chương 3

“Đã có quyết định từ phòng nhân sự.”

Hai tuần sau, tổng giám đốc gọi Mạnh Đình Vũ đến phòng làm việc, cười khoái trá đưa cho anh lệnh chuyển công tác.

“Qua New York, tiền lương, tiền thưởng đều ngang với nhân viên bên đó, cố gắng nhé, Đình Vũ, công ty thực sự rất coi trọng cậu, cậu nhất định sẽ thành công!”

Mạnh Đình Vũ đón lấy lệnh điều chuyển, mặc dù rất vui khi được công ty tín nhiệm nhưng lòng anh vẫn có chút phân vân.

“Tổng giám đốc, có thể cho em thời gian hai ngày để suy nghĩ không?”

Tổng giám đốc sững người, không dám tin vào tai mình: “Không phải chứ? Đình Vũ, không phải cậu đã đồng ý rồi sao? Chẳng lẽ cậu không muốn đi New York?”

“Đương nhiên em muốn đi! Chỉ là...”, Mạnh Đình Vũ rầu rĩ nghiêng rằng.

Chỉ là anh lo lắng cho Thẩm Tĩnh! Nghĩ đến chuyện phải bỏ cô ấy một mình lẻ loi ở Đài Loan, anh thật không đành lòng.

Tổng giám đốc quan sát từng biểu cảm trên khuôn mặt anh, dường như hiểu ra được phần nào, lồng mày cau lại. “Là vì bạn gái cậu sao?”, ông chậm rãi hỏi.

Mạnh Đình Vũ giật mình, biết là giấu không nổi, đành ừ rừ gật đầu. “Em vẫn chưa kể chuyện này với cô ấy, sợ cô ấy không chịu chấp nhận.”

“Đình Vũ!”, tổng giám đốc lắc đầu ngán ngẩm, “Đàn ông thì phải quyết đoán, sao lại chần chừ do dự như thế được? Không phải tôi đã nói rồi sao? Có một số việc phải ra tay dứt khoát thẳng thừng”.

Nhưng tình cảm suốt bốn năm, đâu thể nói dứt là dứt ngay được?

Chuyển công tác sang Mỹ đâu phải một, hai năm là xong, lần này đi không biết bao giờ mới quay lại Đài Loan, Thẩm Tĩnh có thể đợi anh lâu như thế sao?

Mạnh Đình Vũ chau mày đắn đo. “Cậu đừng nghĩ đến chuyện mang cô ấy sang New York, sẽ vướng bận lời thôi”, tổng giám đốc chân thành khuyên nhủ, “Làm việc ở phố Wall, một ngày có hai mươi tư giờ cũng chẳng đủ, lấy đâu ra thời gian chăm sóc cô ấy?”.

“Em biết”, Mạnh Đình Vũ buồn rầu trả lời. Vì thế nên anh không hề nghĩ đến chuyện mang cô ấy sang Mỹ. Anh hiểu rất rõ, anh chẳng lấy đâu ra thời gian mà chăm sóc cho cô. Anh thở dài, lấy lại tinh thần. “Xin lỗi tổng giám đốc, liệu có thể cho em chút thời gian suy nghĩ được không?”

Tổng giám đốc nhìn anh chăm chú, hồi lâu, mới thở dài bất lực: “Được thôi, tôi cho cậu thời gian một ngày, nếu ngày mai không có câu trả lời dứt khoát cũng xem như cậu từ chối đợt chuyển công tác lần này”, giọng ông cương quyết.

Mạnh Đình Vũ hiểu rằng một ngày là thời hạn cuối cùng, anh nhất định phải đưa ra quyết định rõ ràng.

Trong lòng anh tâm sự ngổn ngang, còn Thẩm Tĩnh vẫn hồn nhiên vô lo vô nghĩ chẳng hay biết gì. Buổi tối anh về nhà đúng giờ, cô rất ngạc nhiên, mỉm cười hạnh phúc đón lấy bó hoa hồng đỏ thắm mà anh mua tặng cô.

“Ông xã, cảm ơn anh!”, cô vui sướng cất lời ngọt ngào, sau đó lao vào lòng anh, hôn nhẹ lên trán anh.

Anh ôm lấy bờ eo thon của cô, trong lòng trống rỗng.

Cô hôn hử chạy đi lấy lọ thủy tinh, tỉ mỉ cắt tỉa cuống rễ của từng bông hồng, rồi lại cẩn thận cắm vào lọ, đặt ngay ngắn trên bàn uống nước, sau đó say sưa ngắm nhìn thành quả lao động của mình.

Càng nhìn càng đắc ý, cô mỉm cười sung sướng, anh đứng lặng trước vẻ đẹp thanh khiết của cô.

“Đúng rồi, hôm nay đồng nghiệp cho em mượn công thức nấu một món mới, em làm cho anh ăn, anh chờ chút, sắp chín rồi.”

Nói đoạn, cô nhanh nhẹn chui vào bếp, miệng khẽ hát.

Cô bận rộn với nồi canh, anh tựa cửa thẩn thờ ngắm cô.

“Kì quá, anh đứng đắn ra đấy làm gì?”, cô quay lại nhìn anh ngờ vực, “Mau đi xem thời sự của anh đi! Không phải hôm nào về đến nhà anh cũng phải xem ngay bản tin tài chính sao?”.

“Hôm nay không xem”, anh nhẹ nhàng trả lời.

Những con số không ngừng biến động kia, sau này anh thích xem lúc nào chả được, lúc này đây, anh chỉ muốn được ngắm nhìn hình bóng cô.

“VẬY ĐI TẮM ĐI! ĐỢI ANH TẮM XONG, ĐỒ ĂN CŨNG VỪA CHỈNH.”

“ĐỢI LÚC NỮA MỚI TẮM.”

“HAY ĐI ĐỌC BÁO VẬY?”

“KHÔNG ĐỌC.”

“THẾ THÌ RA PHÒNG KHÁCH NGỒI NGHỈ CHÚT ĐI?”

“KHÔNG CẦN. EM MẶC KỆ ANH, CỨ LÀM VIỆC CỦA EM ĐI.”

“Em muốn lắm chứ, nhưng anh đứng sững ở đó như ông thần giữ cửa, làm em mất cả tự nhiên”, cô nũng nịu trách cứ.

Anh không nói gì, vẫn tiếp tục im lặng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm đó tựa như viên ngọc đen tuyền lấp lánh dưới đại dương hàng nghìn năm nay làm say lòng người.

Tim cô bỗng loạn nhịp, mỉm cười ngượng nghịu: “Thôi được, tùy anh, chỉ cần anh không làm phiền em là được”.

Cô không để ý đến anh nữa, anh vẫn tiếp tục chăm chú quan sát cô, khắc ghi từng cử động, từng nụ cười của cô vào sâu thẳm trái tim.

“Tĩnh”, hồi lâu sau, anh chậm rãi quay về thực tại, “VẬY ĐI TẮM ĐI! ĐỢI ANH TẮM XONG, ĐỒ ĂN CŨNG VỪA CHỈNH.”

“ĐỢI LÚC NỮA MỚI TẮM.”

“HAY ĐI ĐỌC BÁO VẬY?”

“KHÔNG ĐỌC.”

“THẾ THÌ RA PHÒNG KHÁCH NGỒI NGHỈ CHÚT ĐI?”

“KHÔNG CẦN. EM MẶC KỆ ANH, CỨ LÀM VIỆC CỦA EM ĐI.”

“Em muốn lắm chứ, nhưng anh đứng sững ở đó như ông thần giữ cửa, làm em mất cả tự nhiên”, cô nũng nịu trách cứ.

Anh không nói gì, vẫn tiếp tục im lặng nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm đó tựa như viên ngọc đen tuyền lấp lánh dưới đại dương hàng nghìn năm nay làm say lòng người.

Tim cô bỗng loạn nhịp, mỉm cười ngượng nghịu: “Thôi được, tùy anh, chỉ cần anh không làm phiền em là được”.

Cô không để ý đến anh nữa, anh vẫn tiếp tục chăm chú quan sát cô, khắc ghi từng cử động, từng nụ cười của cô vào sâu thẳm trái tim.

“Tĩnh”, hồi lâu sau, anh chậm rãi quay về thực tại, khẽ hắng giọng.

“Vâng?”, cô không quay đầu lại, nhấc nắp nồi, vụn nhỏ lửa món canh thịt.

“Em đã nói sẽ tự học cách chăm sóc bản thân phải không?”

“Sao nào? Không tin em à?”, cô quay về phía anh, “Em không phải là đứa trẻ, dĩ nhiên tự biết cách chăm sóc bản thân rồi”.

“Sau này sang đường em sẽ cẩn thận chứ?”

“Vâng.”

“Nhớ phải nhìn kỹ trước sau nếu không có xe mới được sang đường.”

“Em biết rồi! Anh xem em như đứa trẻ mẫu giáo sao?”

“Em sẽ nhớ ăn cơm đúng giờ chứ?”

“Đương nhiên rồi”, cô giơ chiếc môi gõ nhẹ lên đầu anh, “Xin người, anh mới là người ăn uống thất thường ấy. Lúc công việc bận rộn thì anh nhớ gì chuyện ăn uống đâu, còn dám nói em”.

“Đừng quên đặt chuông báo thức”, anh tiếp tục dặn dò.

“Biết rồi biết rồi, ghét quá, thi thoảng mới quên có một lần, làm gì mà anh cứ trêu chọc người ta hoài”, cô phản bác.

“Còn nữa, làm việc gì cũng phải cẩn thận chút, đừng lúc nào cũng vội vàng vàng.”

“A, anh lại chê em tác phong không giống một cô gái chứ gì?”, cô tắt bếp, quay người lại, hay tay chống nạnh, làm bộ hung dữ, “Đúng đấy, em rất thô lỗ, thế đã làm sao?”.

Nếu là thường ngày, anh sẽ bật cười sáng khoái trước bộ dạng nửa đùa nửa thật này của cô, sau đó vò tóc cô, hoặc nhéo mũi cô, thậm chí kéo cô vào lòng, nồng nhiệt hôn cô.

Nhưng hôm nay, anh chỉ im lặng chăm chú ngắm nhìn cô, khóe miệng cong lên buồn bã.

Cuối cùng cô cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, đôi mắt anh sáng lấp lánh như sao đêm, bờ môi rầu rĩ như thể có bí mật không thể nói được thành lời.

“Đình Vũ, hôm nay anh lạ quá, có phải anh có chuyện muốn nói với em?”

Anh gật đầu, nhìn thẳng vào khuôn mặt diêm lệ của cô, cảm thấy từng chữ sắp nói ra đều nặng tựa ngàn cân...

“Anh phải đi New York.”

Anh ấy phải đi New York.

Lời tuyên bố đột ngột của anh làm Thẩm Tĩnh ngẩn người, bộ não như ngừng hoạt động trong thoáng chốc.

Vài giây sau lí trí trở lại, gương mặt cô trắng bệch nhưng vẫn cố gượng cười. Cô nhìn vào mắt anh xác nhận hết lần này đến lần khác, mới biết chắc là mình không nghe nhầm.

Anh ấy thực sự muốn đi New York.

Là sự thật.

Nỗi sợ hãi lập tức chiếm lĩnh cô, mắt đỏ ửng, cô hỏi anh bao giờ thì trở lại Đài Loan, anh nói chưa biết chắc. Anh ra đi vì công việc, không phải đi du học cũng chẳng phải du lịch nên không biết trước ngày về.

“Vậy thì, mang em đi cùng!”

Cô rơi lệ, vô cùng hoảng loạn như thể cơn bão tuyết đang càn quét trong lòng, cô khóc lóc năn nỉ, mong anh đưa cô cùng đi.

Anh lắc đầu khổ sở, nói rằng anh sẽ không có thời gian chăm sóc cô.

“Em không cần anh phải chăm sóc, em có thể tự chăm sóc bản thân!”, cô khản khoản xin anh.

Thế nhưng anh chỉ nhìn cô bằng đôi mắt khổ sở, xót xa và bất lực. Cô lo lắng chờ đợi, nhưng cuối cùng anh vẫn không chịu gật đầu.

“Anh mang em đi! Đình Vũ, đừng bỏ em một mình ở đây! Em xin anh...”, cô khóc lóc cầu xin anh. Cơ thể mềm nhũn muốn ngã xuống trước mặt anh, anh nhanh tay đỡ cô mà ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

Từ thái độ của anh, cô nhận ra trong lòng anh đang rất phân vân. Anh vẫn lo lắng cho cô, anh cũng không đành lòng bỏ cô lại đây một mình.

Tia hy vọng nhen nhóm trong lồng ngực đã tiếp thêm sức mạnh cho cô. Cô tiếp tục khẩn cầu, giọng nói run rẩy nhưng cương quyết.

“Được, anh không thể đưa em theo cùng cũng không sao, em sẽ ở lại đây đợi anh, cho dù anh đi bao lâu, em cũng đợi anh quay về.”

Tuyên bố của cô khiến anh kinh ngạc, anh quay lại nhìn cô, ánh mắt long lanh. “Tình, em đừng như thế, anh thực sự không dám nói chắc bao giờ mới quay trở lại...”

“Không sao cả, em sẽ đợi anh!”, cô vẫn một mực cố chấp, nhìn thẳng vào mắt anh, “Em biết anh trước giờ luôn mong muốn được đến phố Wall làm việc, nên không thể bỏ qua cơ hội tốt lần này. Bất luận anh muốn làm gì, em đều ủng hộ anh, nhưng anh không thể cấm em chờ anh được”.

“Anh thực sự không biết đến khi nào mới...”

“Em sẽ đợi anh!”, cô cương quyết nói.

Khuôn mặt anh cũng trở nên trắng bệch như cô: “Em biết không, em đợi anh một ngày, anh sẽ cảm thấy như một năm. Anh không thể cho em một ngày về cụ thể, không thể bắt em phải đợi một kẻ ra đi biệt không biết ngày nào mới về, anh...”.

“Chỉ cần anh không thay lòng, em có thể đợi anh cả đời này!”, cô vội ôm lấy cánh tay anh, không để anh nói tiếp những lời mà cô không muốn nghe.

Anh sững sờ, cơ thể cứng lại như xác ướp nghìn năm, cuối cùng xem ra anh đã nhận thua, không nói thêm gì nữa.

Cuộc tranh luận giữa hai người kết thúc tại đây.

Nhưng sự việc vẫn chưa dừng lại, Thẩm Tinh biết rõ như vậy.

Quyết định của Mạnh Đình Vũ như một quả bom có uy lực khủng khiếp phá tan thế giới yên ả của hai người. Đầu óc cô lúc nào cũng choáng váng quay cuồng, anh cũng không thấy dễ chịu gì, cùng lúc họ bị đẩy đến hai bên bờ vực thẳm.

Chỉ cần đi sai một bước, mọi thứ sẽ tiêu tan.

Bởi vậy, cô nhất định sẽ cẩn thận trong từng cử động, sẽ chứng minh cho anh thấy quyết tâm sắt đá của mình, không để cho anh bắt kỳ một cơ hội dao động.

Cô nhất định sẽ chứng minh cho anh thấy cô tự biết chăm sóc bản thân, anh không cần phải lo lắng cho cô. Cô có đủ nghị lực để ở lại Đài Loan đợi ngày anh quay về.

“Đình Vũ, em sẽ chứng minh cho anh thấy, nhất định không để anh phải thất vọng”, Thẩm Tinh tự nhủ bản thân.

Mặc dù nói vậy nhưng sau khi đến công ty, cô như con rối, nhảm lẫn lung tung, không làm việc gì ra hồn, bị giám đốc mắng ọt trận, còn gây phiền phức cho đồng nghiệp khác.

“Thẩm Tinh, cô lại đánh nhảm nữa rồi!”, nhân viên kế toán vút cho cô một tập hồ sơ, “Con số này ở đâu ra đây, mau sửa lại đi”.

“A!”, cô giật mình bừng tỉnh, nhận lấy hồ sơ, quả nhiên phát hiện mình đã mắc một lỗi ngớ ngẩn, “Xin lỗi, thật xin lỗi, tôi sẽ sửa ngay đây, sẽ đem lại cho chị ngay”.

Nhân viên kế toán liếc cô trong hai giây, lắc đầu chán nản, sau đó quay lưng bỏ đi.

Cô vội đánh lại một trang khác, rồi giao cho nhân viên kế toán. Trong lúc trở về chỗ ngồi vô tình đụng phải một nữ đồng nghiệp, cô giẫm lên chân người ta, khiến đồng nghiệp đó hét lên thảm thương.

“Đau quá! Thảm Tĩnh, cậu có thù với mình à?”

“Xin lỗi, xin lỗi”, cô rớt rít xin lỗi.

Ngồi vào chỗ rồi, cô bạn đồng nghiệp bên cạnh liền sà đến hỏi han: “Thảm Tĩnh, cậu sao thế? Hôm nay cứ như người mất hồn ấy?”.

“Không sao, chẳng có gì.”

“Có phải hôm qua cãi nhau với bạn trai không?”, cô bạn hỏi.

Cô bật dậy kinh hoàng. “Không phải! Không phải như thế!”, mặt cô trắng bệch, giọng nói run rẩy, đúng là giấu đầu hở đuôi.

Đồng nghiệp ngỡ ngàng giương mắt nhìn cô, thấy cô đang rất kích động, liền ngoan ngoãn im miệng, giả vờ vui đầu vào đóng giấy tờ. Thảm Tĩnh thần thờ, biết là phản ứng của mình có hơi thái quá, đứng lặng hồi lâu, quyết định vào phòng vệ sinh trấn tĩnh lại. Cô mở túi sách, đang định lấy hộp trang điểm thì chợt nhìn thấy một tập hồ sơ.

Đây là cái gì?

Cô vội lật bìa ra, có logo của công ty Đình Vũ, xem bên trong thì là một báo cáo anh viết. Cô hồi tưởng lại, cũng không cách nào nhớ ra nổi vì sao mà tập hồ sơ này lại chui vào túi sách của cô.

Cô gọi cho anh, anh không nhắc máy, ngỡ ngẩn một lúc mới nhớ ra anh bảo chiều nay có một cuộc họp quan trọng, anh phải trình bày báo cáo trước mặt một vài vị khách tiềm năng của công ty.

Không phải chính là bản báo cáo này chứ?

Cô hoảng hốt, nhất thời không biết làm thế nào.

“Sao thế?”, cô bạn bên cạnh tình cờ bắt gặp biểu cảm lạ lùng của cô, “Sắc mặt cậu tệ lắm”.

“Xin nghỉ giúp mình”, cô đột ngột đưa ra quyết định, “Nói với giám đốc hộ mình một tiếng, mình đột nhiên có chuyện gấp, phải ra ngoài một chút”, nói đoạn, cô sắp xếp lại túi sách.

“Này, cậu định đi đâu thế?”

Cô chẳng chờ nghe hết câu hỏi của đối phương, lập tức chạy ra khỏi văn phòng, chen vào thang máy, hối hả lao ra ngoài.

Đứng trước cổng chính của tòa nhà, cô vẫy tay gọi taxi, liên tục giục tài xế đi nhanh hơn, đến trước con phố đối diện công ty của Đình Vũ, tài xế thở dài ngao ngán trước dòng xe đang tắc nghẽn.

“Cô à, phía trước xem ra tắc dữ lắm, muốn sang đường còn phải chờ dài, hay là cô chịu khó xuống xe sang đường, như vậy sẽ nhanh hơn nhiều.”

Thảm Tĩnh ngó ra bên ngoài quan sát, quả nhiên xe bị kẹt cứng, chẳng còn khoảng trống để xe dịch, ý nghĩ thoáng qua trong đầu, cô không nói gì, lập tức trả tiền xuống xe.

Vội vã chạy lại lề đường, vừa hay đèn đỏ xanh, cô đang định băng qua đường thì lời dặn dò của người yêu hiện ra.

Sau này lúc sang đường em phải cẩn thận một chút. Cô khẽ giật mình.

Đúng, cô không thể bất cẩn được, cô phải chứng minh cho Đình Vũ thấy cô có thể tự chăm sóc bản thân. Đình Vũ sợ cô băng qua đường gặp nguy hiểm, vậy thì cô sẽ đi đường hầm.

Nghĩ là làm, cô quay người chạy xuống hầm đường bộ. Trong hầm giống như một mê cung, bốn phương tám hướng đều có lối đi, một người không giỏi định vị phương hướng như cô thì cứ ngỡ ngỡ ngác ngác đứng lặng, không biết nên rẽ hướng nào.

Do dự giây lát, cô chọn một lối đi theo trục giác, trèo lên mới thấy chọn sai, công ty của Đình Vũ ở đầu bên kia, cô lại hấp tấp chọn lối khác, vẫn không đúng.

Không biết tại sao, có lẽ vì cô quá căng thẳng, hay tại khả năng định vị phương hướng của cô quá kém, chọn lối nào cũng sai, những bậc thang tưởng như kéo dài vô tận, khiến cô thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa, nhưng vẫn không tìm ra được con đường mà cô muốn.

Nỗi buồn bao trùm xung quanh cô. Cô cảm thấy bản thân mình giống như một con chuột chũi cô độc, bị lãng quên nơi lòng đất sâu thẳm, vừa đáng thương lại vừa nực cười.

Cô làm sao thế này? Việc đơn giản vậy cũng làm không xong? Sao lại có thể lạc dưới hầm đi bộ? Nếu chuyện này đồn ra ngoài, chắc sẽ trở thành trò đùa ọi người mất.

Tại sao cô chạy loanh quanh này giờ cũng không tìm được lối ra? Rõ ràng công ty Đình Vũ chỉ ở ngay trước mắt, rõ ràng anh rất gần cô, tại sao cô lại không đến được chỗ anh, không chạm được vào anh?

Sao cô lại ngu ngốc thế này? Chẳng trách Đình Vũ không dám đưa cô sang New York. Cô là đứa mù đường kinh điển, chắc chắn chỉ đem lại phiền phức cho anh.

Anh làm gì cũng có kế hoạch rõ ràng, lại có tham vọng trong sự nghiệp. Anh cần một người bạn đời có khả năng chung vai sát cánh chứ không phải một con ngốc chỉ biết ngăn cản bước tiến của anh.

Chẳng trách anh không chịu đem cô đến New York, chẳng trách anh để cô lại một mình tại đây...

Khóe mắt cô đỏ au, một cảm xúc đau khổ nghẹn lại nơi cuống họng, nỗi xót xa đau đớn dâng lên từng đợt trong lòng.

Cô không muốn bị bỏ lại nơi đây, cô không muốn một mình ở Đài Loan, cô muốn đi cùng anh, cô muốn mãi mãi được ở bên cạnh anh.

“Đừng bỏ em ở lại, Đình Vũ, em xin anh đừng bỏ em ở lại”, cô nghẹn ngào lẩm bẩm với chính mình, đôi mắt nhòa đi, trong cơn mê man bất ngờ tìm ra lối thoát, “Em hứa với anh, em sẽ tự chăm sóc bản thân, em sẽ không làm liên lụy đến anh, anh hãy tin em, hãy tin em...”

Trước khi giọng nói trở nên khàn đặc, cô thoát ra khỏi đường hầm, vội vàng lau đi những giọt nước mắt yêu đuối, khịt khịt cánh mũi đỏ ửng, cố nặn ra một nụ cười, sau mới bước đi tiếp.

Đến trước cổng công ty anh, cô đang định nhờ nhân viên lễ tân thông báo với anh, thì đột nhiên một cô gái mặc váy ngắn gợi cảm, cặp chân thon dài, trang điểm quyến rũ tiến lại gần cô.

Người này quan sát cô từ đầu đến cuối: “Cô tìm Đình Vũ?”

“Vâng”, Thẩm Tinh trả lời, “Có thể phiền cô gọi anh ấy được không?”

“Anh ấy đang có cuộc họp với khách hàng. Cô là ai thế?”

“Tôi là bạn gái của anh ấy”, Thẩm Tinh lúng túng giải thích, “Anh ấy quên một tập hồ sơ, tôi đem đến cho anh ấy”. Cô rút hồ sơ ra. “Có thể làm phiền cô đưa tập hồ sơ này cho anh ấy không? Tôi sợ trong lúc họp anh ấy cần dùng đến.”

Cao Lệ Na không đón lấy hồ sơ, chỉ lặng lẽ quan sát cô một cách tỉ mỉ, sau đó chớp mắt, mỉm cười đắc ý.

“Cũng chẳng ra gì”, cô ta tự lẩm bẩm.

“Cái gì?”, Thẩm Tinh không nghe rõ.

“Không có gì. Tôi nói tôi đang có việc gấp, không giúp cô được”, ngừng một chút, ánh mắt cô ta chợt lóe lên tia sáng kì quái, “Hay là cô tự đưa cho anh ấy đi, phòng họp ở bên này”.

Thẩm Tinh nhìn về hướng Cao Lệ Na chỉ, không một chút nghi ngờ, vội gật đầu cảm kích. “Cảm ơn cô, vậy tôi đi đây”, nói đoạn, cô lao về phía phòng họp, không biết rằng đằng sau cô, Cao Lệ Na đang mỉm cười thích thú.

Đến trước cửa phòng họp, cô nhìn qua cửa kính, lập tức nhận ra Đình Vũ đang trình bày báo cáo với khách hàng, cô vội tay với anh.

Anh không nhìn thấy, cô sốt ruột gõ lên cửa kính, rồi lại vẫy tay.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy, nhưng không chỉ mình anh, mà hầu như toàn bộ người trong phòng họp đều ngạc nhiên nhìn về phía cô.

Khuôn mặt anh liền tối sầm lại.

Cô mở cửa bước vào, đưa báo cáo đến trước mặt anh, khẽ nói: “Đình Vũ, em đem báo cáo đến cho anh này”.

“Báo cáo gì?”, anh nhíu mày.

“Báo cáo mà hôm nay anh phải dùng đến ấy. Anh có biết không, em phát hiện anh quên không mang thì vội vàng chạy đến đây để đưa cho anh.”

Anh không đáp lời, rút tập hồ sơ ra, mới liếc một cái đã biến sắc: “Đây là hồ sơ hai hôm trước anh bảo em dùng mấy xé giấy hủy đi, em đem đến đây làm gì?”.

“Cái gì?”, cô bàng hoàng.

Vừa nghe anh nhắc, cô mới nhớ lại đúng là có chuyện này. Lúc đó cô tiện tay nhét vào túi xách, sau thì quên luôn, hôm nay trùng hợp thế nào lại cầm túi xách ấy đi làm, mới xảy ra sự cố này.

“Xin lỗi, Đình Vũ, em quên mất...”, cô thấp thỏm nói lời xin lỗi khi nhận ra anh đang tỏ vẻ hài lòng.

“Đình Vũ, cô gái này là ai vậy?”, bất ngờ một vị khách cao giọng hỏi, giọng điệu nhuốm màu châm chọc, “Là bạn gái của anh sao, thật xinh đẹp”.

“Bạn gái anh đem hồ sơ đến công ty cho anh à? Thật tuyệt, cô ấy đối với anh mới tốt làm sao”, một vị khách khác nhàn nhạt tiếp lời.

Hàm ý của câu nói đó là: Đến hồ sơ quan trọng cậu cũng quên, chúng tôi làm sao dám tin tưởng cậu đây?

Mạnh Đình Vũ hiểu rất rõ, đối với những chủ đầu tư dễ dàng ném hàng tỷ đô la Mỹ vào một vụ làm ăn như họ, đầu tư món hàng gì không quan trọng, quan trọng là có đem về lợi nhuận khổng lồ cho họ hay không. Một giao dịch viên thiếu thận trọng, không khôn khéo chẳng bao giờ chiếm được sự ưu ái của họ.

Thậm chí hôm nay gây ra họa lớn, rất có thể sẽ khiến công ty mất đi những khách hàng tiềm năng đã hợp tác lâu dài này, anh biết ăn nói thế nào với các đồng nghiệp đây?

Nghĩ đến đây, mặt anh tối lại: “Rất xin lỗi, xin mọi người chờ một chút”. Anh bình tĩnh đối diện với ánh mắt của họ, vươn tay lôi Thẩm Tĩnh ra ngoài.

“Rốt cuộc em đến đây làm gì? Em đã đi làm cả năm nay rồi, lẽ nào không biết chạy vào giữa cuộc họp của người khác là rất bất lịch sự sao?”

“Em... không phải là em cố ý đâu”, mặt cô tái nhợt, “Em sợ anh...”.

“Anh xin em đấy, em động não một chút có được không?”, anh không cho cô cơ hội để giải thích, hai tay ôm đầu cô, trừng mắt rít lên, “Sao em lại không chịu nghe lời gì cả? Làm gì cũng hấp ta hấp tấp? Em bảo anh làm sao yên tâm được đây?”.

“Xin... xin lỗi, em biết mình sai rồi, anh đừng giận, Đình Vũ, em thề sẽ không có lần sau đâu.”

“Sẽ không có lần sau? Câu này em nói hàng trăm lần rồi! Bây giờ lặp lại y nguyên?”, Đình Vũ nổi trận lôi đình, lớn tiếng trách mắng cô.

Cô kinh hãi, không nói được thành lời.

Mạnh Đình Vũ nhìn khuôn mặt sợ sệt của cô thì toàn thân run lên. Hai tay cô ôm lấy vai, giống như con thỏ bị kinh động co lại tròn vo. Anh vừa giận vừa tức lại vừa thương, nhưng trong lòng đã nguội lạnh.

Không thể cứ tiếp tục thế này được, anh không thể cả đời ở bên cạnh một cô gái không bao giờ chịu lớn như cô.

Trái tim anh đập dữ dội, dần dần hình thành lớp kén, bao bọc lấy nó rồi lại chia cắt nó với dòng máu nồng ấm bên ngoài...

“Anh nghĩ chúng ta nên dứt khoát thôi, chia tay đi!”

Một tuần sau, Mạnh Đình Vũ sửa soạn đầu vào đây, chuẩn bị lên chuyến bay đến New York.

Thắm Tĩnh đến sân bay tiễn anh. Tại phòng chờ, cô ôm chặt cánh tay anh, nước mắt giàn giụa, khóc lóc xin anh hãy trở về, cô nhất định sẽ ngoan ngoãn ở Đài Loan chờ anh.

Anh tìm mọi cách an ủi cô, khuyên cô bỏ ý định chờ anh đi, hai người đã thực sự kết thúc rồi, nhưng nói thế nào cô cũng không nghe, kiên quyết không chịu buông tay.

Cuối cùng, Đình Vũ mặt mày lạnh tanh, không thèm để ý đến cô nữa.

Cô ngồi bên cạnh anh, ôm chặt cánh tay anh, khóc rầm rức. Nhưng sợ anh bực mình nên không dám khóc thành tiếng, thỉnh thoảng lại lấy tay che mặt, cố giấu tiếng khóc thút thít.

Thời gian lạnh lùng trôi đi trong cơn bất an hãi hùng của cô, cuối cùng, cô chẳng thể làm gì khác, chỉ biết rưng rưng tiễn anh lên đường.

Cô cố chấp đuổi theo bóng anh, không chịu bỏ cuộc, cho đến khi bóng anh mất hút phía xa, dần biến thành một cây kim nhỏ bé cắm sâu vào lồng ngực cô.

Máu tươi như muốn trào ra.

Cô ngã ra nền đất, vẫn khóc không ngừng, dùng hết sức lực mới nhấc được hai chân lên, vịn vào tường, lảo đảo bước ra ngoài sảnh, đau đầu nhìn máy bay cất cánh.

Cô không biết anh ngồi trên chiếc máy bay nào, không biết rốt cuộc là con quái vật khổng lồ nào đã mang người yêu thương nhất của cô đi mất. Cô chỉ biết thần thờ đứng lặng, ngẩn nhìn từng chiếc máy bay hết cất cánh lại hạ cánh.

Cô đứng bất động tại đó, từ khi mặt trời còn đứng bóng, cho đến lúc ánh hoàng hôn giăng khắp chốn, sau cùng là màn đêm huyền bí bao phủ.

Phải về nhà thôi, anh ấy đã bỏ đi rồi, cho dù cô nhìn rách cả bầu trời Đài Loan cũng chẳng thể nào tìm thấy hình bóng anh.

Đến lúc phải đi rồi.

Cô lặp đi lặp lại câu nói đó như một người máy đã được lập trình chức năng ngôn ngữ, có lẽ bản thân cô cũng không hiểu mình đang nói gì. Từng bước chân nặng trĩu in trên nền đường, giống như từng vết cứa vào trái tim cô.

Trái tim cô đã vỡ nát nhưng trong lồng ngực vẫn ôm ấp một niềm hy vọng.

Có lẽ, anh sẽ gọi điện cho cô, có lẽ, anh đòi chia tay chỉ là nhất thời tức giận, có lẽ đợi anh bình tĩnh lại, nghĩ thông mọi chuyện, anh sẽ quay lại tìm cô.

Đúng, cô phải có niềm tin, chuyện vẫn chưa đến bước đường cùng, tình cảm bốn năm trời không thể nói dứt là dứt được, đó là một cái mạng kín mít, chẳng chặt, không thể dễ dàng xé bỏ như thế.

Nhất định không thể xé bỏ được.

Cô tự thuyết phục bản thân, ấp ủ chờ đợi tin tức của anh, cô thấp thỏm mở hòm thư, nôn nóng chờ điện thoại, bối rối nhìn màn hình vi tính, buồn bã đứng trước cổng nhà.

Cô tin rằng nhất định sẽ nhận được thư của anh, được nghe giọng nói của anh, được nhìn thấy anh.

Cô cứ chờ rồi cứ đợi, thời gian làm khuôn mặt cô trở nên nhợt nhạt, làm trái tim cô như cơn bão lớn cuộn phăng tất cả.

Thời gian trở thành một thứ kí tự khó hiểu trong từ điển của cô, là một kí tự không cách nào định nghĩa được, cũng không tài nào giải thích được.

Cô thần thờ để cho kí tự đó tự do đánh dấu lên bất kì đồ vật nào mà cô chạm phải.

Cho đến một ngày, cô bị ốm một trận thừa sống thiếu chết, tỉnh lại sau một cơn sốt kinh hoàng.

Cô hoàn toàn tỉnh táo, mối tình của cô cũng rõ ràng hơn lúc nào hết.

Cô ngồi trên nền đất, lặng lẽ nhìn bóng mình đang lay động dưới ánh trăng mờ ảo.

Không được phép sợ im lặng, Thẩm Tĩnh, phải tập quen dần thôi.

Cô tự nhủ bản thân.

Bởi về sau, cô chỉ còn một mình thôi.

Chỉ còn chiếc bóng lẻ loi làm bạn cùng cô.

Trong đêm trăng lạnh lẽo đó, bốn bề im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ của mình, Thẩm Tĩnh đột nhiên hiểu ra.

Thì ra không phải con người già đi từng ngày, từng năm.

Mà là trong từng khoảnh khắc, từng phút giây mà bản thân ta không thể ngờ đến.

Người ta già đi là vì thế...

4. Chương 4

Thẩm Tĩnh dứt ra khỏi mạch suy nghĩ.

Buổi tối, ngồi trong nhà một mình, cô chậm rãi thông báo với hai cô bạn thân tin Mạnh Đình Vũ đã về. Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường đều vô cùng kinh ngạc.

“Thằng đó còn quay về làm gì?”, Trang Hiểu Mộng nã phát pháo đầu tiên, “Như thế mà còn mặt mũi quay về à? Sao không chết luôn ở bên Mỹ cho rồi?”.

Tiếng “pháo” ầm ầm, thiếu chút nữa làm cô bạn Đồng Vũ Thường đang gặm dở quả táo nhảy dựng lên.

“Hiểu Mộng, cậu chưa ngoa quá!”, cô trợn mắt nhìn bạn, hai giây sau bỗng bật cười, búng ngón tay, “Nhưng mà, nói hay lắm, duyệt!”.

“Anh ta nói công ty giao cho anh ta trách nhiệm thu mua cổ phần của một công ty.” Trái với phản ứng kích động của hai bạn, người trong cuộc hoàn toàn bình thản, giọng nói cũng điềm đạm như không.

“Thu mua cổ phiếu? Không phải định ăn tươi nuốt sống một công ty nhỏ đáng thương nào đó chứ?”, Trang Hiểu Mộng hừ khê, “Công ty của loại người như anh ta chắc chắn là một tập đoàn máu lạnh”.

“Nghe nói, anh ta làm cho tập đoàn đầu tư Đàm Thị, người đứng đầu là Đàm Dục.”

“Đàm Dục? Đàm Dục nào cơ?”, Trang Hiểu Mộng kinh ngạc trợn mắt. Mặc dù cô mới làm cho Tường Ưng vài năm, nhưng chuyện Đàm Dục vì theo đuổi người đẹp, bất chấp thủ đoạn, thu mua lại Tường Ưng là chuyện kinh thiên động địa, đến tận giờ người ta vẫn hay nhắc lại. “Cậu nói sếp của Mạnh Đình Vũ là Đàm Dục sao?”

“Ừ”, Thẩm Tĩnh gật đầu.

“Thế này thì hay, hắn ta rốt cuộc cũng công thành danh toại rồi, đáng ghét”, Trang Hiểu Mộng bĩu môi tức tối.

“Sao cơ?”, Đồng Vũ Thường không hiểu ngọn ngành câu chuyện, vội tò mò hỏi, “Cái người tên Đàm Dục đó lợi hại lắm à?”.

“Đàm Thị là một gia tộc lừng lẫy tại New York, Đàm Dục cũng là nhân vật tiếng tăm của phố Wall”, Trang Hiểu Mộng cắn môi cảm phần, “Cái tên bạc tình đó bám đuôi Đàm Dục thì kiếm được chẳng ít đâu”.

“Ra là thế.” Đồng Vũ Thường thực ra vẫn chưa hiểu hết, nhưng cô đoán được đại khái tên bạc tình đã chui vào một công ty rất lớn, có một vị sếp cực kì tài giỏi, hiện nay địa vị không hề tầm thường, vinh hoa phú quý, đặc ý tự mãn. “Thật không công bằng! Sao lại để cho loại người đó sự nghiệp vẻ vang, tiền bạc rủng rỉnh cơ chứ?”, cô tức tối cắn mạnh vào quả táo.

“Chỉ trách... ông Trời không có mắt thôi!”, Trang Hiểu Mộng vội nói trật đi, sợ cô bạn Đồng Vũ Thường sùng bái đạo Thiên Chúa không vừa lòng.

Đồng Vũ Thường đương nhiên nhận ra ý đồ của cô, chỉ nhếch miệng cười, vỗ nhẹ lên má bạn. “Hiểu Mộng ngoan thật, không được nói bừa đâu nhé.”

Trang Hiểu Mộng lừ cô một cái.

Đồng Vũ Thường cười cười, quay lại nhìn chủ nhà, chỉ thấy cô chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ uống rượu vang, cô vội thu lại nụ cười.

“Tĩnh, cậu không sao chứ?”

“Mình ổn mà”, Thẩm Tĩnh cười nhạt.

“Có thật không sao chứ?”, hai cô bạn ngồi hai bên, lo lắng nhìn cô, “Cậu không nên giấu trong lòng, có chuyện gì không vui phải kể ra”.

“Mình chẳng có chuyện gì không vui cả”, Thẩm Tĩnh vẫn bình tĩnh trả lời.

Hai cô bạn nhìn nhau ngẫm nghĩ.

“Vậy cậu nói thật đi, cậu đang nghĩ gì?”, Đồng Vũ Thường thẳng thắn mở lời, “Bạn trai cũ đột ngột xuất hiện trước mặt cậu, cậu chẳng có chút cảm xúc nào ư?”.

“Đương nhiên phải có cảm xúc chứ.”

“Cảm xúc gì?”

“Cái này...”, ánh mắt Thẩm Tĩnh dõi theo vệt rượu trên thành ly, dường như cũng có làn nước mỏng phủ lên ánh mắt đó, “Rất phức tạp, mình không biết hình dung như thế nào”.

“Thì cậu cứ nói nghe xem”, Đồng Vũ Thường làm nũng năn nỉ, “Chắc cậu hận hấn ta lắm hả? Có phải muốn đá bay hấn ra khỏi vũ trụ không?”.

Thẩm Tĩnh lắc đầu: “Mình không hận anh ta”.

Không hận?

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường lại nhìn nhau kinh ngạc, lúc này, hai người càng thêm lo sợ.

Thẩm Tĩnh không hận kẻ bạc tình đó, lẽ nào vẫn còn yêu hấn sao?

“Cậu đừng ngốc thế chứ, Tĩnh?”, Đồng Vũ Thường nhìn thẳng vào mắt Thẩm Tĩnh, nhú mày, nghiêm túc nói, “Tên đó đã từng làm chuyện có lỗi với cậu! Hấn đã bỏ rơi cậu, để cậu một mình ở Đài Loan, cậu vẫn nhớ chứ? Cậu không thể đến tận bây giờ vẫn còn lưu luyến hấn được?”.

“Ai nói mình còn lưu luyến anh ta?”, Thẩm Tĩnh vặn lại, có lẽ cảm thấy buồn cười, lông mi khẽ nhướng lên.

“Nhưng...”

“Cậu vừa nói cậu vẫn còn cảm xúc với anh ta còn gì?”, Trang Hiểu Mộng chen vào.

“Mình nói, hiện nay cảm xúc của mình đối với anh ta rất phức tạp, chứ không nói mình vẫn yêu anh ta”, Thẩm Tĩnh mỉm cười, thoáng thả nhấp một ngụm rượu vang.

“Thế là sao? Cậu không yêu hấn, cũng không hận hấn, thế rốt cuộc là cảm xúc gì?”, hai cô bạn vẫn mù mờ không hiểu.

“Không yêu nữa thì phải hận sao?”, Thẩm Tĩnh bình thản phản bác, “Mình đối với anh ta không phải là yêu, cũng chẳng phải hận, chỉ giống như gặp lại một người bạn cũ đã lâu ngày không gặp mà thôi”.

“Một người... bạn cũ lâu ngày không gặp sao?”

“Ừ, đại khái là như thế.”

Không hiểu.

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường ngỡ ngác không tài nào hiểu được.

Thắm Tĩnh cười khẽ, trong lòng chợt dấy lên niềm xúc động, nhẹ nhàng nhưng ngọt ngào... hai người bạn đáng yêu đã thực sự lo lắng cho cô.

Nhưng thực ra bọn họ không cần phải lo lắng như thế, bởi cô bây giờ đã không còn là một Thắm Tĩnh khờ khạo của ngày xưa, cô đã trưởng thành rồi.

“Tóm lại, anh ta hẹn mình hôm nào đó cùng đi ăn.”

“Cái gì?”, câu nói nhẹ nhàng của cô ngang với trái bom nổ tung màng nhĩ hai người bạn, “Hắn hẹn cậu đi ăn?”.

“Ừ.”

“Cậu nhận lời rồi?”

“Chưa, mình đang xem xét.”

“Cậu điên rồi! Tĩnh, còn xem xét cái gì nữa?”, Trang Hiểu Mộng nhảy dựng lên, mặt Đồng Vũ Thường cũng biến sắc, “Đi ăn cơm với loại bạc tình bạc nghĩa đó? Cậu nên tống cổ hắn đi cho khuất mắt, đừng bao giờ để hắn xuất hiện trước mặt cậu mới phải!”.

“Vấn đề là, anh ta đã xuất hiện rồi.”

“Bảo hắn rút về Mỹ! Nói cho hắn biết đất Đài Loan này không cần hắn, cậu không cần hắn, bảo hắn rút về phố Wall đẹp đẽ của hắn! Ước ao lớn nhất của hắn không phải là công thành danh toại, ngồi trên đầu người khác sao? Bây giờ hắn toại nguyện rồi, sao không nhân nhả ngồi mát ăn bát vàng ở đất Mỹ, mò về đây tìm cậu làm khổ gì?”, Trang Hiểu Mộng tức ối máu, hươ chân múa tay như diễn viên trên sân khấu nhằm thu hút sự chú ý của khán giả.

Trước phản ứng của cô, Thắm Tĩnh vừa buồn cười vừa cảm động, cô đứng dậy nhẹ nhàng bước tới bên, dịu dàng kéo tay bạn xuống. “Hiểu Mộng, cậu đừng kích động.”

“Bảo mình làm sao không kích động đây? Cái loại tồi tệ đó, để mình nhìn thấy thì mình phải lột da, móc tim hắn ra”, Trang Hiểu Mộng trừng mắt tức giận, ngữ khí hung bạo, rất có dáng dấp một đại tỷ khét tiếng trong gang hồ.

Đồng Vũ Thường ngồi trên sofa ném cho Trang Hiểu Mộng cái nhìn đồng tình. Đang định ra tay tiếp sức cho bạn thì ánh mắt chợt dừng lại trên gương mặt thản nhiên như không của Thắm Tĩnh, liền đổi ý.

“Hiểu Mộng, cậu bình tĩnh đi, chuyện này cứ để Thắm Tĩnh tự giải quyết”, cô khẽ khàng khuyên bạn.

Trang Hiểu Mộng nghe xong thì ngẩn người: “Đồng Đồng, sao đến cậu cũng nói thế?”.

“Cậu đừng quên, trong ba chúng ta thì Tĩnh là người điềm tĩnh sáng suốt nhất, cậu ấy phải làm gì, còn chờ cậu dạy sao?”, Đồng Vũ Thường chậm rãi nói, “Cậu ấy nhất định sẽ xử lý thật tốt, chúng ta nên tin tưởng cậu ấy”.

Trang Hiểu Mộng đứng lặng, dần bình tĩnh trở lại, cô nhìn Thắm Tĩnh, thở dài yếu ớt.

“Đồng Đồng nói đúng, Tĩnh, cứ làm theo ý cậu vậy, mình tin cậu sẽ xử lý chuyện này đâu ra đấy.”

“Cảm ơn hai cậu, Hiểu Mộng, Đồng Đồng”, Thắm Tĩnh nắm lấy cánh tay hai cô bạn, cười tươi, ánh mắt cũng tươi tắn hơn, “Đừng lo lắng, mình biết phải làm thế nào”, cô nhẹ nhàng an ủi hai cô bạn.

“Cậu thực sự sẽ đi ăn cơm cùng hắn sao?”

Anh thực sự muốn bỏ em lại nơi này sao?

Anh buộc phải đi New York.

Em có thể đợi anh!

Em đợi anh, chỉ gây thêm nhiều áp lực cho anh, anh không muốn lúc đang làm việc bị phân tán tinh thần lo chuyện của em.

Đừng rời xa em, Đình Vũ.

Tĩnh, em bình tĩnh một chút.

Đừng, đừng rời xa em...

Kít...

Âm thanh ghê rợn vọng lại như muốn xé tan màng nhĩ anh, đồng thời làm tan nát trái tim anh.

Chiếc ô tô với tốc độ kinh hoàng lao về phía Thẩm Tĩnh, trái tim anh muốn bật ra ngoài, trước mắt anh, chiếc ô tô quái ác sắp đụng phải cô.

“Không! Tĩnh, Tĩnh...”

Mạnh Đình Vũ hét lên đau đớn, nỗi đau giày xéo tim gan, mồ hôi đổ ra như suối, người con gái anh yêu thương nhất đang cận kề cái chết...

“Tĩnh!”

Anh ngồi bật dậy, mở to mắt, nhìn chăm chăm vào khoảng đen trước mặt.

Anh thở dốc nặng nhọc, trong cơn kinh hoàng tột độ, hơi thở trở nên khó khăn, mồ hôi chảy từ cánh mũi xuống mang vị mặn mằn.

Là mơ.

Anh chờ đợi hồi lâu mới bình tĩnh.

Thì ra chỉ là một giấc mơ.

Không có Thẩm Tĩnh ở đây, không có bất kỳ chiếc ô tô nào, càng không tồn tại nỗi kinh hoàng phải nhìn thấy người mình yêu rời xa cõi trần thế ngay trước mắt mình.

Mạnh Đình Vũ khẽ nhếch mép cười khổ, anh xuống giường, bước đến bàn rồi tự rót ỉnh một cốc nước lọc. Dòng nước mát lạnh xoa dịu cơn khát cháy bỏng nơi cuống họng, nhưng không thể làm trái tim đang đau đớn bình yên trở lại.

Tay cầm cốc nước, tay đẩy cánh cửa kính bước ra ban công, anh ngồi xuống chiếc ghế nằm màu trắng, thẩn thờ nhìn cảnh vật xung quanh.

Thành phố Đài Bắc lúc tảng sáng rất yên tĩnh, đường phố im lìm, không thấy bóng dáng khách qua đường, bầu trời mang một sắc tím xanh huyền ảo.

Anh ngơ ngác nhìn trời.

Thật tình mà nói, bầu trời này sớm đã quen thuộc với anh, ở New York cũng thế, ở Đài Bắc cũng vậy.

Mấy năm đầu tiên ở New York, anh hầu như làm việc suốt ngày suốt đêm, thường xuyên làm việc đến rạng sáng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lọt vào tầm mắt chính là bầu trời tím xanh như vậy.

Lúc đầu, anh hoàn toàn không để tâm. Vì công việc quá bận rộn, chẳng cho anh thời gian để u buồn. Mãi đến hai năm vừa rồi, anh mới thoát được khỏi chức giao dịch viên, anh không cần làm việc điên cuồng ngày cũng như đêm nữa, khi ấy anh mới có thời gian để suy ngẫm, từng giây từng phút suy ngẫm đó như dao cứa vào lòng anh.

Anh bắt đầu sợ thời gian rảnh rỗi, sợ giấc ngủ, sợ cơn mê.

Anh sợ, chỉ cần rảnh rỗi, cảm giác tội lỗi sẽ xâm chiếm lấy anh, len lỏi vào từng tế bào.

Anh sợ nỗi nhớ, sợ nghĩ đến người con gái bị anh bỏ rơi ở Đài Loan, nhưng lại luôn băn khoăn không biết bây giờ cô sống ra sao.

Vì thế, khi công ty quyết định thu mua một công ty của Đài Loan, anh đã xung phong xin sắp cho anh được phụ trách kế hoạch này.

Đàm Dục đồng ý ngay, anh được về Đài Loan như nguyện vọng, đã được gặp lại cô.

Có điều, anh không ngờ rằng, không gặp thì thôi, một khi đã gặp lại, thứ cảm xúc mãnh liệt trong lòng chợt trỗi dậy.

Một chuỗi âm thanh bất ngờ vang lên kéo Mạnh Đình Vũ về với thực tại, anh sững sờ hai giây, mới nhận ra đó là chuông di động.

Lẽ nào là cô ấy gọi?

Tim anh đập loạn, anh chạy vội vào trong phòng, nhấc di động lên, mắt sáng như đèn pha.

Cuộc gọi từ New York. Anh chán nản thở dài.

Cũng phải, sáng sớm tinh mơ thế này, sao cô ấy lại có thể gọi điện được? Chỉ có những người đang vật lộn ở phố Wall mới quên bồng sự chênh lệch múi giờ, thản nhiên gọi đến quấy phá giấc ngủ của người ta.

Anh tự cười chế giễu, nhấc máy lên: “A lô”.

“Đình Vũ, anh đây.”

“Anh Đàm Dục?”, anh có chút bất ngờ, “Có chuyện gì ạ?”.

“Cũng chẳng có gì, anh muốn biết tình hình thu mua cổ phần.”

Gọi đến chỉ vì chuyện này thôi sao? Anh nhúm mày. “Không phải ngày nào em cũng gửi báo cáo về tình hình thu mua cổ phần cho anh sao?”

“Ha ha”, Đàm Dục cười vang.

Không cần nói nhiều, Mạnh Đình Vũ cũng hiểu được vị sếp kiêm bạn tốt này gọi đến là có thâm ý. “Anh muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi.”

“Được thôi”, Đàm Dục cũng không rề rà, lập tức tra hỏi, “Nguyên Lăng nói cho anh biết, cậu đã tìm thấy bạn gái cũ rồi phải không?”.

Quả nhiên không trật khỏi phán đoán của anh.

Ánh mắt anh lấp lánh: “Vâng”.

“Cô ấy hiện nay thế nào?”

“Mở một lớp trông trẻ, cuộc sống có vẻ rất tốt.”

“Kết hôn chưa?”

“Chưa.”

“Tốt lắm. Cô ấy vẫn chưa kết hôn, tức là cậu còn hy vọng.”

“Hy vọng gì?”, Mạnh Đình Vũ giả ngốc.

“Đưa cô ấy trở về bên cậu!”, Đàm Dục không thích chơi trò mèo vờn chuột với anh, nói thẳng luôn, “Đấy không phải là mục đích chính của cậu khi xin về Đài Loan à?”.

Mạnh Đình Vũ cười khổ: “Bây giờ anh vợ con đề huề, lại sắp có thêm cặp song sinh nữa, nên hả hê phần khởi muốn đi làm mới cho khắp thiên hạ phải không?”.

“Nhà anh đương nhiên rất vui vẻ hạnh phúc rồi”, Đàm Dục không giấu được sự đắc ý trong giọng nói, “Sao? Đừng bảo là cậu không ngưỡng mộ đấy nhé!”.

Sao anh lại không ngưỡng mộ được cơ chứ?

Sở dĩ anh muốn về Đài Loan, muốn tìm lại Thẩm Tĩnh, có lẽ đều chịu ảnh hưởng của vị sếp này, Đàm Dục cho anh biết trên đời không thiếu những điều kì diệu.

“Đàn ông mà chỉ có sự nghiệp thì vứt. Núi cao không thắng nổi gió lạnh, phải ở bên cạnh người mình yêu mới hạnh phúc được”, Đàm Dục từng nói với anh như thế.

Đạo lý này hoàn toàn trái ngược so với lời dặn dò tâm huyết của vị sếp cũ hôm nào.

Danh lợi và thành công, đã có lúc anh tin đó mới là mục tiêu theo đuổi cả đời của một người đàn ông, nhưng một khi dành được rồi, sẽ thế nào đây?

Có lẽ Đàm Dục đã nói đúng, con người ta cứ phải ném thử nỗi đau mất mát mới ngộ ra cái gì là quan trọng nhất với mình.

“Anh nhầm đúng giờ này mà gọi, không phải chỉ để hàn huyên đấy chứ?”, anh cố ý trêu chọc để đổi đề tài.

“Giờ này?”

“Anh không biết Đài Bắc đang là mấy giờ à?”

“Cậu nói đến chênh lệch múi giờ à?”, Đàm Dục nửa cười nửa không, “Có gì khác biệt đâu? Một ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ thì có ít nhất hai mươi tiếng cậu ở trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo mà”.

Không phải vì công việc, mà do mất ngủ.

Mạnh Đình Vũ thầm nghĩ trong lòng, anh biết sắp mình định ám chỉ điều gì. Anh cười khê: “Cảm ơn anh đã nhắc, em cũng sắp phải bắt đầu công việc rồi”.

“Cậu đi đi”, Đàm Dục tha cho anh, “Nhớ giữ liên lạc”. “Vâng.”

Cúp máy rồi, Mạnh Đình Vũ ngẩn người một lúc, sau đó vệ sinh cá nhân, rồi mở cửa, bước sang phòng đọc sách.

Lần này anh dẫn một nhóm đồng sự về Đài Loan, vì chỉ ở lại trong một thời gian ngắn nên không thuê phòng làm việc chính thức, mà dùng tạm mấy phòng của khách sạn.

Trong phòng có đầy đủ bàn ghế và những đồ dùng văn phòng cần thiết. Lúc này vẫn còn sớm, Mạnh Đình Vũ liền gọi nhân viên khách sạn mang bữa sáng lên, anh vừa ăn vừa xem hồ sơ.

Có điều, mức độ tập trung làm việc của anh hôm nay không bằng thường ngày, cứ cách vài phút, lại lơ đãng nhìn về phía di động chờ tiếng chuông reo.

Cô ấy sẽ gọi cho anh chứ? Sẽ đồng ý đi ăn cùng anh? Lẽ nào cô ấy chỉ thuận miệng bảo cần phải suy nghĩ, để rồi khi anh rời đi liền vứt luôn tấm danh thiếp vào thùng rác?

Không biết tại sao, anh có cảm giác Thẩm Tinh bây giờ rất có khả năng sẽ làm thế thật. Cô ấy đã không còn là cô gái dễ dàng bị anh tác động nữa. Anh thậm chí không thể đoán được cảm xúc thật của cô ấy được che giấu sau thái độ bình thản lạnh lùng.

Thời gian trôi đi theo quy luật vốn có của nó, những đồng sự khác lần lượt bước vào, căn phòng sôi nổi hẳn lên, tiếng thảo luận xôn xao, tiếng gõ chữ lách cách, tiếng bíp bíp thi thoảng vang lên từ máy fax, sau đó chậm chậm nhả ra mấy tờ giấy.

Mỗi khi tiếng chuông di động vang lên, Mạnh Đình Vũ bần chòn chớp mắt, nhưng khi nhìn vào màn hình, nổi thất vọng lại xâm chiếm anh.

Boss, Boss, Boss...

Đồng sự không ngừng gọi tên anh, nhưng giọng anh chờ đợi nhất thì mãi không vang lên.

Buổi chiều, bên anh có cuộc họp với lãnh đạo bên Phong Kinh, thảo luận về việc thu mua cổ phần, hai bên đều khẳng khái dựa trên con số đánh giá tài sản của mình, không bên nào chịu nhường bên nào, cuộc tranh cãi không hồi kết.

Mạnh Đình Vũ nhìn vào con số trên báo cáo, đột nhiên cảm thấy tức cười.

Lẽ nào cuộc đời anh bị giam cầm vĩnh viễn bởi những con số hay sao?

“Đủ rồi!”, hai chữ ngắn gọn quyết đoán kết thúc cuộc cãi cọ giữa đôi bên, “Nếu các vị thực sự cảm thấy con số của chúng tôi đã đánh giá thấp giá trị tài sản của quý công ty, vậy thì các vị có thể mời một công ty kiểm toán đến đánh giá lại, chỉ là chúng tôi có hai điều muốn nhắc nhở quý vị: Thứ nhất, đến lúc đó chưa chắc Đàm Thị đã chấp nhận con số mới, việc thu mua cổ phần bị trì hoãn chỉ gây thêm bất lợi cho các vị. Thứ

hai, hiện nay giá cổ phiếu của Phong Kinh như thế nào chắc các vị đều rõ, chúng tôi không hy vọng sẽ mua về một công ty bị các nhà đầu tư không thêm đoái hoài gì đến”.

Mạnh Đình Vũ từ tốn phân tích rủi ro và cơ hội của đối phương, ngữ khí hòa nhã, nhưng ẩn trong đó là mối đe dọa đáng sợ.

Lãnh đạo bên Phong Kinh nghe xong, đưa mắt nhìn nhau, đối diện với ánh mắt quyết liệt sắc bén của anh, mặc dù không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể đưa tay lên quệt mũi.

Cuối cùng, chủ tịch hội đồng quản trị đồng thời là tổng giám đốc Phong Kinh đứng lên phát biểu: “Thôi được, chúng tôi sẽ xem xét lại bản báo cáo đánh giá này”.

“Làm phiền ngài Vương rồi.”

Mạnh Đình Vũ mỉm cười, hai bên đang định tiếp tục bàn luận về vấn đề tiếp theo thì di động đặt trên bàn của anh chợt rung lên.

Có tin nhắn mới.

Tim anh như muốn vọt ra ngoài, lập tức mở thư ra xem.

Tám giờ tối, tại Tháp Đài Bắc 101. Thẩm Tinh.

Đúng là cô ấy!

Mạnh Đình Vũ mặt mày biến sắc, nhất thời kích động, nhảy ra khỏi ghế, làm kinh động tất cả những người có mặt trong phòng, những ánh mắt khó hiểu đổ dồn vào anh.

Anh coi như không nhìn thấy, ngớ ngẩn mỉm cười với màn hình di động.

Cô ấy đã nhận lời mời của anh rồi.

Tháp Đài Bắc 101

Hẹn lúc tám giờ, nhưng vừa qua bảy giờ là Mạnh Đình Vũ đã xuất hiện, anh bối rối đứng giữa sảnh tầng một.

Anh sở hữu một vóc người cao ráo, khoác lên mình bộ vest trông càng tuấn tú phong độ, thu hút không ít ánh mắt của các cô gái đi qua.

Nhưng anh hoàn toàn không để tâm.

Mấy năm nay, mỗi khi sự nghiệp của anh tiến lên một bước, địa vị cao hơn một tầng, thì những cô nàng vây quanh muốn lọt vào mắt xanh của anh lại càng nhiều.

Anh biết rằng, anh có những điều kiện xuất sắc để thu hút các cô gái.

Nhưng anh cũng biết, sự ngưỡng mộ mê mẩn của họ không phải là điều anh muốn...

Tám giờ đúng, Thẩm Tinh duyên dáng xuất hiện trước cửa kính, Mạnh Đình Vũ cứ tưởng nổi bồn chồn vì chờ đợi sẽ biến mất, không ngờ anh lại càng thêm bàng hoàng.

Bởi vì cô gái đang thướt tha tiến lại bên anh, quá đôi xinh đẹp.

Cô mặc chiếc áo màu trắng, quanh eo là thắt lưng màu đen, trang điểm nhẹ nhàng, đôi khuyên tai thủy tinh khe khẽ đung đưa theo từng bước chân.

Đường nét trên khuôn mặt cô không hề thay đổi, vẫn thanh tú như xưa, chỉ có hàng lông mày nhuộm thêm nét chững chạc, bước đi cũng thể hiện sự tự tin.

Chỉ một chút khác biệt đã trở thành một mỹ nữ khiến anh hồn điên phách đảo.

Anh bước lên đón cô, bản khoả không biết hình tượng của mình trong mắt cô thế nào, có phải là một người đàn ông trưởng thành ga lăng không?

“Anh đợi lâu lắm rồi à?”, cô khẽ cong môi cười, giọng nói nhẹ nhàng.

Anh lắc đầu: “Anh cũng vừa đến thôi”.

Cô nhìn anh một cái, không biết đôi mắt xinh đẹp đang nghĩ gì nữa, anh chợt thấy ngượng ngùng. Chẳng lẽ cô ấy đã nhìn ra anh đợi ở đây rất lâu rồi ư?

Nhưng Thẩm Tinh không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười: “Đi thôi”.

Cô dẫn anh đến một quán ăn Nhật ở tầng bốn, hai người ngồi ngay ở quầy, vừa ăn tối lại vừa thưởng thức tay nghề điêu luyện của đầu bếp.

Hai người trò chuyện không ngừng, chủ đề xoay quanh những thay đổi của Đài Loan mấy năm nay, Thẩm Tinh cũng giới thiệu vắn tắt về nguồn gốc và con số xây dựng đáng nể của Tháp Đài Bắc 101.

“Lát nữa chúng ta đến đài quan sát, anh có thể ngắm cảnh đêm Đài Bắc và hiểu thêm một chút về hệ thống phòng chống động đất của tòa tháp.”

“Được thôi”, Mạnh Đình Vũ gật đầu tán thành.

Chủ đề rất an toàn, cuộc chuyện trò cũng trơn tru. Một đôi tình nhân đã từng yêu nhau và cũng đã chia tay, bọn họ luôn nói về những chuyện không đâu.

Ăn xong, hai người mua vé sau đó đi thang máy lên tầng thứ tám mươi chín, ngắm nghía một chút cỗ máy phòng chống động đất khổng lồ, sau thì đến bên cửa kính, thả hồn vào cảnh đêm của Đài Bắc.

Một lúc sau, cô bỗng quay sang dịu dàng nhìn anh, bình thản mỉm cười: “Đã lâu vậy anh mới về Đài Loan, có phải cảm thấy Đài Bắc đã thay đổi quá nhiều rồi không?”

Anh mỉm cười, đầu tiên là ngạc nhiên trước nụ cười thoải mái của cô, sau mới thắc mắc không biết dụng ý của câu nói này là gì.

Tối nay, cô hẹn anh ở Tháp 101, dẫn anh đến đây chiêm ngưỡng cảnh đêm, chắc chắn đây là sự sắp đặt có chủ ý.

Cô ấy muốn ám thị điều gì đây?

Là cái gì?

“Ừ, Đài Bắc đã thay đổi nhiều quá”, anh cẩn thận trả lời, “Nhiều trung tâm thương mại mới mọc ra khiến anh ngỡ ngàng, đặc biệt là khu này, ở gần chính quyền thành phố, thật sự rất đáng nể”.

“Đứng càng cao càng nhìn rõ hơn, phải không?”

“Ừ”, anh chần chừ trả lời cô. Rốt cuộc cô muốn nói gì?

Anh nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, anh không tìm thấy gì từ đôi mắt trong vắt ấy.

“Đình Vũ, sao anh lại quay về?” Vào lúc anh định chết chìm trong đôi mắt ấy thì cô thình lình hỏi lại.

Anh thoáng sửng người.

Thấy bộ dạng lưỡng lự của anh, cô khẽ cong môi: “Xin lỗi, có lẽ em nên hỏi một cách rõ ràng hơn. Tại sao anh lại đến tìm em?”

Cuối cùng cũng đi vào vấn đề chính.

Mạnh Đình Vũ khổ sở nghĩ ngợi. Cả tối nay anh cứ bất an, chính là vì đợi giây phút này. “Anh muốn được gặp em, Tinh, muốn biết em sống có tốt không?”

“Chỉ có thể thôi sao?”

Một câu hỏi nhàn nhạt nhưng lại sắc như dao. Không biết từ lúc nào, phong thái nói chuyện của cô lại khiến anh có cảm giác như đang phải một đối thủ đáng gờm trên thương trường.

Anh cười khổ.

Cô hỏi rất hay, dĩ nhiên không phải chỉ có thể.

Chỉ là, ước muốn bấy lâu của anh, khi đối mặt với một Thẩm Tình kiên cường độc lập, bỗng trở nên buồn cười, buồn cười đến nỗi anh ngượng ngùng không dám nói ra.

Anh muốn chăm sóc cô, giống như ngày trước, trở thành chàng kị sĩ dũng cảm và anh tuấn nhất của cô.

Trong lúc anh đang suy tư, cô ngẩng nhìn anh, hình ảnh bối rối khốn khổ của anh phản chiếu trong đôi mắt trong vắt của cô, nhưng cô vẫn điềm đạm như không, nụ cười nhẹ nhõm luôn đọng trên môi.

“Em vẫn luôn nghĩ, cuộc đời giống như đi bộ trên đường”, cô chậm rãi nói một câu chứa đầy hàm ý.

“Đi bộ trên đường?”, anh sửng sốt.

“Bất luận anh đi về hướng nào, cũng sẽ gặp phải một ngã tư, không rẽ lối này thì rẽ lối kia, nhất định phải chọn một lối đi.”

Thế thì sao? Anh lặng người nhìn cô.

“Năm đó, anh đã chọn con đường mà anh cho là tốt nhất.”

Lòng ngực anh chấn động, bên tai chói lòa tiếng chuông chùa, anh bắt đầu ngộ ra, dần dần nắm được những ám hiệu mà cô dành cho anh.

“Anh thành công rồi, Đình Vũ, bây giờ anh đã đứng trên nơi cao nhất, có được tất cả những thứ anh mong muốn, danh lợi, giàu sang, địa vị... Nguyên Lăng nói với em, anh là người đàn ông độc thân nổi tiếng tại New York.”

Không phải như thế.

Mạnh Đình Vũ muốn giải thích, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu, giọng nói tắc nghẹn trong cổ họng.

“Anh đã có được thứ mà anh mong muốn, vì thế không cần phải tiếc nuối, càng không nên hối hận.”

Nuối tiếc? Hối hận?

Không sai! Chính là như thế, cô ấy nhìn thấu anh đang day dứt vì lẽ gì.

Ánh mắt anh đột nhiên tối sầm lại.

Cô hiểu rõ anh, nhưng anh đã không còn hiểu cô nữa rồi.

“Anh không cần cảm thấy có lỗi với em”, cô tiếp tục nói bằng thứ âm thanh mềm mại nhưng xa lạ, “Bởi vì em cũng đã có lựa chọn của riêng mình”.

“Lựa chọn của em... là gì?”, câu hỏi khàn đặc thốt ra không tự chủ.

“Em đã chọn tiến về phía trước”, cô bật cười tươi tắn và hiền hòa, “Em đã chọn đi tìm một cuộc sống khác, một niềm hạnh phúc khác”.

“Một niềm hạnh phúc khác ư?”

“Niềm hạnh phúc không có anh”, cô đáp gọn lỏn, khiến tim anh đau như cắt.

Không có anh, cô vẫn có thể hạnh phúc sao? Anh trống rỗng.

“Bây giờ việc sang đường đối với em vô cùng dễ dàng”, cô dường như đọc thấu được tâm can anh, “Dù hăm cho người đi bộ có phức tạp loằng ngoằng thế nào, em cũng tìm được đường ra”.

“...”

“Giữa hai chúng ta, không có chút tiếc nuối nào, vì thế xin anh đừng bận tâm nữa, được không?”

Anh bắt giác sửng sốt, ánh mắt dán lấy cô, cho đến lúc này, anh mới hiểu ra, đứng trước mặt anh hiện giờ không phải là cô gái trong kí ức ngày nào.

Đài Bắc đổi thay, cô cũng thay đổi...

“Không cần phải tự trách mình nữa, Đình Vũ, không cần vì em mà trở về vị trí ban đầu, anh hãy tiếp tục bước về phía trước nhé!”

Cô gái đã từng khóc lóc van nài xin anh ở lại ngày nào, đã thực sự trưởng thành rồi.

5. Chương 5

“Ý cậu là cậu đã nói không với hần?”

Gần nửa đêm, Thẩm Tinh lái xe về nhà, vừa mở cửa đã nhìn thấy hai cô bạn thân đang ngồi giữa phòng khách, chai rượu vang trên bàn đã cạn đến đáy, có thể thấy họ đã ở đây lâu lắm rồi.

Vừa nhìn thấy cô, hai người lập tức bu lại, liến thoắng hỏi về cuộc hẹn hôm nay, bắt cô tường thuật lại từng chi tiết.

Thẩm Tinh không còn lựa chọn khác, đành thành thật khai báo tất cả.

“Ý cậu là muốn hần ta không cần về Đài Loan tìm cậu nữa, mau chóng rút về Mỹ phải không?”, nghe cô kể xong, Trang Hiểu Mộng tổng kết lại.

“Đại khái là như thế”, Thẩm Tinh mỉm cười, “Nhưng nói chính xác hơn thì mình không muốn anh ta tiếc nuối gì về mối tình ngày trước”.

“Yes!” Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường không để cô nói hết, đã đồng thanh tán thành, vỗ tay hoan hô. “Duyệt, duyệt, duyệt! Phải thế chứ! Không hổ là Tinh, đã không làm chúng mình phải thất vọng.”

Chep, mới nãy còn vừa nốc rượu vừa than ngắn thở dài, lo sợ Thẩm Tinh bị lời ngon ngọt của tên lãng nhãng kia mà giẫm lên vết xe đổ lần nữa, hóa ra chỉ là nghĩ quẩn.

Hai người nhìn nhau, bật cười vui vẻ.

Hành động ấy không thoát khỏi con mắt nhanh nhạy của Thẩm Tinh. Cô cũng đoán được các bạn đã lo nghĩ điều gì, cô mỉm cười, đang định lên tiếng thì bị Đồng Vũ Thường cướp lời.

“Sau đó thì sao? Hần nghe cậu nói thế thì có phản ứng gì? Chắc mặt mũi biến sắc luôn hả? Ha ha, có phải xanh ngắt như tàu lá chuối không?”

“Chỉ xanh ngắt mà được à? Mình nghĩ chỗ này của hần chảy dài như bánh giầy ý, chỉ hận không thể đâm đầu vào tường chết ngay thôi!”, Trang Hiểu Mộng nói châm chọc, lấy ngón tay chỉ vào má mình.

“Đáng đời! Loại đàn ông bạc tình bạc nghĩa như thế, lẽ ra phải gặp báo ứng sớm mới đúng, cho hần ném mùi đau khổ.”

“Thì thế, tưởng phụ nữ chúng ta dễ bắt nạt à? Hần nói đi thì đi, nói về thì về mà được sao? Cho là Thẩm Tinh sẽ ngoan ngoãn ngồi im một chỗ đợi hần ư?”

“Hồi trước vì sự nghiệp mà bỏ rơi bạn gái, bây giờ công thành danh toại rồi thì muốn tìm lại tình yêu... Biền! ở đâu có chuyện dễ dàng thế chứ?”

“Ôi, mình thật muốn được nhìn thấy gương mặt tối nay của hần.”

“Me too! Me too!”

“Sớm biết thì đã bám theo cậu rồi.”

“Đúng thế, thất sách thất sách.”

Hai cái miệng nói không ngừng nghỉ, bên hát bên khen hay, càng nói càng hăng, mắt sáng lấp lánh, đôi má ửng hồng, nụ cười đắc ý ngự trị trên môi, sợ rằng bất cứ người đàn ông nào đối mặt cũng phải đổ mồ hôi hột, đứng ngồi không yên.

Thẩm Tinh im lặng nhìn hai người, chỉ khẽ cười.

Cô nhớ lại gương mặt ngỡ ngàng hoảng loạn của Đinh Vũ khi cô khuyên anh hãy tiếp tục tiến về phía trước, đừng vì cô mà quay trở lại vị trí ban đầu.

Cô hiểu ra, cô đã nói trúng tim đen, quả nhiên anh có dự định như thế.

Cô khác hai người bạn, hoàn toàn không có ý chế nhạo cách nghĩ của anh, cũng không muốn khích bác anh, chỉ là cô thật tâm muốn khuyên nhủ anh.

Cái gì đã thuộc về quá khứ thì không cần hối tiếc nữa, càng không cần cảm thấy có lỗi với cô.

Tất cả đã trôi qua rồi...

“Lần này chắc anh ta không dám đến làm phiền cậu nữa nhỉ? Tĩnh”, giọng nói mạch lạc của Đồng Vũ Thường kéo cô về thực tại.

“Làm gì còn mặt mũi nữa?”, Trang Hiểu Mộng thích chí tiếp lời, “Tĩnh đã nói thẳng băng thế rồi, hắn còn dám lằng nhằng thì quả là mặt dày. Không cần biết trước đây hắn có ý định gì, mình nghĩ bây giờ cũng đành bỏ cuộc thôi. Ha ha”.

Bỏ cuộc?

Mắt cô bừng sáng, cong môi khẽ cười, Thẩm Tĩnh chậm chậm lắc đầu...

“Từ trước đến nay anh ta vốn không phải người dễ dàng bỏ cuộc như vậy.”

Bỏ cuộc?

Trong từ điển của anh không hề có hai từ này.

Sở dĩ anh có thể vượt mọi chông gai, bất chấp gian khổ leo lên vị trí ngày hôm nay là bởi vì anh chưa bao giờ bỏ cuộc.

Sao anh lại có thể bỏ cuộc được cơ chứ?

Mạnh Đình Vũ chau mày, ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Ngụy Nguyên Lăng ngồi bên lặng lẽ nhìn anh.

Một giờ trước, anh nhận được điện thoại của Mạnh Đình Vũ, không thoái thác nổi, đành lái xe đến quán bar nằm ở phía đông thành phố, cùng anh uống rượu và theo dõi một trận bóng tể nhạp trên ti vi.

Mạnh Đình Vũ im lặng uống rượu, không nói năng gì.

Ngụy Nguyên Lăng chau mày, nhìn là biết ngay người nào đã khiến Đình Vũ rầu rĩ thế này, sau một lúc quan sát, anh mới chậm rãi lên tiếng.

“Sắc mặt cậu tệ lắm, có phải Thẩm Tĩnh không nhận lời mời của cậu không?”

Mạnh Đình Vũ sững người, cốc rượu đang nâng lên chợt dừng lại giữa khoảng không, hai giây sau anh mới như bừng tỉnh.

“Cô ấy nhận lời rồi”, anh chán nản thốt ra vài từ. “Nhận lời rồi?”, Ngụy Nguyên Lăng không hiểu, “Thế cậu còn buồn rầu cái gì?”.

“Cô ấy nói với em những lời rất thâm thúy.”

“Như thế nào?”, Ngụy Nguyên Lăng tò mò.

Mạnh Đình Vũ không vội trả lời, từ từ thưởng thức ly vvhisky trên tay.

Ngụy Nguyên Lăng nhẫn nại chờ đợi, giống như trong mọi cuộc thương lượng, anh đều nhẫn nại chờ đợi phương tự để lộ sơ hở của mình.

Anh biết rằng, chỉ có những điều rất khó mở miệng mới khiến một người đàn ông chần chừ lâu như thế. Nhưng anh cũng hiểu, Mạnh Đình Vũ gọi anh ra đây, chắc chắn có chuyện muốn nhờ vả, vì vậy bắt buộc phải kể hết mọi chuyện với anh.

“... Cô ấy nói, cuộc sống giống như đi bộ trên đường”, sau một hồi đắn đo, Mạnh Đình Vũ cuối cùng cũng quyết định đối mặt với nỗi đau khổ trong lòng.

“Đi trên đường”, Ngụy Nguyên Lăng ngạc nhiên, không ngờ anh chờ đợi này giờ lại là một câu thế này.

“Nghĩa là sao?”

Mạnh Đình Vũ thở dài, rồi đem toàn bộ cuộc đối thoại với Thẩm Tĩnh kể lại cho Ngụ Nguyễn Lãng.

Ngụ Nguyễn Lãng lúc đầu kinh ngạc, sau đó lặng mình ngẫm nghĩ, cuối cùng khẽ nhếch môi cười. “Không hổ là Thẩm Tĩnh, anh sớm đã thấy cô ấy rất đặc biệt.”

“Đặc biệt chỗ nào?”, Mạnh Đình Vũ nhướn mày, có vẻ khó chịu trước lời khen tặng của Ngụ Nguyễn Lãng dành cho Thẩm Tĩnh.

Cậu không muốn người đàn ông khác ngưỡng mộ bạn gái cũ sao?

Ngụ Nguyễn Lãng cười thầm trong bụng, giả vờ ho hai tiếng. “Cô ấy khác với những người con gái mà anh quen”, anh điềm đạm giải thích, ánh mắt sáng bừng, “Hầu hết những cô gái khác, khi đối diện với bạn trai đã từng bỏ rơi mình, hoặc oán trách, hoặc cảm phẫn, không thì làm lơ, chứ khuyên bạn trai đừng bận tâm chuyện đã qua như cô ấy sợ khắp thiên hạ chẳng có lấy người thứ hai”.

Mạnh Đình Vũ hừ nhạt một tiếng.

“Hình như cậu không hài lòng với cách xử lý của cô ấy?”, Ngụ Nguyễn Lãng nửa cười nửa không chăm chú nhìn vào mắt anh.

Mạnh Đình Vũ không nói gì.

Ngụ Nguyễn Lãng càng buồn cười, thích chí hỏi tiếp: “Rốt cuộc vì sao cậu lại quay về tìm cô ấy? Đình Vũ?”.

“...”

“Áy náy? Hay hối hận? Muốn cùng cô ấy làm lại từ đầu sao?”, Ngụ Nguyễn Lãng nói nhẹ nhàng, nhưng mỗi câu lại khiến Đình Vũ bối rối.

Mạnh Đình Vũ nắm chặt ly rượu: “Em chỉ muốn xem cô ấy sống có tốt không”.

“Nếu không tốt thì sao?”, Ngụ Nguyễn Lãng hỏi.

“Em sẽ chăm sóc cô ấy”, anh đáp.

“Nếu cô ấy sống rất tốt thì sao?”, Ngụ Nguyễn Lãng lại hỏi, “Nếu cô ấy rất vui vẻ, hoàn toàn không cần đến sự chăm sóc của cậu thì sao?”.

Câu hỏi thông thả đó như một con trăn cuộn chặt lấy trái tim anh.

Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng khàn giọng trả lời: “Anh có biết không? Trước đây Tĩnh không biết làm thế nào để sang đường, mỗi lần nhìn cô ấy sang đường em đều lo lắng bất an, chỉ sợ cô ấy hấp tấp bị xe tông phải, nhưng hôm nay cô ấy nói với em, sang đường với cô ấy vô cùng đơn giản”.

“Còn cậu, vẫn đứng ở đầu đường bên kia thấp thỏm lo lắng cho cô ấy”, Ngụ Nguyễn Lãng hiểu được ý tứ sâu xa trong lời nói của anh, điềm nhiên tiếp lời.

Anh cười khổ: “Cô ấy thực sự đã gạt quá khứ sang một bên rồi sao? Hay chỉ... nói vậy để an ủi em thôi?”.

“Chuyện này...”, giọng nói khô khan bỗng nhiên dừng lại, khiến trái tim của Đình Vũ càng nhức nhối.

Anh bỗng quay sang nhìn Ngụ Nguyễn Lãng bằng cặp mắt sắc bén trong suốt: “Có phải anh nói suốt mấy năm nay Tĩnh không hề quen với người đàn ông nào khác?”.

“Cô ấy chẳng quen ai cả. Nghe nói không ít người theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy chẳng chịu đồng ý ai.”

Bao nhiêu người theo đuổi nhưng cho đến tận giờ cô ấy vẫn độc thân, lẽ nào vẫn còn nhung nhớ mối tình làm cô đau đớn đó?

Có phải cô ấy vẫn chưa quên được quá khứ?

“Không phải cậu nghĩ là cô ấy không quên nỗi cậu đấy chứ?”, Ngụ Nguyễn Lãng dường như nhìn thấu tâm sự của anh.

Anh trợn mắt lừ đối phương, không dám thẳng thắn gạt đầu, cũng chẳng chịu lắc đầu.

“Ừm, thật ra ý nghĩ đó của cậu chưa hẳn đã sai”, Ngụy Nguyên Lăng mỉm cười, lấy tay sờ cằm, “Nói không chừng trong lòng cô ấy vẫn còn vương bận gì đó, không thì tại sao một người đàn ông tốt như anh ở ngay bên cạnh cũng chẳng khiến cô ấy động lòng chút nào?”, anh vừa đùa vừa nêu ra thắc mắc của mình.

Mạnh Đình Vũ lại lừ anh cái nữa.

Ngụy Nguyên Lăng cười thầm, cái lừ đó hiện lên rõ ràng “Cô ấy có mù mới để ý đến anh”.

Là do cậu quá tự tin về bản thân? Hay chỉ đơn thuần là ghen tuông vô căn cứ? Ngụy Nguyên Lăng phát hiện anh rất muốn làm cho rõ ràng.

“Em muốn làm cho rõ ràng”, Mạnh Đình Vũ đột nhiên tuyên bố.

Ngụy Nguyên Lăng sững người: “Làm rõ ràng chuyện gì?”.

“Em muốn xác định cho rõ sự vui vẻ của cô ấy là thật hay giả. Có thể cô ấy chẳng vui vẻ chút nào, chỉ ương bướng không chịu thú nhận mà thôi.”

“Ý cậu là, hình tượng cô gái độc thân vui vẻ tự tin của Thẩm Tĩnh chỉ là giả vờ thôi?”, Ngụy Nguyên Lăng trợn mắt, nhìn anh với vẻ mặt như thể nhìn một dị nhân. “Tin anh đi, cô ấy thực sự sống rất tốt, rất vui vẻ.”

Cũng có thể.

Mạnh Đình Vũ ngơ ngác nhìn ly rượu, xuyên qua lớp chất lỏng, hiện lên trong mắt anh là hình ảnh một cô gái dễ thương ngày ngày bám lấy anh.

Cô gái lúc nào cũng làm nũng với anh, ỷ lại anh, cô gái nói cả đời sẽ luôn theo sát anh, nói sẽ yêu anh mãi mãi...

Cô gái đó, đã thực sự biến mất rồi sao? Anh thật sự đã đánh mất cô rồi sao?

“Em phải đi tìm cô ấy”, anh đột nhiên đặt mạnh ly rượu xuống, đồng dục tuyên bố.

“Cậu vẫn muốn đi sao?”, Ngụy Nguyên Lăng kinh ngạc, “Không phải người ta đã nói rất rõ ràng rồi à, sau này người nào đi đường người ấy, không cần vì đối phương mà dừng bước...”.

“Em phải đi tìm cô ấy!”, anh kiên quyết, “Nếu không làm rõ mọi chuyện, em sẽ không bỏ cuộc đâu!”.

Ngụy Nguyên Lăng nhìn anh chằm chằm như muốn đọc tên thứ cảm xúc ẩn sâu trong đôi mắt đang bốc lửa kia là gì.

Hồi lâu sau, anh mới chậm rãi lên tiếng.

“Cậu dai như đĩa ấy, Đình Vũ, chẳng trách cậu lại làm việc dưới trướng tên biến thái Đàm Dục.” Anh lấy ngón tay búng vào ly rượu, miệng nở nụ cười chế giễu...

“Không cần biết Thẩm Tĩnh ngày trước mà cậu quen là cô gái như thế nào, hiện nay cô ấy chẳng dễ đối phó đâu, đừng trách anh không cảnh cáo cậu trước nhé.”

Ngày thứ Bảy

Sáu rưỡi sáng, Thẩm Tĩnh tỉnh giấc, nghiêng người, ngẩng nhìn ánh ban mai đang len qua khung cửa, chiếu lên bức tường hồng phấn, tình nghịch nhảy múa khắp nền nhà.

Ngày cuối tuần, nhà trẻ đóng cửa, cô không phải đi làm.

Cô có cả ngày thanh thoi.

Cô nằm ườn trên giường hồi lâu, vươn tay bật chiếc đèn bàn theo phong cách cổ điển châu Âu đầu giường, nhắc cuốn tiểu thuyết lãng mạn đọc dở tối qua, chậm rãi thưởng thức.

Trang cuối cùng, kết thúc viên mãn, hai nhân vật chính trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào dưới tán lá xanh biếc, hết.

Cô mãn nguyện thở phào, đặt sách sang một bên, lại nằm thừ ra một lúc, mới chậm chạp xuống giường.

Lịch làm việc hôm nay hoàn toàn trống trơn, không có hẹn cùng bạn bè, bao gồm cả hai người bạn thân thiết nhất.

Hoàn toàn thoải mái, hoàn toàn tự do.

Cô bật nhạc, vừa trang điểm vừa lắc lư theo điệu nhạc quyến rũ.

Chín giờ đúng, một thân hình kiều diễm bước ra khỏi cổng lớn của khu tập thể.

Áo sơ mi trắng, cổ viền một lớp ren mỏng lãng mạn, quần tây đen tôn lên đôi chân thon dài, dép xăng đan cũng màu đen, thanh thoát và xinh đẹp.

Cô chào nhân viên bảo vệ, mặt mũi tươi tắn.

“Hôm nay cô Thẩm có hẹn à?”, chú nhân viên tiễn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

“Vâng ạ”, cô mỉm cười ngọt ngào. Hôm nay cô có hẹn với chính mình.

Tiết trời rất đẹp, cô quyết định không lái xe mà ung dung đi bộ đến trạm tàu điện ngầm Đạm Thủy, rồi sẽ thông thả thưởng thức bữa sáng tại quán cà phê đối diện.

Cô ngồi tầng hai, nhắm nháp ly cà phê, ánh mắt chăm chú nhìn vào tờ báo, thi thoảng lại nhìn ra cảnh vật ngoài đường.

Cô chìm đắm trong thế giới riêng, hoàn toàn không nhận ra có một cặp mắt bám riết cô không rời phút nào.

Chủ nhân của ánh mắt đó theo cô vào quán cà phê, ngồi ở một góc khuất phía xa, giơ tờ báo lên che kín khuôn mặt, chỉ có cặp mắt sắc bén thường xuyên phóng về phía cô.

Không sai, người đàn ông ngồi một chỗ nhìn trộm cô chính là Mạnh Đình Vũ.

Từ lúc cô bước chân ra khỏi cánh cổng khu tập thể, anh đã luôn theo sát cô, còn cô lại bất cần đến mức, tới tận giờ vẫn chưa nhận ra anh.

Lẽ ra anh phải thở phào nhẹ nhõm mới phải, nếu cô ấy sớm nhận ra anh thì kế hoạch của anh đã tiêu tan rồi, nhưng chẳng hiểu tại sao, anh lại thấy có chút tức giận.

Cô gái này, chẳng có chút cảnh giác nào, hôm nay may mà người bám theo cô là anh, nếu là một tên biến thái nào đó thì sao?

Còn nữa, rốt cuộc cô đang làm gì đây? Cả buổi sáng nhàn nhã qua đi, cô chẳng làm gì ngoài việc thi thoảng liếc nhìn mấy tờ báo vô vị!

Cô không thấy chán sao?

Mạnh Đình Vũ cau có bực mình, người không biết chuyện còn tưởng anh bị bạn gái cho leo cây.

Nhưng anh không thêm bận tâm người khác nghĩ gì, anh chỉ thắc mắc, sao Thẩm Tĩnh lại có thể lãng phí thời giờ vàng bạc như thế?

Cuối cùng, khi kim giờ chỉ vào số mười hai, phía Thẩm Tĩnh mới có chút động tĩnh.

Anh tưởng là sắp được ra khỏi chỗ này, ai ngờ Thẩm Tĩnh chỉ vẫy tay với nhân viên phục vụ, gọi thêm một đĩa mì Ý.

Không phải chứ? Mạnh Đình Vũ suýt nữa thì nhảy bổ ra khỏi ghế. Cô ấy còn định ngồi ở đây đến khi nào nữa?

Anh bất lực, đành bất chước cô gọi một phần ăn trưa, vừa ăn vừa nhìn trộm biểu cảm trên gương mặt cô.

Cô từ tốn nếm từng sợi mì, thi thoảng, đôi môi xinh đẹp như cánh hồng đỏ thắm lại mỉm cười, nụ cười ngọt ngào làm anh hồn điên phách đảo.

Coi bộ cô rất ưng ý với bữa trưa.

Mạnh Đình Vũ chậm chạp đưa ánh mắt quay về đĩa cơm cà ri của mình... có lẽ anh đã có một sự lựa chọn sai lầm, quán này nổi tiếng với món mì Ý, chứ đâu phải món cà ri ngu ngốc của anh.

Trái ngược sự vui vẻ mãn nguyện của cô, anh thấy bữa trưa thật nhạt nhẽo.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong bữa trưa, đột nhiên cô đứng dậy.

Bây giờ mới chịu rời khỏi quán cà phê này à? Anh vội bám theo, nhìn thấy cô bước ra ngoài đường rồi mới vội vã để lại một tờ tiền lớn, vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ không cần thối lại.

Anh lại tiếp tục công việc thám tử bất đắc dĩ của mình.

Cô sang đường, đi về trạm tàu điện ngầm đối diện. Tim anh nhảy vọt lên khi cô bước sang đường, chờ đến khi anh lấy lại thần trí, cô đã ung dung tiến vào trạm rồi.

Cô bước lên tàu, anh cũng lên theo, ngồi cách cô vài hàng ghế, chăm chú dõi theo từng cử động của cô, cô lấy ipod từ túi xách ra, im lặng nghe nhạc.

Cô thư thái nghe nhạc, anh thì chẳng có việc gì làm, chỉ biết lẳng lặng ngắm nhìn khuôn mặt cô.

Và đây chắc chắn là một chuyện rất thú vị. Cho dù chỉ ngồi trên tàu điện ngầm, với chiếc tai nghe nhỏ xinh, biểu cảm trên khuôn mặt cô cũng vô cùng phong phú.

Đôi lúc cô mỉm cười, lúc thì lắc đầu theo điệu nhạc, lúc lại trêu chọc một đứa bé luôn miệng la hét trên tàu, lúc lại thả hồn cùng cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Khi cô dõi mắt về phương xa đó, khuôn mặt nhìn nghiêng của cô như chìm vào một lớp sương mù, khiến các nét trở nên dịu dàng nhã nhặn hơn, càng khiến người ta khó hiểu được lòng cô đang nghĩ gì.

Lòng ngực anh se lại, ánh mắt nhìn cô chứa đầy khát khao.

Anh nhận ra bản thân vô cùng muốn biết những suy nghĩ hiện giờ của cô là gì.

Đến trạm Trung Sơn, cô đứng dậy xuống tàu.

Bám theo cô không phải là một việc dễ dàng, vì cách cô đi trên đường như một bản nhạc phá cách, lúc chậm lúc nhanh, đặc biệt vào lúc người ta ngỡ ngàng mong lung nhất, luôn để lại một khoảng trống vô định.

Cô bỗng dừng lại ở một chỗ nào đó, chăm chú quan sát một đồ vật mà anh cảm thấy chẳng đáng phải mất thời gian như thế.

Giống như hiện tại, cô đứng giữa đường dành cho người đi bộ, ngược đầu ngắm nghía một thân cây.

Cây thì có gì đáng xem cơ chứ? Anh nhú mào, nhìn theo ánh mắt của cô. Nở hoa rồi? Hay lá cây đang rơi? Hay là trên cây có quả dễ thương nào đó?

Đều không phải, chỉ có những tán lá thưa thớt.

Anh không hiểu, không đoán ra được chỗ thần diệu ở đâu, nhưng cô lại nhú mắt, say mê ngắm nghía rất lâu, rất lâu.

Thầm Tĩnh ơi Thầm Tĩnh, không phải em bị ám đầu rồi chứ?

Anh thầm lo lắng.

Cô cứ đứng dưới tán cây một lúc lâu, đúng lúc anh sốt ruột định lên tiếng thì cô quay người bước đi.

Trái tim thấp thỏm của anh mới được bình an trở lại.

Anh theo cô đến một tòa nhà màu trắng trên đường Trung Sơn Bắc, trên cánh cửa sắt được chạm khắc cầu kỳ của kiến trúc mang phong cách Nam Mỹ này có treo một tấm biển hiệu, biển hiệu là mấy chữ "Tòa nhà Quang Điểm Đài Bắc".

Cô bước qua những dãy ghế dành cho khách uống cà phê ngoài trời, duyên dáng bước vào bên trong. Đi qua dãy sản phẩm dùng thử, anh tưởng là cô sẽ vào tiệm sách, mặt mũi tối lại, anh rầu rĩ không biết cô sẽ

tiêu phí không biết bao nhiêu thời gian ở nơi này, nhưng cô đã lờ hiệu sách đi, bước về rạp chiếu phim ở góc trong cùng.

Thì ra muốn đi xem phim.

Mạnh Đình Vũ không thể không thú nhận, bản thân anh đã thờ phào nhẹ nhõm.

Đi xem phim cũng không tệ, cũng đã mấy năm nay anh chưa xem phim ngoài rạp rồi.

Anh thấy may mắn vì cô đã không chọn những chỗ giết thời gian không thích hợp với anh, nếu cô ấy chọn một hiệu sách hoặc một quán cà phê chắc anh sẽ phát điên lên mất.

Chỉ là anh không lường trước được rằng dù đã bước vào rạp chiếu phim, cô vẫn có cách khiến anh nổi khùng lên.

Bởi cô đã chọn một bộ phim tài liệu lê thê bất tận dài dòng vô biên của một đạo diễn vô danh nào đó mà có trời mới biết ông ta là ai.

Khi bước ra khỏi rạp, đôi mắt cô đỏ ửng.

Đôi mắt cô hơi sưng, khóe mắt còn vương vài giọt lệ vì xúc động mà lặng lẽ rơi xuống, gò má cũng hơi ươn ướt.

Khóc một trận sảng khoái làm sao!

Cô dùng ngón tay quệt đi vệt nước mắt, bờ môi cong lại tự cười giễu mình.

Quả là một bộ phim tuyệt vời, mặc dù ống quay của đạo diễn có chút chậm rãi, đôi lúc còn hơi nặng nề, nhưng bộ phim chủ yếu nhắm đến những vấn đề nhân sinh, khiến người xem giác ngộ phần nào.

Một bộ phim kì diệu! Được khóc thảm thiết một trận thế này, cảm giác thật hạnh phúc.

Cô mỉm cười, bước vào phòng vệ sinh, rửa mặt, vuốt lại những lọn tóc rối, buộc lại mái tóc đuôi gà.

Sau đó, cô rút tiền ra, đang định đi đến Starbucks mua một ly Caramel Cappuccino thì thoáng thấy một người đàn ông từ phòng chiếu phim bước ra.

Anh ta bước đi chậm rãi, đuôi tóc cong lên rất buồn cười, có lẽ do tựa vào ghế, đôi mắt không ngừng chớp, chắc vẫn chưa tỉnh giấc hẳn.

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Và cái bộ dạng thê thảm kia là vì sao?

Thẩm Tinh đứng trong góc khuất, nhìn anh thích thú.

Chỉ thấy anh đưa tay lên vò vò tóc, sau hai giây, đột nhiên mở trừng mắt, dường như đã tỉnh hẳn, ánh mắt sắc bén lập tức rà soát bốn phương.

Thẩm Tinh quan sát ánh mắt ấy, dáng vẻ anh rất kì lạ, miệng thốt ra một câu rửa khe khẽ, cứ như có người nợ anh tiền tỷ không bằng.

Anh băng qua hành lang, đến góc rẽ dáo dác nhìn khắp nơi, chạy ra cổng tòa nhà, lại vòng về.

Anh ta đang tìm cái gì?

Thẩm Tinh bắn khoả quan sát hành động lạ lùng của anh.

Lại thêm một hồi rửa xả.

Sau mấy năm lẩn lộn ở New York, cô cứ tưởng bây giờ anh đã trở thành một người đàn ông lạnh lùng, không có máu cũng không có nước mắt, được tạc lên bằng băng tuyết như các nhân vật nam chính mà cô thường thấy trong tiểu thuyết ngôn tình.

Nhưng hình như không phải như vậy.

Nhìn anh có vẻ đang rất tức giận, cô tin chắc rằng nếu bất kì một người nào không biết điều dám làm phiền anh lúc này, nhất định sẽ bị chửi mắng một trận thê thảm.

Nghe đến đây, Thẩm Tĩnh bật cười nhẹ một tiếng, cất bước thanh thoát.

Rất nhiều năm sau đó, cô vẫn không hiểu được động lực nào đã khiến cô tiến về phía anh, chỉ biết rằng, vào lúc đó, hành động của cô diễn ra rất tự nhiên.

Cô nhẹ nhàng tiến lại sau lưng anh: “Chào anh, tôi có thể hỏi anh đang tìm gì không?”.

Nghe thấy giọng nói làm phiền, quả nhiên anh lập tức tím mặt quay lại: “Đừng có phiền...”, câu nói giận dữ bỗng rồi khựng lại khi anh nhận ra gương mặt thanh tú của cô.

“Tĩnh”, anh lắp bắp gọi tên cô, vội vã né tránh đôi mắt trong như nước của cô.

“Anh đang tìm người à?”

Im lặng.

Sao anh có thể thừa nhận, người anh đang tìm chính là cô?

“Có cần em giúp không?”

“Không cần”, anh khó khăn nuốt nước bọt. Người anh cần tìm, đang đứng sững trước mắt anh rồi.

Cô nhìn anh một cái: “Không ngờ anh lại đến đây xem phim”.

Thực ra anh có xem đâu, ngồi vào ghế chưa được mười phút anh đã ngủ mất tiêu rồi, ngủ ngon hơn, say hơn cả khi nằm trên chiếc giường đắt tiền của khách sạn.

Anh lại nuốt nước bọt, ngỡ ngàng nhận ra hai má mình đang nóng bừng lên.

“Em nhớ ngày xưa anh không mặn mà xem phim lắm, trừ phi là phim hành động bom tấn, không ngờ anh cũng có hứng thú với thể loại phim tài liệu.”

Không, anh hoàn toàn không có chút hứng thú nào, chỉ bởi vì muốn đi theo cô thôi.

“Quả là một bộ phim tuyệt vời phải không? Em rất cảm động”, ánh mắt dịu dàng, hàng mi quỵn rũ.

Anh cũng người nhìn cô, bây giờ mới phát hiện ra khóe mắt còn hơi ửng đỏ của cô... cô đã khóc sao? Rơi lệ vì một bộ phim tẻ nhạt nhằm chán khiến anh chìm vào giấc ngủ ngay trong mười phút đầu ư?

Anh quả thật... ôi, chẳng biết phải bình luận thế nào đây?

“Anh thấy không hay à?”, cô nhận ra sự bối rối của anh.

“Quá dài dòng, tiết tấu chậm chạp, tình tiết đơn điệu, chuyện không có điểm nhấn, cách quay của đạo diễn làm anh muốn đau đầu”, một bộ phim hay như thế, bị anh phủ nhận hoàn toàn.

Cô kinh ngạc nhướn mày: “Đây là phim tài liệu! Anh đã ghét thể thì còn đi xem làm gì?”.

Hỏi hay lắm. Anh rầu rĩ nghĩ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên. “Thế thì em nói xem, bộ phim này có điểm nào đáng cảm động chứ?”

“Điểm nào ư?”, Thẩm Tĩnh dừng lại một chút, “Rất nhiều”.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như ngay phút đầu tiên, cảnh mặt trời mọc mang một ý nghĩa rất sâu xa, ngoài ra...”, Thẩm Tĩnh điềm đạm trình bày lại những chi tiết cô cảm thấy đáng giá trong bộ phim, dĩ nhiên cũng điểm qua vài khuyết điểm nho nhỏ, nhưng những khuyết điểm ấy không che lấp được sự tuyệt vời của bộ phim.

Cô nói một câu, Mạnh Đình Vũ vắn lại một câu, tranh luận, phản bác quan điểm của cô, nhưng cô không hề tức giận, vẫn từ tốn phân tích quan điểm của mình.

Đến cuối, Mạnh Đình Vũ không nói nữa, trừng mắt nhìn cô.

“Sao?”, cô cũng nhướn mày, “Em nói sai sao?”.

“Chỉ là anh không ngờ... em lại tranh luận với anh”, giọng anh thì thào, ánh mắt có chút hoảng hốt. Nếu là cô gái trước đây, sẽ không nói chuyện với anh như thế, cô sẽ nhõng nhẽo, sẽ chơi xấu, nói không lại anh thì nhả mặt trề môi, tuyệt đối không thể bình tĩnh tranh luận với anh thế này.

“Không quen người khác cãi lại anh à?”, cô lạnh nhạt hỏi, bờ môi hơi cong, có nét chế giễu.

Lồng ngực anh chấn động.

Cô đang chế giễu anh ư?

Cô lặng lẽ nhìn anh một cái: “Em phải đi rồi, tạm biệt”. Cô khẽ quay đầu, mái tóc đuôi gà nhẹ nhàng lay động, cô sẽ rời đi ngay lập tức.

Có gì đó nghẹn lại trong cổ họng, anh hắng một tiếng, khó khăn lắm mới mở lời được.

“Em định đi đâu?”

Cô quay người: “Đi ăn cơm”.

“Một mình?”

“Không được sao?”

Anh trợn mắt nhìn cô, bước lên trước mặt cô, ánh mắt như muốn trói cô lại: “Đây chính là cái mà em gọi là niềm hạnh phúc mới?”.

Cô ngẩn người.

“Ngồi thần thờ một mình trong quán cà phê cả buổi sáng, một mình đi bộ sang đường, một mình vào rạp chiếu phim, bây giờ lại một mình ăn cơm tối, chẳng nhẽ đây chính là niềm hạnh phúc mới mà em nói đến sao?”

“Sao anh lại biết?”, cô trợn mắt kinh ngạc, “Anh theo dõi em?”.

Anh nhất thời lúng túng nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh gạt đầu: “Đúng, anh đã đi theo em”.

“Tại sao lại phải làm như vậy?”, cô hỏi, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Bởi vì anh muốn biết cái mà em gọi là niềm hạnh phúc mới là gì, vì anh sợ hôm trước em chỉ nói dối, vì anh không an tâm được, thế nên...”

“Nói đơn giản thì, anh không tin em chứ gì?”, cô cắt ngang lời anh, giọng nói rất nhẹ rất mềm, nhưng lại có hàm ý sâu xa khiến người ta thoáng lạnh sống lưng.

Mạnh Đình Vũ sững sờ.

“Anh cho rằng em vẫn là cô gái non nớt ngày xưa sao? Có phải anh nghĩ là, năm đó anh bỏ rơi em, khiến đến bây giờ em vẫn cô đơn một mình, thế nên anh có trách nhiệm phải chăm sóc em?”

Tại sao ngay khi trách móc anh, khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh như không, giọng nói cũng lãnh đạm như thế.

Mạnh Đình Vũ bàng hoàng, trong chốc lát đứng lặng câm, khó khăn lắm mới mở miệng được.

“Anh thừa nhận có nghĩ như thế, chẳng lẽ không phải sao? Tĩnh, không thì tại sao đến bây giờ em vẫn không quen người đàn ông khác? Rõ ràng có rất nhiều người theo đuổi em.”

“Em không quen với người đàn ông khác, bởi vì một mình em cũng có thể sống rất vui vẻ. Anh dám bảo đảm, bên cạnh em có thêm một người đàn ông thì em sẽ vui vẻ hơn không?”

Anh cứng họng.

“Nếu một người đàn ông không có khả năng làm cho em vui vẻ hơn thì em không cần anh ta. Em không hy vọng một người đàn ông làm hỏng niềm vui mỗi ngày của em.”

Tia sáng lóe lên trong đôi mắt xinh đẹp ấy đang chế nhạo anh ư? Anh không dám chắc chắn. “Em nói một người đàn ông sẽ... làm hỏng niềm vui mỗi ngày của em ư?”

Đây là lần đầu tiên anh được biết đến ý nghĩ này, trước giờ chưa có cô gái nào dám nói vậy trước mặt anh. Họ chỉ mãi quanh quẩn xung quanh anh, cầu mong được anh để mắt tới.

“Em nghĩ anh không thể hiểu được”, cô lạnh lùng mỉm cười, dường như nhìn thấu suy nghĩ của anh, “Thì ra mấy năm làm việc ở New York cũng không dạy anh cách tôn trọng phụ nữ, chỉ khiến anh trở thành một người đàn ông gia trưởng, cao ngạo hơn mà thôi”.

Anh là người đàn ông gia trưởng?

Mạnh Đình Vũ nhú mày, cảm xúc đầu tiên khi đón nhận lời bình phẩm của cô là tức giận, sau đó anh dần tỉnh ngộ.

Anh chăm chú quan sát người phụ nữ đứng trước mặt mình, cô đứng thẳng lưng kiêu hãnh, nhìn thẳng vào mắt anh, không hề run sợ, cũng chẳng lúng túng.

Không, có lẽ không phải anh trở thành một người đàn ông gia trưởng, mà cô đã biến thành một phụ nữ trưởng thành rồi.

6. Chương 6

“Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Thì như em thấy, ăn tối.”

Đôi nam nữ ngồi đối diện trên bàn ăn lung linh ánh nến, trong nhà hàng sang trọng tào nhả, chỉ có điều khuôn mặt hai người lạnh băng như đá.

“Sao lại phải ngồi đối diện với em?”, người phụ nữ lạnh lùng chất vấn.

“Vị chỗ này trống mà”, người đàn ông điềm nhiên đáp lại, “Hơn nữa chúng ta cũng là người quen, nhà hàng lại đông khách, anh chẳng nghĩ ra được lý do nào để chúng ta không ngồi cùng bàn cả”.

“Em không hy vọng bữa tối mất ngon”, đôi mắt cô sáng lấp lánh.

“Thế à? Anh thì ngược lại”, anh nhếch mép, “Anh rất hào hứng muốn biết bữa tối tuyệt vời mà em nói rốt cuộc mùi vị ra sao”.

Thẩm Tĩnh ngẩn người không nói được gì.

Trước nay cô chưa từng nói lời thô bạo cay độc với ai như thế, nhưng Mạnh Đình Vũ dường như không hề quan tâm, nhất định chống đối cô.

Bởi vì cô chế giễu anh là kẻ gia trưởng, nên anh thể hiện luôn cho cô xem ư?

Từ khi nào tính khí anh lại trẻ con như vậy?

Cô hiểu anh đang tính toán điều gì, anh muốn ép cô phải nhận thua, anh muốn cô như trước đây, không nhẽo bướng bỉnh, xin xỏ van nài, anh không chịu thừa nhận cô đã không còn là Thẩm Tĩnh của ngày xưa.

Anh không tin cô biết tự chăm sóc bản thân, không tin cô có thể sống cuộc sống độc thân tự do vui vẻ.

Sao anh lại không chịu hiểu chứ?

Thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ, thời gian dạy chúng ta học cách quên, học cách trưởng thành.

Thẩm Tĩnh lắc đầu, coi anh như không khí, vẫy nhân viên phục vụ để gọi món.

Cô tặng cho nhân viên phục vụ một nụ cười hiền hòa: “Hôm nay có món gì đặc biệt không?”.

“Có cá ngừ sống, tươi ngon”, nhân viên giới thiệu, “Làm sushi rất tuyệt”.

“Vậy thì cho tôi một phần sushi cá ngừ. Thêm một xiên thịt gà nướng, trứng cuộn, củ cải, sushi bạch tuộc...”, cô thành thực chọn món.

“Đều là suất một người ăn à?”, nhân viên hỏi lại.

“Ngài đây muốn ăn gì sẽ tự gọi”, ánh mắt châm biếm lướt qua Mạnh Đình Vũ.

Anh không chịu thua cũng trợn mắt lên nhìn, giật lấy cuốn menu trong tay cô, vừa nhìn qua đã muốn nín thở.

Thì ra đây là một nhà hàng sushi Nhật, anh chúa ghét những món cá sống như thế này, đã mấy lần định ăn thử, nhưng vẫn không chiến thắng được bản thân.

Anh thần người ra, không biết nên gọi món gì.

Thẩm Tinh cười thầm nhìn anh.

Nhìn thì biết anh ta đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, đã không ăn được sushi Nhật, lại còn bướng bỉnh theo cô vào đây làm gì, đáng đời!

Cô ung dung chờ đón màn kịch hay.

“Ừm...”, anh cố gắng tìm những món ăn quen thuộc trên menu, “Hay là thịt xiên nướng đi”.

“Thịt gì ạ?”

Anh định nói thịt gà, chợt nhớ ra Thẩm Tinh mới gọi thịt gà, liền ngậm miệng luôn, liếc qua menu, thấy những loại khác toàn nội tạng gì đó thì rùng mình sợ hãi.

Anh ghét ăn nội tạng động vật.

“Thịt gà xiên đi”, đắn đo nửa ngày trời, cuối cùng vẫn gọi món giống cô, thật đáng thất vọng.

“Còn gì nữa không ạ?”, nhân viên hỏi tiếp.

Còn có gì nữa? Anh lại lật menu. Bê cả cái nổi lên đây được chứ? Sashimi? Tempura? Khốn khiếp! Cái quán này nổi tiếng món gì chứ? Anh không muốn chọn đại một món, để lộ ra sự kém hiểu biết của mình, rồi phải hứng chịu ánh mắt chế giễu của Thẩm Tinh.

Anh lướt nhanh cả cuốn menu, càng muốn tỏ ra sành sỏi, lại càng không biết nên chọn món nào, trong lòng bối rối, trán lấm tấm mồ hôi.

“... Cho anh ta một suất cơm cá chình”, cuối cùng, giọng nói mềm mại của Thẩm Tinh cũng giải vây cho anh, “Thêm canh ngao, một đĩa rau xào, và một chai rượu”.

“Vâng”, nhân viên ghi lại thực đơn, lễ phép rời đi. Mạnh Đình Vũ lặng người.

Thẩm Tinh nhìn khuôn mặt căng thẳng của anh, càng thấy buồn cười, đôi môi không khỏi cong lên: “Cơm cá chình ở đây rất ngon, là thương hiệu của nhà hàng này, canh ngao rất thanh là vị mà anh thích”.

Anh chần động, ngơ ngác giương mắt lên: “Em vẫn còn nhớ khẩu vị của anh sao?”.

Thẩm Tinh nhận ra sự phấn khởi trong giọng nói của anh, nhưng cô chỉ cười nhạt: “Em nhớ chứ”. Nhưng thế thì sao? Chẳng nói lên gì cả. “Em cũng nhớ anh rất ghét ăn sushi Nhật Bản.”

Anh hừ một tiếng, có vẻ không ưng ý với thái độ bình thản của cô: “Anh tưởng em cũng không thích ăn, không phải sao? Hồi trước em chẳng bao giờ đòi ăn sushi”.

“Bởi vì em biết anh không thích”, cô lãnh đạm nói, bàn tay ôm cốc trà bằng gốm tinh xảo, “Thật ra em rất thích ăn”.

Anh sững sờ. Cô ấy thích ăn sushi? Tại sao anh lại chẳng hề hay biết?

Cô ném cho anh một cái liếc mắt, ngầm bảo “Chuyện anh không biết nhiều lắm”, sau nâng cốc trà lên, thông thả thưởng thức vị trà nồng nàn.

Mạnh Đình Vũ nhìn cô không chớp mắt, một cảm giác hoảng sợ lạnh lẽo xâm chiếm lồng ngực, dần dần khoét sâu vực thẳm trong tim anh.

Từ khi gặp lại cô, vực thẳm này càng ngày càng rộng, đến hôm nay, anh đã có dự cảm chẳng lành, chẳng mấy chốc nó sẽ nổ tung.

Ánh mắt anh bám chặt lấy cô, điều đó cũng chẳng làm cô bận tâm, cô bình thản thưởng thức những đĩa thức ăn trên bàn, thỉnh thoảng lại cong môi mỉm cười, hàng mi thanh tú nhẹ nhàng động đậy.

Ai nhìn cũng phải công nhận, cô đang ăn một cách rất ngon lành. Nếu không cố chấp, chắc anh cũng phải đồng ý biểu cảm lúc này của cô rất hạnh phúc.

“Anh không ăn à?”, cô chợt nhận ra anh vẫn chưa động đũa vào đồ ăn thì nhướn mày ngạc nhiên hỏi.

“Anh đang định ăn đây.” Không muốn để cô nhận thấy sự lúng túng của mình, anh vội vàng cầm đũa lên, nhai thức ăn trong miệng mà chẳng thấy ngon gì.

Món cơm cá chình này có thật là thương hiệu ở đây không vậy? Sao chẳng cảm thấy chút vị nào? Dĩ nhiên cũng chưa đến nỗi khó nuốt.

Anh nếm thử canh. Canh rất thanh nhưng không phải là hương vị anh ngày đêm nhớ nhung, anh muốn thưởng thức mùi vị đặc biệt của bát canh tự tay cô nấu cho anh...

Anh gạt mình, suýt nữa thì chiếc bát tuột khỏi tay, mồ hôi túa ra.

“Sao vậy?”, Thẩm Tĩnh nhận ra sự không bình thường của anh, nhú mày hỏi, “Canh không ngon à?”.

“Không, không phải không ngon”, anh đặt bát xuống, vội lấy khăn tay để lau đi những giọt canh vương ra bàn.

Thẩm Tĩnh quan sát động tác của anh, anh cúi mặt khiến cô không nhìn rõ ánh mắt anh, nhưng cô cảm nhận được, tâm trạng của anh đang tệ đi.

Anh nghĩ đến điều gì? Cô bất giác tự hỏi, nhưng ngay giây tiếp theo, cô đã ngăn cản bản thân không được lo chuyện không đâu.

Anh ta nghĩ gì chẳng liên quan đến cô.

“Tĩnh”, anh đột nhiên gọi tên cô, giọng nói hơi khàn khàn.

Tim cô chợt nhói lên.

Chỉ thấy anh ngẩng đầu, đôi mắt sâu thẳm lóe lên tia sáng ngời: “Bình thường em đều ăn cơm một mình sao?”.

“Vâng.”

“Lúc em ngồi một mình trong nhà hàng, đối diện chiếc ghế trống, em nghĩ về điều gì?”

Cô nghĩ điều gì, có cần thiết phải nói với anh không? Anh lại muốn nói bóng nói gió, chứng minh rằng cuộc sống độc thân của cô thật ra rất cô đơn ư?

Thẩm Tĩnh cười nhạt: “Em không nhất định phải nghĩ gì cả, có lúc nghĩ, có lúc không”.

“Em có... nghĩ về anh không?”, ánh mắt anh quán chặt lấy cô.

Lòng cô thất lại.

Anh định sử dụng đòn tấn công tinh thần sao? Cô thấy buồn cười.

“Em thừa nhận đã có một khoảng thời gian em thường nghĩ về anh, nhưng hiện giờ em không còn nghĩ về anh nữa.”

Cô không còn nghĩ về anh nữa!

Ánh mắt anh đan lại, bàn tay vô thức nắm chặt cốc trà.

Anh không muốn nghĩ đến, nhưng từng khoảnh khắc bám theo cô ngày hôm nay lại hiện ra trong đầu.

Cô thư thái ngồi thưởng thức cà phê, thả hồn ngắm nhìn hàng cây ven đường, mỉm cười vì miếng ăn ngon, rơi lệ vì bộ phim buồn, cho dù không có anh, cuộc sống của cô vẫn rất hạnh phúc.

Cô đã bước sang phía bên kia con đường, còn anh vẫn ngơ ngác đứng lại bên này.

“Anh không tin”, giọng nói khó khăn thốt ra như cổ máy, “Cô gái của ngày xưa thực sự đã biến mất rồi sao?”.

Chẳng lẽ anh hy vọng đến tận bây giờ, cô vẫn là cô gái yếu đuối nhu nhược hết lòng với anh mặc dù cô đã bị anh bỏ lại Đài Loan hay sao?

Thẩm Tĩnh cau mày, thực sự không chịu nổi sự tự cao tự đại của anh: “Em không biết anh định nói gì, Đình Vũ, năm đó ở sân bay, em từng nói sẽ đợi anh, nhưng anh không bằng lòng, chính anh nói sự chờ đợi của em chỉ đem lại áp lực cho anh, anh đến Mỹ rồi, một cuộc điện thoại cũng không gọi về, anh muốn em phải làm sao?”.

“Anh rất muốn gọi về!”, Mạnh Đình Vũ vội giải thích, “Anh đương nhiên muốn gọi điện cho em, chỉ là...”, giọng nói bất giác nghẹn lại.

Chỉ là anh sợ khi nghe thấy cô khóc lóc khẩn cầu, anh sẽ từ bỏ tất cả, quay về Đài Loan ngay lập tức.

Không phải anh không muốn gọi, là không dám gọi, cô có hiểu được không?

Anh nhìn cô khẩn khoản.

Cô chọn cách lờ đi: “Bây giờ nhắc lại mấy chuyện đó cũng vô ích, em nói rồi, chuyện đã qua thì cứ để nó trôi qua đi”.

Thực sự cứ để mọi thứ trôi qua ư? Ít nhất, tình yêu mà anh dành cho cô, chưa từng thay đổi.

“Anh vẫn yêu em”, âm thanh đứt khoát của anh làm chấn động Thẩm Tĩnh.

Cô bàng hoàng, không dám tin vào tai mình: “Anh vừa nói gì?”.

“Anh nói anh vẫn yêu em.” Đã không làm thì thôi, làm thì phải làm đến cùng, lúc này Mạnh Đình Vũ không quan tâm đến thể diện đàn ông nữa, thẳng thắn thừa nhận. “Thực ra lần này anh về là muốn kết hôn với em.”

“Kết hôn?”, cô thở dốc khó khăn, “Đầu anh có vấn đề à?”.

Anh cười khổ: “Anh rất nghiêm túc”.

“Tại sao?”, cô trừng mắt nhìn anh, một ngọn lửa giận dữ khó hiểu lật tung lồng ngực, “Bởi vì bây giờ anh công thành danh toại rồi, đã đến lúc lập gia đình rồi ư?”.

Anh ta rốt cuộc có hiểu được điều gì đã cắt ngang mối quan hệ của họ không? Bảy năm là một đại dương mênh mông chia cách họ, không phải là chiếc cầu Hỉ Thước dành cho Ngưu Lang và Chức Nữ hằng năm.

“Em không thể đồng ý kết hôn với anh được”, cô nói từng chữ rõ ràng, không cách nào kiềm chế được cơn phẫn nộ len lỏi vào giọng nói của mình.

“Tại sao lại không?”, anh cố chấp truy hỏi, không chấp nhận lời cự tuyệt của cô.

Cô lạnh lùng nhìn anh: “Anh về Đài Loan là muốn tìm lại Thẩm Tĩnh của ngày xưa, nhưng cô ấy đã không còn tồn tại nữa rồi”.

“Em chính là em, ngày trước cũng thế, bây giờ cũng vậy, em vẫn là Thẩm Tĩnh!”

Cô không còn là Thẩm Tĩnh của ngày xưa nữa! Tại sao anh lại không chịu hiểu?

Cô thở sâu một hơi, quyết định nói cho ra nhẽ: “Có thể anh hối hận vì chuyện bảy năm trước, nhưng em thì không, em rất thỏa mãn với con người của em hiện nay, nhưng Thẩm Tĩnh mà anh yêu của ngày trước không phải là em bây giờ”.

Anh không nói gì, chỉ im lặng chăm chú nhìn cô.

Đôi mắt cô bốc lên tia lửa giận, gò má nóng ran, đôi môi đỏ mọng như cánh hoa rung rinh trước gió, kiên cường không chịu khuất phục.

Cô đang nổi giận, nhưng trông càng gọi cảm hơn, biểu cảm lúc này sinh động dễ thương hơn nhiều đáng về lạnh lẽo khi nãy, khiến lòng anh bồi hồi.

Anh thà để cô nổi giận, còn hơn phải đối diện với khuôn mặt lạnh như đá.

Anh đột nhiên nhưn người, nhanh nhẹn chiếm lấy đôi môi xinh đẹp kia.

Thời gian chợt như ngưng đọng, ngỡ ngàng chứng kiến nụ hôn bất ngờ của hai người.

Một lúc sau, thời gian mới nhớ ra nhiệm vụ của mình, tiếp tục tiến về tương lai.

Mạnh Đình Vũ chậm chạp rời môi cô.

Cơ thể Thẩm Tình cứng đờ một hồi, sau đó cô nhẹ nhàng rút khăn ướt chùi miệng, thông thả đứng dậy.

“Anh trả tiền đi”, cô đưa hóa đơn cho anh, “Chưa xin ý kiến đã hôn em, ít nhất anh cũng phải mời em bữa tối coi như đền bù”.

Nói đoạn, cô ung dung bước ra cửa, mái tóc đen nhánh đung đưa trong gió, cô không thèm quay lại nhìn anh lấy một cái.

Để lại anh đơn độc trên bàn ăn, ngón cái chạm lên môi, ngỡ ngàng nhớ lại khoảnh khắc ngọt ngào ban nãy.

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

Thẩm Tình ngao ngán nghĩ, tay vén góc rèm cửa, nhìn về phía người đàn ông không mời mà đến đang đứng dưới cột đèn đường.

Đây là lần thứ ba trong tuần cô bắt gặp anh đứng ở đó, hai lần trước là khi ánh trăng mờ ảo bao phủ vạn vật, còn hôm nay là thứ Bảy, từ sáng sớm anh đã hiện ngang đứng gác.

Rốt cuộc anh ta có mục đích gì? Đến làm gì cơ chứ?

Thẩm Tình buông rèm, bực bội cắn môi.

Đôi môi này, một tuần trước đã bị anh bắt thành linh xâm phạm, sự tôn nghiêm bao năm nay đã bị anh hủy hoại như thế.

Cô rất tức giận.

Không phải tức giận vì không giữ gìn được sự trinh bạch... Bấy năm trước, đôi môi này từng thuộc về anh, nhưng đó là do cô bằng lòng, còn lần này, anh chẳng hỏi cô lấy một câu.

Cô tức giận vì anh không tôn trọng cô.

Cô càng nghĩ càng giận, vài giây sau mới ngỡ ngàng phát hiện ngón tay trong vô thức đã chạm lên môi, cô vội buông tay xuống, vô cùng bất mãn về cử chỉ vừa rồi của mình.

Giống như cô rất nhớ nụ hôn đó...

“Cô ơi, cô ơi!”, một giọng trẻ con vang lên ngoài cửa, sau đó, một cậu bé mũm mĩm xinh xắn chạy vào phòng làm việc của cô.

Cơn giận lập tức tan biến, cô âu yếm nhìn cậu bé. “An An!”, cô cúi xuống, ôm cậu bé vào lòng.

“Sao con lại đến đây? Không phải bố con nói là con sẽ không tham gia hoạt động ngoại khóa hôm nay sao?”

“Bố nói, hôm nay phải đi gặp một khách hàng, không thể chơi với con được”, An An chu mỏ hờn dỗi, “Bố nói dối, bố rất hư, sau này bố sẽ béo phì”.

“Tại sao?”

“Cô Phương nói, ai nói dối sẽ bị béo phì, vì thế không được gạt người khác.”

Thẩm Tình cuối cùng cũng hiểu ra, bật cười vui vẻ: “Đó là một câu thành ngữ ‘thực ngôn nhi phì’ con chưa thuộc sao?”

“Thực ngôn nhi...”

“Phì.”

“Thực ngôn nhi phi”, An An lẩm nhẩm đọc theo, giọng nói ngọng nghịu chậm chạp đọc từng chữ của câu thành ngữ uyên bác. Thắm Tình nghe mà thích thú vô ngần, không nhịn được giờ tay nhéo má cậu.

“Phải thuộc lòng đây nhé! Lần sau bố con mà nói dối, con hãy nói thế với bố.”

“Vâng, con nhất định sẽ nói”, An An gật đầu dứt khoát, nắm chặt hai bàn tay múp míp lại, “Con sẽ nói với bố, nếu bố phát phi, sẽ không kiếm nổi bạn gái”.

Bạn gái?

Nghe An An nói thế, Thắm Tình bật cười. “Sao cơ? Bố con có bạn gái rồi à?”.

“Bố nói muốn tìm một người mẹ cho con, nhưng con thấy bố ngốc lắm, bao lâu rồi cũng chẳng kiếm nổi bạn gái”, An An bĩu môi chê trách, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô chằm chằm, “Cô ơi, sao cô lại không muốn làm bạn gái của bố con?”.

“Hả?”, câu hỏi quá bất ngờ của cậu bé làm Thắm Tình không kịp phản ứng.

“Bố con nói, cô chẳng cho bố con cơ hội theo đuổi, làm bố con thất vọng lắm.”

“Cái gì? Bố con nói thế với con à?”, Thắm Tình ngại ngùng, đôi má nóng bừng, nghĩ đến người bố có ba phần đẹp trai, bảy phần tà khí của cậu bé, vừa chán nản lại vừa buồn cười, “Con đừng có nghe bố con nói đùa”.

“Thật đấy cô!”, An An lắc lắc cánh tay cô, “Bố bảo con nói với cô, bố rất đáng thương, con cũng rất đáng thương, bố nói bố cần cô, An An cũng cần có mẹ”.

“Bố con nói đùa thôi! Con đừng tin”, Thắm Tình ngăn không cho cậu bé nói tiếp, má cô càng ửng đỏ, trông càng xinh hơn.

Dáng vẻ ngượng ngùng yêu kiều lọt đúng tầm mắt của Mạnh Đình Vũ, anh vừa rung động vừa ghen tức, cơn ghen cuộn lên như sóng.

Là tên nào dám có ý đồ với cô? Dám vênh váo nói sẽ lấy cô làm vợ?

Anh sải bước đi vào. “Tình”, tiếng gọi không to cũng không nhỏ, không nhanh cũng không chậm nhưng chất chứa sự thân thiết khó diễn tả thành lời.

Ngay cả đứa bé sáu tuổi cũng cảm nhận được sự đe dọa, vội trợn mắt nhìn anh cảnh giác.

“Ai cho anh vào đây?”, Thắm Tình không nhận thấy sự thù địch giữa hai chú cháu, chỉ chăm chú nhìn vị khách không mời mà đến.

“Một cô gái họ Phương”, anh mỉm cười, “Anh nói với cô ấy anh là bạn em, cô ấy liền cho anh vào, còn rất nhiệt tình mô tả đường đến phòng làm việc của em cô Phương”.

Thắm Tình cắn răng, một phụ nữ gần ba mươi như cô Phương dĩ nhiên cũng trải đời nhiều, nhưng trước giờ không cách nào chống cự nổi luồng điện phát ra từ các anh chàng đẹp trai.

Cô dám khẳng định, chắc chắn anh ta đã dùng sự quyến rũ của mình lấy lòng cô Phương.

“Nếu anh có chuyện cần tìm em thì em rất xin lỗi, hôm nay em không rảnh”, cô lạnh lùng đuổi khách.

“Anh biết, hôm nay bọn em có hoạt động ngoại khóa, anh rất vui lòng được đi cùng làm bảo vệ ọi người.”

“Cái gì?”, cô sững sờ.

“Cô Phương kể với anh mà”, trái với sự ngờ ngác của cô, anh tỏ ra vui vẻ phần chần, tươi cười, “Cô ấy nói có lẽ hôm nay bọn em thiếu người, cần có một người đàn ông cường tráng làm vệ sĩ”.

“Làm vệ sĩ? Anh ấy à?”, cô ném cho anh ánh nhìn nghi hoặc.

Anh bắt giác ưỡn ngực: “Anh tự thấy có đủ năng lực đảm đương trách nhiệm này”.

“Anh tưởng hôm nay anh sẽ đi cùng ai?”, cô nhướn mày, cười nhạt, “Thay vì nói là vệ sĩ, chẳng thà nói là bảo mẫu mới chuẩn, anh thực lòng muốn giúp bọn em trông chừng lũ trẻ sao? Chúng nó còn nhỏ, mỗi đứa

một tính nết, anh chắc là anh sẽ ứng phó được? Em nhớ trước đây anh từng nói, anh ghét nhất là bọn trẻ con cứ ầm ầm nhón nháo suốt ngày”.

Mạnh Đình Vũ chột dạ.

Không sai, anh đã từng nói như vậy.

Thực ra thay vì nói là ghét, nên nói là sợ mới phải. Anh trước giờ chẳng có cách nào để đối phó với bầy quỷ nhỏ cả.

Nhưng anh quyết không chịu thua. Vì cô, anh sẽ chịu đựng.

Anh nhún vai, ngửa tay, biểu thị đó chỉ là chuyện vặt: “Anh không ghét trẻ con, sếp bên Mỹ của anh có một đứa con gái ba tuổi, bọn anh rất hiểu nhau”.

Thẩm Tinh lườm anh, hồi lâu, cong môi hờ hững đáp lại: “Tùy anh thôi”.

Anh ta muốn được bọn trẻ hành hạ thì cô cũng chẳng can ngăn làm gì. Nói không chừng anh ta chẳng chịu được quá một tiếng, vội vàng quệt mũi rút lui.

“Ý em là, đồng ý để anh cùng đi?”

“Anh muốn đi thì đi”, cô quét mắt nhìn anh lạnh lùng, nửa cười nửa không, “Đến lúc đó đừng hối hận đấy”.

Anh thực sự rất hối hận.

Vô cùng hối hận.

Anh cũng đã nghĩ đến bọn nhóc khó đối phó như thế nào, chỉ có điều hiện thực thê thảm hơn suy đoán của anh vài lần.

Đầu tiên là tiếng la hét ghê rợn chói tai làm anh sững sờ.

Mạnh Đình Vũ khó mà hiểu nổi, tại sao vốn vẹn hai mươi mấy đứa nhỏ lại tạo ra bản hợp xướng kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu như thế? Cho dù cả mấy trăm giao dịch viên tại sàn giao dịch chứng khoán New York cùng hô hoán cũng không tạo ra được lượng decibel lớn thế.

Tiếp đó, tụi nó chơi đùa không biết mệt, luôn tay luôn chân, không chịu để yên một giây nào.

Từ sáng sớm tất cả tập trung tại nhà trẻ, sau đó đạp xe đạp đến Quan Độ, tham quan công viên Quan Độ, ăn trưa ngoài trời, lại tiếp tục đạp xe ghé vào chiêm ngưỡng bảo tàng Thập Tam Hành, cuối cùng đạp về bến cảng Dạm Thủy.

Lộ trình hơn mười kilomet, cũng chẳng thấy bọn trẻ có chút mệt mỏi nào, cười nói vui vẻ từ đầu đến cuối, vòng qua vòng lại, mấy lần tông phải anh, khiến anh loạng choạng nghiêng ngã.

Tệ nhất là, anh có nhiệm vụ chăm sóc An An, trong khi tránh né đám trẻ kia, còn phải chú ý không để cho cậu bé sau lưng phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Anh biết rõ, chỉ cần một chút sây sất cũng đủ khiến thiện cảm sót lại mà Thẩm Tinh dành cho anh đi đời.

Hình tượng của anh trong lòng cô thê thảm lắm rồi, anh tuyệt đối không dám mạo hiểm khiến cô có cơ hội trừ điểm thêm nữa.

Vì thế càng mệt mỏi hơn.

Rõ ràng đã mệt bỏ hơi tai, thế mà vẫn phải làm ra vẻ thảnh thơi thư thái, rõ ràng chỉ muốn hét lên cho bõ tức, vẫn phải nở nụ cười hiền hòa.

Không những thế, cậu nhóc sáu tuổi ngồi sau anh cơ hồ nhận ra vở kịch đóng vai anh hùng của anh, nên cố ý bắt nạt.

Cậu nhóc giật mạnh tóc anh, bàn chân múp míp đá trộm anh dăm lần bầy lượt, lại còn không ngớt dùng giọng nói ngọt ngào đe dọa anh, cô Thẩm Tinh yêu An An như nào, sẽ có một ngày cô trở thành mẹ của An An.

Cái gì anh cũng nhịn được, chỉ có câu này, Mạnh Đình Vũ quyết định không trả miếng không xong.

“Cháu bảo bố cháu đừng có mơ tưởng hảo huyền, cô Tĩnh không bao giờ chịu lấy bố cháu đâu.”

“Tại sao?”

“Vì cô ấy là bạn gái chú, cô ấy chỉ lấy chú thôi.”

“Cô Tĩnh còn lâu mới thêm lấy chú!”, cậu nhóc tức giận hét lên, “Cô Tĩnh yêu An An nhất, cô Tĩnh nhất định sẽ thành mẹ của An An”.

“Không bao giờ.”

“Có!”

“Không.”

“Cháu nói có là có!”

“Chú bảo không là không.”

Suốt chặng đường hai chú cháu tranh cãi không ngừng một chủ đề hoàn toàn vô nghĩa và ngớ ngẩn.

“Chú là người xấu, cháu ghét chú!”, cuối cùng, An An không nhịn nổi, hét lên thất thanh, lấy tay đập liên hồi vào lưng Mạnh Đình Vũ, “Bỏ cháu xuống! Cháu không muốn ngồi xe của chú!”.

“Đừng nghịch ngợm!”, Mạnh Đình Vũ quát cậu bé, cố gắng giữ vững tay lái trước đòn tấn công của cậu, “Cháu làm cả hai chúng ta ngã xuống đất mất”.

“Chú cho cháu xuống! xấu xa, chú là người xấu, cháu gọi bố đến đánh cho chú một trận”, An An đe dọa, bàn tay mũm mĩm dùng lực véo mạnh cổ anh.

“Ái!” Mạnh Đình Vũ nhất thời không kịp phản ứng, bàn tay buông lỏng, chiếc xe loạng choạng, sắp đổ xuống đất, anh vội vàng chống chân kim lại.

“Giữ được rồi!”, anh hét lên, cánh tay bị cành cây cửa một nhát dài đau buốt, nhưng anh vẫn nghiêng rằng nắm chặt ghi đông, anh sợ chỉ cần buông tay ra, cậu bé phía sau sẽ ngã nhào xuống đất.

Khó khăn lắm chiếc xe mới đứng vững, anh đang định bế cậu bé xuống thì thấy Thẩm Tĩnh mặt mày hốt hơ hốt hải chạy lại.

“An An, An An!”, cô hoảng hốt gọi, vội vàng bế cậu bé xuống, kiểm tra xem cậu có bị thương chỗ nào không, “Con không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không? Có đau không?”.

“Cô ơi!”, An An hoàn hồn rồi liền lao vào lòng Thẩm Tĩnh, ôm chặt không rời.

“Có bị đau chỗ nào không? Mau nói cho cô biết!”

“Không, con không đau.”

“Thật sự không đau chứ?”, Thẩm Tĩnh vẫn chưa hết lo lắng, “Có bị thương chỗ nào không?”.

An An lắc đầu.

Thẩm Tĩnh kiểm tra cơ thể cậu nhóc lần nữa, xác định cậu nhóc hoàn toàn không bị hao hụt một sợi tóc nào, mới thở phào, trong khi lấy lại bình tĩnh, cô chợt phần nộ nhìn Mạnh Đình Vũ.

Cô đứng lên, giao An An cho cô Phương vừa chạy lại, dặn dò vài câu, sau đó quay sang đối diện anh.

“Anh làm cái trò gì thế?”, cô nhướn mày, ánh mắt sắc bén như dao, “Suýt nữa anh làm An An bị thương! Ngay cả một đứa nhỏ anh cũng không chăm sóc nổi, có phải không?”.

Mạnh Đình Vũ không trả lời, anh chẳng biết nói gì, cánh tay càng lúc càng đau nhức.

“May mà An An không sao, nếu cậu nhóc bị làm sao, anh bảo em phải ăn nói thế nào với bố cậu bé đây?”, cô tiếp tục trách cứ anh.

Anh im lặng, chăm chú nhìn vào đôi mắt tức giận của cô. Là cái gì khiến cô giận như thế? Chỉ là đơn thuần lo lắng cho cậu bé thôi sao? Hay là càng quan tâm nhiều hơn đến bố cậu bé?

“Em rất thích hấn ta à?”, giọng nói khàn khàn thốt ra ngoài tầm kiểm soát của anh.

Cô sưng sờ: “Cái gì?”.

“Em rất thích người đàn ông đó à?”

“Ai?”

“Bố của An An đó!”, anh bực bội nói lớn, cơn ghen sôi sùng sục trong huyết quản.

Cô thở dốc: “Anh đang nói lung tung gì thế?”.

“Hấn ta có chỗ nào tốt chứ? Hấn có một đứa con rồi! Em tưởng làm mẹ kế dễ dàng lắm à? An An sẽ vĩnh viễn so sánh em với mẹ ruột của nó!”

Mạnh Đình Vũ, mày điên rồi, rốt cuộc mày đang nói linh tinh gì thế? Anh hốt hoảng nhận ra sự ngốc nghếch của mình, lẽ ra phải mau chóng chấm dứt những câu nói ngớ ngẩn kia, nhưng chúng cứ bắn ra tăng tăng như súng AK, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của anh.

“Hơn nữa anh thấy tên đó chắc chắn có vấn đề! Nếu không tại sao vợ hấn lại đòi ly hôn? Anh nói cho em biết, thằng đàn ông nào đã từng ly hôn đều không phải loại ra gì!”, anh điên tiết hét lên, vết cứa trên tay càng đau dữ dội.

Có lẽ do đau quá, khiến anh mất hết tỉnh táo, không thể làm chủ được bản thân...

“Anh ấy không ly hôn”, trong cơn hỗn loạn, anh nghe thấy giọng cô lạnh lùng, “Vợ anh ấy mất rồi”.

Anh giật mình hốt hoảng, cổ trấn tĩnh lại, nhìn về phía cô.

Cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo khiến lòng anh chùng lại.

“Mẹ của An An vì sinh khó nên qua đời, vì thế An An chưa từng gặp mẹ, đây cũng là niềm hối tiếc lớn nhất của bố cậu bé”, giọng cô chậm rãi, từng câu từng chữ như những hòn đá ném vào ngực anh.

Mạnh Đình Vũ cảm lạnh, cảm giác hồi hận đang giày vò anh.

“Tiện thể nói cho anh biết, đúng là em rất thích bố của An An, nhưng em chưa từng nghĩ đến chuyện chính thức quen với anh ấy, em chỉ coi anh ấy như một người bạn. Như thế, anh có thể yên tâm rồi chứ?”, cô mỉm cười mỉa mai, ném cho anh một cái lườm chứa chất hàm ý, rồi quay lưng bỏ đi.

Nhìn cô nhẹ nhàng bước đi, một cảm giác kinh hãi khó nói dấy lên trong lòng. Anh có dự cảm không lành, nếu cứ để cô bước đi như thế, có lẽ anh vĩnh viễn chẳng còn cơ hội lại gần cô hơn.

Anh đuổi theo, kéo cánh tay cô lại.

“Tĩnh, em đợi một chút!”

Cô đứng lại, nhưng không quay đầu.

“Em nghe anh nói, anh rất xin lỗi”, giọng anh buồn bã run rẩy, “Thật đó, anh xin lỗi”.

“Anh không cần xin lỗi em”, cô lạnh lùng gỡ tay anh ra.

Anh không chịu buông tay: “Em nghe anh nói, Tĩnh...”

“Anh buông em ra!”, cô dùng cánh tay còn lại gỡ tay anh ra, trong lúc giằng co vô tình chạm phải một thứ chất lỏng ấm áp.

Anh khẽ rên lên một tiếng, cô kinh ngạc quay đầu lại.

Chất lỏng đó, hóa ra là máu.

Cô nín thở, tim như ngừng đập. “Anh bị thương à?”, cô bàng hoàng thốt lên, nhìn thấy vết cứa vừa dài vừa sâu trên cánh tay anh.

“Anh không sao”, anh lắc lắc đầu, hoàn toàn không bận tâm đến vết thương trên tay, “Em nghe anh giải thích...”.

“Còn giải thích gì nữa?”, cô cắt ngang lời anh, vừa tức vừa lo, “Anh bị thương sao lại không nói sớm? Phải mau dùng thuốc khử trùng, nếu bị nhiễm trùng thì làm sao?”.

“Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ thôi...”

“Anh nói lung tung gì thế? Anh không được động đây, nếu không sẽ đau hơn đấy!”, cô nghiêm giọng nhắc nhở.

Anh sưng người.

Cô không để ý đến bộ dạng kinh ngạc của anh, vội lôi anh đến bồn nước ven đường, rửa sạch vết thương, sau đó nhẹ nhàng lấy khăn tay băng lại.

Anh ngơ ngẩn ngẩn nhìn từng cử động tỉ mỉ của cô, tim đập rộn ràng.

Cô nghiêm khắc ra lệnh cho anh không được động đây, cô nhanh nhẹn băng lại vết thương cho anh, tất cả những việc đó đều khiến anh bất ngờ.

Lúc đầu anh định quay về Đài Loan để tìm cô gái yếu đuối luôn cầu xin sự giải cứu của anh, có lẽ cô ấy sẽ ngã gục khóc lóc trong lòng anh, oán trách sự tệ bạc của anh. Anh cũng đã sẵn sàng chấp nhận mọi lời trách cứ chửi rủa của cô, nhưng anh không ngờ rằng, chẳng những cô không khóc không than mà lại trở nên mạnh mẽ như thế này.

Cô băng bó xong, ngược mắt nhìn anh. “Tạm thời đã cầm máu rồi, nhưng đến bệnh viện kiểm tra lại vẫn hơn, gần đây có một phòng bệnh, anh tự đi một mình chắc không có vấn đề gì chứ?”, cô dịu dàng hỏi, miệng thấp thoáng nụ cười.

Anh ngơ ngẩn nhìn cô.

Khuôn mặt này mới phút trước còn lạnh như băng, sao ngay lập tức lại quay ngoắt 180 độ, mỉm cười dịu dàng với anh như thế? Anh thật tình không tài nào hiểu nổi.

“Anh muốn em... đi cùng anh”, anh thì thầm.

“Cái gì?”, cô ngơ ngác.

“Đi bệnh viện cùng anh”, Mạnh Đình Vũ nhắc lại. Bỗng nhiên có một cảm giác kì lạ, tưởng như anh là một cậu nhóc ương bướng, đang nhõng nhẽo với mẹ.

Thật mất mặt quá đi. Anh ngượng ngùng thầm nghĩ, hai má nóng ran nhưng con mắt đối diện với Thẩm Tĩnh, vẫn quật cường không chịu rút lui.

Cô nhìn anh thật sâu, đôi mắt sắc bén như nhìn thấu mọi tâm tư của anh.

Anh nhất thời lúng túng.

Nhưng cô chỉ khe khẽ mỉm cười...

“Được thôi, nhưng phải đưa bọn trẻ về nhà đã, em mới có thể cùng đi với anh.”

7. Chương 7

“Thế là em đưa bọn trẻ về rồi đến bệnh viện cùng hấn à?”

Trưa hôm sau, Ngụy Nguyên Lăng lái xe đến Đạm Thủy tìm Thẩm Tĩnh, dưới ánh nắng vàng nhạt trải khắp khuôn viên trường đại học Chân Lý, hai người thư thả dạo bước.

Được biết Mạnh Đình Vũ nằng nặc đòi làm vệ sĩ cho đám trẻ của cô đi dã ngoại, Ngụy Nguyên Lăng vừa buồn cười vừa kinh ngạc, nhất quyết bắt cô tường thuật lại.

Thẩm Tĩnh hết cách, đành phải kể vắn tắt lại cho anh.

“Cậu ta đã ngoan ngoãn chờ em xong việc sao?”, Ngụ Nguyễn Lăng nhướn mày, vẻ mặt không dám tin.

Thẩm Tĩnh khẽ gật đầu, thích thú ngắm nhìn gương mặt kinh ngạc của anh.

Anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt liên tục thay đổi, hồi lâu, anh lắc đầu về ngao ngán kết luận: “Em tàn nhẫn quá, Thẩm Tĩnh”.

Cô ngẩn người: “Em tàn nhẫn”.

“Em không nghĩ thế sao?”

“Em không hiểu anh định nói gì?”

“Anh muốn nói là, Mạnh Đình Vũ nhất định rất đau”, ánh mắt thoảng cười, “Không chỉ bàn tay đau, chỗ này còn đau hơn”, ngón tay anh chỉ vào lồng ngực.

Thẩm Tĩnh hiểu anh muốn nói gì nên chỉ chớp mắt, không nói gì, đầu hơi nghiêng, lấy ngón tay vuốt lại lọn tóc nghịch ngợm bay theo làn gió.

“Em không hỏi sao cậu ta lại bị thương sao?”, Ngụ Nguyễn Lăng hỏi tiếp.

Cô lắc đầu.

“Em không quan tâm sao?”

“Không cần hỏi”, cô khẽ đáp, “Em đoán được vì sao anh ấy lại bị thương”.

“Nhất định là vì bảo vệ đứa bé đó, mới cố hết sức giữ vững chiếc xe, rồi bị cành cây trên đường cửa vào, phải không?”, Ngụ Nguyễn Lăng phân tích nguyên nhân Mạnh Đình Vũ bị thương, như thể anh tận mắt nhìn thấy.

Thẩm Tĩnh im lặng.

Ngụ Nguyễn Lăng ngắm nhìn cô, dưới bóng râm, gương mặt cô vừa xinh đẹp vừa huyền ảo: “Em không hỏi chuyện gì đã xảy ra ư?”.

“Lúc về em đã hỏi chuyện An An”, cô dịu dàng nói, ngữ khí bình lặng, “An An kể với em, bởi vì hai chú cháu cãi nhau, An An rất tức giận, đã véo cổ Đình Vũ, nên mới xảy ra chuyện không hay. An An xin lỗi em, nói nó không nên khiến Đình Vũ bị thương”.

“Sau đó thì sao?”

Sau đó? Thẩm Tĩnh quay lại nhìn anh.

Ngụ Nguyễn Lăng mỉm cười đón nhận cái nhìn nghi hoặc của cô: “Sau đó em chẳng nói gì với Đình Vũ sao? Em chỉ nghe cho biết thôi à?”.

“Em nên nói gì với anh ấy đây?”, cô giả ngốc, thực ra trong lòng sớm đã hiểu chủ ý của Ngụ Nguyễn Lăng, vành tai nóng dần.

“Em không xin lỗi cậu ta sao, nói em không nên trách cậu ta không hết lòng chăm sóc An An? Chẳng lẽ em không biết sao? Em hốt hơ hốt hải lo sợ An An bị thương bị đau, nhưng lại chẳng thêm đả động gì đến vết thương của cậu ta, lại còn hết lời trách mắng, cậu ta chắc phải đau lòng lắm.”

“Anh nói như thể anh ta là đứa trẻ con ấy”, cơn nóng từ mang tai lan xuống gò má, “Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành, dĩ nhiên có thể tự chăm sóc bản thân”.

“Anh lại thấy trước mặt em, cậu ta giống hết một đứa trẻ”, Ngụ Nguyễn Lăng bình thản kết luận.

Một cơn sóng dội lên lồng ngực, nhưng cô vẫn tỏ ra như chẳng có gì xảy ra.

Ngụ Nguyễn Lăng nhìn cô chăm chú: “Thẩm Tĩnh, em đang trừng phạt Đình Vũ sao?”.

“Em trừng phạt anh ta?”, cô bối rối hỏi, “Sao anh lại nói thế?”.

“Chuyện hôm qua đủ để Đình Vũ hiểu ra, hiện nay trong lòng em, vị trí của cậu ta không bằng mấy đứa nhỏ, rõ ràng em quan tâm đến bọn trẻ hơn.”

“Thế có gì không đúng?”

“Anh chỉ muốn biết, em làm như thế hoàn toàn không có chủ ý gì đúng không? Nếu như em không có ý trừng phạt cậu ta, không cố ý cho cậu ta thấy em không quan tâm cậu ta, vậy thì...”, Ngụ Nguyễn Lăng cố tình bỏ lửng câu.

Thẩm Tinh cảm thấy con tim mình chơi vơi: “Thì sao?”.

“Anh chỉ có thể nói Đình Vũ thật đáng thương.”

“Đáng thương?”, cô ngẩn ngơ, “Đình Vũ ư?”.

Một người đàn ông công thành danh toại, oai phong lẫm liệt như anh ta cũng đáng thương sao? Thẩm Tinh chau mày.

Ngụ Nguyễn Lăng không giải thích, hai người ra khỏi cổng sau của trường, rồi lại đi dọc theo sườn núi, lặng lẽ bước về trường trung học cũ, tìm đến Tầm Căn Viên.

Thẩm Tinh gọi một cốc Cappuccino, còn anh gọi một cốc cà phê đen.

Bởi là ngày nghỉ nên quán rất yên tĩnh. Ánh nắng tinh nghịch nhảy nhót bên khung cửa sổ, khóm xương rồng như cố vươn mình hứng lấy những tia nắng ấm áp.

Thẩm Tinh khẽ lấy ngón tay chạm nhẹ vào chiếc gai nhỏ xíu đó.

“Anh rất quý Đình Vũ”, sau khi uống một ngụm cà phê, Ngụ Nguyễn Lăng thư thái lên tiếng.

Thẩm Tinh không đáp lời, tiếp tục vuốt nhẹ những chiếc gai trên cây xương rồng.

“Tuy anh quen cậu ta chưa lâu, chỉ gặp nhau vài lần, nhưng em biết đấy, đàn ông bọn anh không giống phụ nữ tụi em. Tụi em phải ngày ngày quấn quýt bên nhau mới thành bạn thân được, còn bọn anh chỉ cần vài cốc bia là đã biết được ngay đối phương có thể trở thành tri kỷ hay không.”

Thẩm Tinh mỉm cười: “Có thể nói bọn anh là bạn nhậu”.

“Anh không thích bia rượu, nhưng nếu Mạnh Đình Vũ muốn uống, anh sẵn lòng nhận lời”, Ngụ Nguyễn Lăng sáng khoái thừa nhận, không chấp nhất giọng điệu châm chọc của cô.

“Anh coi trọng Đình Vũ như thế sao?”

“Cậu ta rất thẳng thắn”, Ngụ Nguyễn Lăng cười, “ít nhất trước mặt anh, anh không nhận thấy bất kỳ sự lừa gạt xảo quyệt nào như trên thương trường”.

Thẩm Tinh thu tay lại, nâng cốc Cappuccino lên uống một ngụm: “Anh ấy thẳng thắn như thế cũng là do bản tính trời sinh dễ dàng thu được niềm tin của người khác”, cô ngược đôi mắt em đêm như mặt hồ thu nhìn anh, “Cho dù là nam hay nữ, đối diện với anh ấy đều phải giương cờ xin hàng”.

“Thế sao em lại không chịu xin hàng?”

“Em à?”

“Em là cô gái khó đoán nhất trong những người phụ nữ mà anh quen, anh thực sự không đoán nổi em đang nghĩ gì”, Ngụ Nguyễn Lăng nửa đùa nửa thật than vãn.

Thẩm Tinh chỉ cười hiền, không phủ nhận.

“Em có biết ở bên Mỹ, Đình Vũ đã sống như thế nào không?”, anh đột nhiên hỏi.

Cô nhún vai: “Em cần phải biết hay sao?”.

“Cậu ta làm việc cả ngày lẫn đêm.”

“Có thể hiểu được”, cô cong môi châm biếm.

“Cậu ta rất hiếm khi nghỉ ngơi, nên nói là, cậu ta không có cách nào nghỉ ngơi được.”

“Bởi vì quá nôn nóng thăng quan tiến chức sao?”, giọng nói sắc bén y như những chiếc gai xương rồng kia.

“Bởi vì mất ngủ.”

“Mất ngủ?”

“Đàm Dục nói với anh, Đình Vũ có chứng mất ngủ nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi hai năm nay cậu ta phải đến gặp bác sĩ tâm lý.”

“Đình Vũ đến gặp... bác sĩ tâm lý?”, Thẩm Tinh bàng hoàng, giọng điệu châm chọc khi này hoàn toàn biến mất.

“Đàm Dục đoán là, chuyện này do em.”

“Do em?”, trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngụy Nguyên Lăng chăm chú quan sát cô, dường như nhận ra được sự lúng túng của cô, ánh mắt sáng lên: “Có lẽ em đã vượt qua được sóng gió bảy năm trước, nhưng Đình Vũ vẫn bị giam cầm trong đó”.

“Anh nói là, anh ấy vẫn luôn cảm thấy có lỗi với em?”

“Chẳng lẽ em không đoán ra vì sao cậu ấy về Đài Loan ư?”

“Anh ấy muốn nhận được sự tha thứ của em?”

“Anh cũng nghĩ vậy”, anh gật đầu.

Cô thất thần suy nghĩ về câu nói của anh, hồi lâu mới lắc đầu: “Thực ra anh ấy không cần tự trách bản thân, em không hề trách anh ấy. Em cũng đã nói rõ, em thích con người em hiện nay, rất hài lòng với cuộc sống hiện nay, anh ấy không cần cảm thấy có lỗi với em”.

“Có thể em càng nghĩ thoáng, cậu ta lại càng khổ sở hơn”, Ngụy Nguyên Lăng trầm ngâm phân tích.

“Tại sao?”

“Bởi vì bây giờ cậu ta không có đến một cơ hội bù đắp cho em.”

Bởi vì bây giờ cậu ta không có đến một cơ hội bù đắp cho em.

Đêm khuya.

Tối nay cô đi ăn với một người bạn cũ đã lâu không gặp, sau khi chở cô ấy về khách sạn, Thẩm Tinh mới nhẹ nhàng lái xe xuyên qua khu trung tâm thành phố tìm về khu Đạm Thủy yên ắng.

Dọc đường, ban đầu cô bật chiếc CD nhạc Rock mới mua nhưng tiếng trống gõ dồn dập khiến lòng cô bất an. Sau đó đổi sang nghe đài, lại cảm thấy nổi da gà trước giọng nói chua loét của MC và khách mời.

Lúc đỏ lại chờ đèn xanh, cô chuyển hết các kênh, cũng chẳng tìm được tiết mục nào khá khảm chút, đột nhiên cuộc đối thoại mấy ngày trước với Ngụy Nguyên Lăng vọng lại bên tai cô.

Đình Vũ thật đáng thương.

Cho đến lúc này cô vẫn nhớ khuôn mặt chán nản của Ngụy Nguyên Lăng khi nói câu này.

“Anh ta đáng thương?”, Thẩm Tinh tự lẩm bẩm, vài giây sau lập tức lắc đầu nguây nguẩy như thể phủ nhận suy nghĩ không nên tồn tại này, “Sao có thể chứ?”.

Bây giờ anh ta đã công thành danh toại, muốn gì có nấy, tiền bạc và danh vọng, địa vị và mỹ nữ, tất cả những thứ mà đàn ông khao khát si mê đều đang bám lấy anh ta.

Anh ta còn không mãn nguyện điều gì? Chỗ nào đáng thương chứ?

Bởi vì bây giờ cậu ta không có đến một cơ hội để bù đắp cho em.

Cô không cần sự bù đắp của anh. Hiện nay cô sống rất tốt, chỉ cần anh ta không đến quấy nhiễu cuộc sống của cô, không làm trái tim cô dao động thì cô đã cảm kích lắm rồi.

Có lẽ chính vì em không bận tâm nữa, nên cậu ta càng khổ sở.

Chẳng lẽ anh ta thực sự hy vọng cô vẫn là cô gái yếu ớt van xin tình thương của anh ta như thuở nào ư? Nếu mấy năm nay cô sống trong đau khổ, không giây phút nào ngừng nhớ nhung anh ta, chắc anh ta sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm nhỉ?

Cậu ta bị chứng mất ngủ nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi hai năm nay thường xuyên phải tìm gặp bác sĩ tâm lý.

“Anh ta mất ngủ thì làm sao?”, cô chau mày tự nhủ. Chỉ cần anh ta đừng khiến cô mất ngủ theo là được.

Vấn đề là, mấy ngày nay, quả thật cô ngủ không được ngon lắm. Hôm nay đến nhà trẻ, ngay cả An An cũng nhận ra quầng mắt đen, nên đã lo lắng hỏi han tình hình nghỉ ngơi của cô.

Đều tại Ngụy Nguyên Lăng, nếu không phải anh ta làm lời, sao cô lại bất an thế này.

Thẩm Tinh thở dài, xoay vô lăng, chiếc xe từ từ rẽ sang đường Trung Sơn Bắc, cô chợt thoáng thấy một hình bóng thân quen trên lề đường.

Tim cô như muốn ngừng đập.

Là ảo giác sao? Người đó... sao cô lại cảm thấy hình như là Mạnh Đình Vũ?

Cô bắt giác đi chậm lại, dõi theo hình bóng cao ráo đó. Người đó mặc vest, cà vạt thả lỏng, tay xách cặp hồ sơ, lẻ loi sải bước trên đường.

Anh ta vừa đi gặp đối tác về sao?

Cô chăm chú nhìn anh, vài chiếc taxi màu vàng tươi chậm chậm dừng lại chờ anh nhưng anh chẳng thèm liếc lấy một cái, tiếp tục bước những bước đơn độc.

Không phải chứ? Anh ta không bắt xe, chẳng lẽ định đi bộ về khách sạn sao? Mà đi về khách sạn thì phải ở hướng ngược lại chứ?

Anh ta đang làm gì? Muộn thế này rồi còn lang thang một mình ngoài đường làm gì?

Anh chợt dừng bước dưới một hàng cây um tùm, cô giật mình, vội vàng dừng xe lại ngấm nhìn anh qua cửa xe.

Anh ngẩng đầu, hình như đang tập trung nghiên cứu cành lá trên cây.

Những tán lá này có chút quen mắt, nếu không nhầm thì lần trước khi đến tòa nhà Quang Điểm Đài Bắc xem phim, cô cũng đã thả hồn ngấm nhìn chúng.

Hôm đó, ánh nắng len lõi đan xen vào kẽ lá tạo thành một trời ánh sáng rực rỡ hiền hòa.

Còn hôm nay, anh đang chiêm nghiệm điều gì? Ánh trăng sao?

Nghĩ đến đây, Thẩm Tinh cũng ngược mắt lên, mới phát hiện mặt trăng hôm nay tròn vành vạnh, ánh trắng trong vắt như nước hồ thu.

Vào đêm có ánh trăng

Tất cả mọi sai lầm

Đều sẽ được tha thứ.

Cô ngẩn người nhớ đến câu thơ của Tịch Mộ Dung, thần thờ ngấm nhìn người đàn ông đang trầm ngâm dưới tán lá.

Bóng dáng ấy, dường như rất cô đơn, rất hiu quạnh.

Một người đàn ông không hạnh phúc.

Anh ta cứ đứng như vậy, cơ hồ sẽ đứng như thế cho đến giây phút cuối cùng và sau cùng sẽ biến thành gốc cây u uất kia.

Bất giác lồng ngực cô đau nhói, như có một cây kim đang giầy vò trái tim.

Đình Vũ, không hạnh phúc.

Cô chìm trong dòng suy nghĩ miên man.

Mấy năm nay, anh ấy đã sống như thế nào? Lẽ nào thực sự phải dùng thuốc an thần mới ngủ được? Có thật anh đã phải đến gặp bác sĩ tâm lý không?

Cô rầu rĩ thở dài.

Cô hiểu cảm giác bị chứng mất ngủ hành hạ khó chịu nhường nào, cũng có một khoảng thời gian cô phải dùng thuốc an thần mới ngủ được. Khi đó, cô rất sợ bóng đêm, sợ phải một mình vật lộn với bóng đêm dài lê thê.

Sự dần vật đó kinh khủng như thế nào, cô hiểu rất rõ.

Anh cũng giống cô hồi đó ư? Cô dựa vào vô lăng, nhìn anh nghĩ ngợi.

Ngắm nghía cảnh lá đủ rồi, anh tiếp tục lững thững đi về phía trước, trông như dáng vẻ của một người mộng du.

A! Anh đụng phải người qua đường.

Cô bật thẳng người dậy, trừng mắt nhìn chiếc cặp hồ sơ của anh bị rơi xuống đất. Anh vội vàng lấy cánh tay còn lại đỡ bàn tay đau của mình.

Đồ ngốc! Không nhớ tay đó bị thương à? Sao lại không cẩn thận một chút chứ? Ngày trước cứ mắng cô vụng về hậu đậu, có anh mới hậu đậu thì có!

Cô không dời mắt khỏi anh, đôi mày lo lắng nhíu lại, vô tình lộ ra sự xót xa triền miên.

Cô đỡ nhìn anh nhặt chiếc cặp lên, cất từng bước buồn bã rời khỏi tầm nhìn của cô.

Cô thu ánh mắt lại, không hiểu tại sao cổ họng có vị đắng chát. Lúc này cô chỉ biết rằng, mình phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Cô ra sức nhún ga, lao như bay về khu nhà mình.

Về đến nhà, cô với tay bật đèn, sau đó đứng lặng trong phòng khách.

Cho đến lúc cô giật mình nhận thấy trái tim mình đập dữ dội như thế nào, khuôn mặt đang nóng ran như lửa ra sao, thì đồng hồ treo tường đã điểm một giờ đêm.

Cô đã thẩn thờ lâu như vậy.

Thấm Tĩnh cười khổ, chán nản mở cánh cửa dẫn ra ban công. Cảnh đêm tĩnh mịch, mặt trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa không trung.

Cô chậm rãi đưa mắt lướt xuống phía dưới. Khi ánh mắt bất ngờ chạm vào một thân hình lẻ loi dưới chân cột đèn đường, tim cô như ngừng đập, hai chân bủn rủn đứng không vững.

Cô bám vào lan can, không dám tin vào mắt mình!

Là anh ta.

Sao lại có thể là anh ta được?

Trái tim cô khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, giờ đây tiếp tục đập loạn nhịp giống như nốt nhạc tình nghịch chạy lung tung không biết mệt mỏi trên khuôn nhạc.

Anh bất ngờ ngẩng đầu lên.

Cô giật mình, hoảng hốt lùi lại.

Sao anh lại đến đây? Nửa đêm nửa hôm, chẳng lẽ anh ta tưởng cô sẽ mở cửa cho anh ta vào sao? Hay là, anh vốn dĩ không trông mong được gặp cô, chỉ lặng lẽ chờ đợi mà thôi?

Làm ơn! về đi.

Cô hươ hươ tay như cổ đẩy hình bóng ám ảnh trong lòng mình đi xa.
Hãy đi đi! Đừng bao giờ đến quấy nhiễu cô nữa, cô chỉ muốn yên tĩnh sống một mình.
Đừng đến đây nữa.
Cô ủ rũ dựa vào cánh cửa, mệt mỏi nhìn lên mặt trăng tròn trịa trên không.
Vào một đêm trăng tròn
Tất cả mọi sai lầm
Đều nên được tha thứ
Ngay cả day dứt và nuối tiếc
Ngay cả thơ ca và nước mắt.
Nhưng cô không thấy day dứt nữa, cũng không tiếc nuối, cô không có khả năng thơ ca, nước mắt cũng sớm cạn khô rồi.
Đem tất cả con chữ
Gom vào
Một cái tên thẳng thốt.
Đình Vũ...
Đem những khoảnh khắc đã tan biến
Cân đong kĩ càng lại
Gọn ghẽ xếp vào hàng.
Còn có thể cân đong lại sao? Cho dù có gọn ghẽ xếp vào hàng cũng có tác dụng gì? Những thứ đã mất đi, thì không bao giờ tìm lại được nữa.
Mọi thứ đều chỉ vì
Ánh trăng trong vắt như nước
Đã nhuộm màu, đã gột sạch, đã sửa sang.
“Tất cả đều tại ánh trăng sao?”
Thẩm Tĩnh tự lẩm bẩm, sau vài giây sững người bỗng hạ quyết tâm, cô mở khóa bước ra ngoài.
Haizzz, rốt cuộc vì sao anh lại lảng vảng trước cửa nhà cô?
Không phải cô đã nói rất rõ rồi sao? Cô không còn yêu anh nữa.
Mạnh Đình Vũ lặng lẽ dựa vào cột đèn đường, dõi theo bóng trăng tròn trĩnh trên cao, hồi tưởng về cuối tuần trước.
Hôm đó anh đã không chăm sóc tốt đứa bé, bị cô trách mắng thậm tệ, anh đã bị thương nhưng cô chẳng hề lo lắng.
Ngày trước chỉ cần trán anh hơi nóng một chút, ho vài tiếng hay chẳng may quệt qua nước nóng, cô liền sốt sắng cuống quýt, làm anh vừa bực mình vừa buồn cười.
Nhưng bây giờ, trong mắt cô không còn anh nữa, cho dù anh bị thương, cô vẫn cương quyết đưa bọn trẻ về nhà xong mới cùng anh đến bệnh viện.
Trong lòng cô, anh không còn đứng ở vị trí thứ nhất nữa.
Mạnh Đình Vũ khép mắt, cảm thấy lồng ngực đang thắt lại, hình thành một vệt sâu thăm thẳm.

Anh không biết mình đang chờ đợi điều gì, chẳng phải cô sớm đã nói rõ ràng rồi sao? Cô đã không còn là Thắm Tinh của ngày xưa nữa.

Chỉ là, vẫn có lúc anh không kiềm chế nổi mình, nỗ lực bầu vùi vào một tia hy vọng vô hình...

Một tiếng động khe khẽ lọt vào tai Đình Vũ giống như con sóng đêm nhẹ vỗ vào bờ, anh mở mắt để bắt gặp một khung cảnh khiến anh sững sờ.

Dưới ánh trăng, một thân hình thanh thoát tiến lại bên anh, làm sáng rực thế giới của anh.

Tà váy trắng đung đưa hòa quyện cùng ánh trăng dịu dàng.

Anh không sao thở nổi: “Em... sao em lại ra đây?”.

Cô không nên xuất hiện ở đây. Đêm đã khuya, cô cũng nói rõ không muốn gặp lại anh, sao lại chủ động chạy ra để khiến lòng anh hoang mang thế này?

Cô đứng lại trước mặt anh, khẽ mỉm cười: “Em có một cái cơ rất hay”.

“Cái cơ? Cơ gì cơ?”, anh không hiểu.

“Ánh trăng.”

“Ánh trăng?”, anh càng lúng túng.

Cô không giải thích thêm, thấp giọng hỏi: “Vết thương trên tay anh khỏi chưa?”.

“A”, anh ngẩn người, “Sắp khỏi rồi”.

Cô gật đầu, nhìn vào mắt anh như có trăm nghìn điều muốn nói, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu xã giao: “Anh có muốn vào nhà không?”.

“Cái gì?”, anh giật mình, “Ý em là cho anh vào nhà em sao?”.

“Đúng.”

Anh nhìn cô không dám tin. Sao lại có thể? Cô chạy ra đây, lại còn mời anh vào nhà nữa?

“Anh không vào à?”, cô lại hỏi.

Anh vẫn không nói được gì, cổ họng tắc nghẹn.

“Anh làm cột đứng đường trước cửa nhà em, không phải vì muốn gặp em sao?”, cô nhướn mày, ánh mắt thấp thoáng nét trêu chọc, “Anh không muốn nói chuyện với em à? Không muốn em nghe anh nói sao?”.

Đương nhiên là anh muốn rồi. Anh ngốc nghếch gật đầu: “Anh thật sự có thể vào nhà em sao?”.

Đôi môi xinh xắn cong lên, càng say mê lòng người: “Anh phải hứa trước là không được động vào một cọng tóc của em”.

Cái gì? Anh dẫn người, khổ sở nhìn cô: “Em coi anh là người như thế nào? Anh không bao giờ cưỡng bức ai cả”.

“Thế nụ hôn trộm lần trước anh giải thích thế nào đây?”

Lần trước? Anh thần thờ, nhớ lại anh đã mất kiểm soát, chiếm lấy đôi môi cô ngay trong nhà hàng.

Mặt anh nóng bừng. “Đó là vì...” Vì sao ư? Vì lúc cô tức giận trông quá xinh đẹp, quá hấp dẫn nên anh không kiềm chế nổi mình?

Anh chẳng có cách nào để giải thích, mà cô hình như cũng không chờ đợi anh giải thích, chỉ cười tủm tỉm.

“Vào nhà đi! Em mời anh uống trà.”

Anh theo cô đi thang máy lên lầu, vừa bước vào phòng liền neho mắt quan sát.

Đây là căn hộ chung cư loại nhỏ, không khác mấy so với tưởng tượng của anh, phòng không rộng nhưng may mà phòng khách nối liền ra ban công nên dù trông hơi nhỏ nhưng khá đáng yêu, khiến căn phòng cũng bớt chật chội.

“Đây là nhà em tự mua à?”, trong khi cô bước lại góc bếp pha trà, anh tò mò hỏi.

“Vâng, nhưng vẫn còn hai mươi năm trả góp.”

“Thế nhà trẻ? Cũng là trả góp à?”

Nghe thấy sự lo lắng trong ngữ khí của anh, cô quay lại mỉm cười: “Anh sợ em nợ nhiều quá à? Yên tâm đi, thu nhập của nhà trẻ rất khá, sau khi trả nợ vẫn dư một khoản”.

“Ý em là kiếm được nhiều tiền ư?”

“Cũng không đến nỗi nào.”

Anh chăm chú ngắm nhìn bóng cô bận rộn vui tươi trong góc bếp của riêng mình: “Cuộc sống như thế này, cũng đã làm em hài lòng rồi ư?”

“Có gì không hài lòng chứ?”

“Ý anh là, em xứng đáng có cuộc sống tốt hơn.”

Cô không trả lời, đun xong ấm trà thơm lừng, liền lấy ra hai chiếc cốc đặt vào trong khay, bưng ra chỗ anh.

Cô đưa cho anh một cốc rồi nhìn thẳng vào mắt anh: “Anh thấy cuộc sống hiện nay của em không tốt sao?”.

Cô giận rồi ư?

Anh vội lắc đầu: “Không, anh muốn nói... với khả năng tài chính hiện nay, anh có thể...”.

“Cho em một cuộc sống của công chúa?”, cô thản nhiên tiếp lời.

Khuôn mặt cô nửa cười nửa không, anh có chút ngại ngùng, nhưng vẫn kiên quyết gật đầu: “Nếu em bằng lòng”.

Thật ra, anh đang nghĩ đến chuyện ở lại Đài Loan làm việc.

“Em thích sống trong trung tâm thành phố hay biệt thự ở ngoại ô? Anh nhớ hồi trước em nói, muốn có một khu vườn thật rộng, khắp nơi đều là hoa, tốt nhất nên có một hồ bơi, nội thất trong nhà phải theo phong cách lãng mạn của Pháp...”

“Đó chỉ là mộng tưởng thời trẻ, buột miệng nói ra, không ngờ anh vẫn còn nhớ”, cô nhấp một ngụm trà.

“Đương nhiên anh vẫn còn nhớ! Nếu như em muốn, anh có thể...”

“Em rất thích căn hộ này”, cô lại cắt ngang giọng nói nhiệt huyết của anh, “Nội thất trong phòng dù không theo phong cách Pháp mà em hằng mơ ước, nhưng em cảm thấy rất dễ chịu. Em thường nghĩ là có lẽ cả đời này em sẽ ở đây, không bao giờ chuyển đi đâu cả”.

“Em không cần cả đời ở đây, Tĩnh, em biết là anh có thể...”

“Em không muốn làm công chúa”, cô điềm đạm, ung dung mỉm cười, “Căn hộ này là lãnh thổ của em, em là công chúa của nơi này, em có thể làm bất cứ điều gì em muốn”.

Có nghĩa là, cô không còn cần anh nữa.

Anh lặng người: “Tĩnh, em thay đổi rồi”.

“Lẽ ra anh phải nhận ra từ sớm chứ, không phải sao?”

“Anh đã nhận ra”, anh cúi mặt buồn rầu, “Chỉ là... anh vẫn luôn hy vọng, có lẽ em... có thể giống như ngày trước”.

Nhông nhẽo với anh, gỡ trò chơi xấu, đôi mắt sáng long lanh như sao trời khe khẽ nhấp nháy, rồi kể những ước mơ với anh bằng giọng ngọt ngào tha thiết.

Lẽ nào đã không thể quay lại nữa sao?

Cô im lặng nhìn anh, dường như nhìn thấu cả tiếc nuối và buồn thương trong lòng anh. “Đình Vũ, anh muốn một người phụ nữ trưởng thành quay lại là cô thiếu nữ ngày xưa bằng cách nào đây?”, cô nhẹ nhàng nói, “Cái gì đã qua thì không quay lại được nữa, anh không thể nào tìm thấy em của ngày xưa đâu”.

Anh bất động, một lúc sau mới ngược mắt nhìn cô:

“Còn em của bây giờ thì sao?”.

Cô không hiểu: “Cái gì?”.

“Em nói đúng, em đã không còn là em của ngày trước, nhưng anh cũng không còn là anh của ngày trước rồi”, giọng anh khàn khàn, ánh mắt chột sáng lên lạ lùng, “Anh nghĩ là, chúng ta có thể bắt đầu yêu nhau lần nữa”.

Bắt đầu yêu nhau lần nữa? Mặt cô tái nhợt: “Anh nói thế là sao?”.

“Anh muốn theo đuổi em”, giọng anh kiên định, ánh mắt vững vàng đối diện cô, “Theo đuổi em một lần nữa”.

Cô như muốn ngừng thở, tâm trí nhất thời hỗn loạn, nhưng ngay lập tức cô đã bình tĩnh trở lại.

“Anh tỉnh táo chút đi, Đình Vũ”, cô nhú mày, “Người anh yêu không phải là em của hiện tại”.

“Có lẽ em đã khác trước, nhưng anh vẫn động lòng vì em. Em của hiện tại, kiên cường, tự tin...” Có lúc lạnh lùng khiến người ta đau đớn. “Anh rất thích em như thế.”

“Anh thích?”

Nói đúng ra là ngưỡng mộ. Mạnh Đình Vũ thầm bổ sung trong lòng.

Anh ngưỡng mộ Thẩm Tinh của hiện tại, ngưỡng mộ người phụ nữ không thèm coi anh ra gì... Nếu Đàm Dục và Ngụy Nguyên Lăng biết được, kiểu gì cũng cười anh một phen vỡ bụng.

Nhưng anh thật lòng rất ngưỡng mộ, rất thích cô!

Cho nên, lúc đứng bên cột đèn đường, tìm anh vì lo lắng và mong ngóng mà đập như muốn vỡ lồng ngực. Vì thế khi đối diện với cô, mặt anh nóng ran, cảm giác như không thở nổi, thi thoảng, lại muốn chạy trốn ánh mắt trong vắt và sắc bén của cô.

“Anh yêu em, Tinh”, anh thú nhận, “Mặc kệ là em của trước kia hay em của hiện tại”.

Thẩm Tinh tròn mắt, vài giây sau, cô lên tiếng: “Anh điên rồi!”.

“Cũng có thể”, Mạnh Đình Vũ cười khổ. Có lẽ ông Trời muốn cho anh một bài học nên mới để anh hơn ba mươi tuổi rồi còn điên cuồng vì một người con gái.

“Em không muốn đùa với anh”, cô lắc đầu, lùi về sau vài bước theo trực giác, tránh xa phạm vi công kích của ma lực đàn ông trong anh, “Không, anh chỉ muốn bù đắp cho em, em đã nói rồi, anh không cần phải làm thế...”.

“Anh có tư cách gì bù đắp cho em? Em cần bản là không cần, chẳng phải sao?”

“Thế sao anh còn...”

“Anh làm thế vì bản thân anh”, anh nhấn mạnh rõ ràng, “Bởi vì anh thích em, anh yêu em, nên anh muốn em quay về bên anh”.

Cô ấy hiện nay không như ngày xưa, cô ấy hiện nay sẽ không nhõng nhẽo bám sau anh nữa.

Vậy thì, hãy để anh chủ động theo đuổi cô, đổi lại để anh bám theo cô.

Một người đàn ông chân chính, sẽ không sợ đánh mất hình tượng anh hùng trước mặt cô gái mà anh ta yêu. Anh vốn chẳng phải anh hùng, anh chỉ là một người đàn ông khao khát được đáp lại tình yêu.

Một người đàn ông điên cuồng vì tình yêu.

“Tình, hãy cho anh một cơ hội, hãy để anh chứng minh tình yêu anh dành cho em”, anh tiến lại phía cô, nắm lấy đôi tay lạnh toát của cô, nhìn sâu vào đôi mắt đang rực sáng của cô.

“Làm bạn gái của anh, được không?”

8. Chương 8

Đáng lẽ cô nên từ chối.

Mấy năm nay, cô đã quen với cuộc sống đơn độc. Nhiều khi cô tự nhủ cứ sống thế này cả đời cũng tốt, tự do tự tại, ung dung nhàn nhã.

Dĩ nhiên, nếu có thể lại yêu thì càng tốt hơn, nếu có thể gặp một người đàn ông khiến cô rung động, cô cũng sẵn lòng hẹn hò cùng anh ta, tập quen với cuộc sống lứa đôi.

Chỉ là Mr Right mãi chưa chịu xuất hiện. Cô từng cảm thấy bố của An An rất tốt, cũng thích cảm giác ở bên cạnh Ngụy Nguyên Lăng, nhưng vẫn thấy thiếu thiếu gì đó.

Là một chút cảm xúc có thể khiến trái tim cô loạn nhịp.

Nghĩ thế nào, cũng không ngờ đó lại là anh.

Sau bao nhiêu năm, cũng lại chính anh là người đàn ông khiến cô bất ngờ quyết định yêu thêm lần nữa.

Tại sao?

Câu hỏi này không chỉ quẩn quanh trong đầu, còn hành hạ hai người bạn thân của cô.

“Vì sao? Tình, cậu bị chập mạch à? Hay cậu điên rồi? Hấn là tên bạc tình bạc nghĩa! Sao cậu lại đồng ý hẹn hò với hấn chứ?”, giọng hét của Trang Hiểu Mộng làm náo động cả ngôi nhà.

“Vì thương hại? Hay cậu bị ép buộc? Có phải thằng đó uy hiếp cậu không? Tình, cậu nói thật với bọn mình, bọn mình sẽ thay cậu xé xác hấn ra”, Đồng Vũ Thường cũng không dễ bắt nạt, giọng cô đánh lại trấn áp không khí trong phòng.

Thẩm Tình ngược mắt nhìn trần nhà, chỉ sợ nó đổ ập xuống.

“Tình! Cậu mau nói đi, lúc này đừng giả câm nữa, cậu làm người ta sốt ruột lắm đây này!”, hai cổ pháo bắn ầm ầm vào hai lỗ tai cô.

Chối tai quá.

Cô cúi người về sau, lấy tay bịt lỗ tai theo phản xạ tự nhiên, xem ra màng tai cô đáng lo hơn cả trần nhà.

“Hai cậu be bé cái mồm chút, mình có điếc đâu”, cô chậm rãi góp ý.

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường nhìn nhau một cái, càng điên tiết.

Tình cảnh này thế nào nhỉ? Hoàng thượng không lo, thái giám đã sốt xình xịch? Thẩm Tình đang trêu chọc hai cô sao?

Trang Hiểu Mộng lấy tay nâng mặt Thẩm Tình: “Thế cậu mau nói đi, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”, ánh mắt thiếu chút nữa tóe lửa ra ngoài.

Ồi, kiểu này gương mặt cô sẽ đủ tiêu chuẩn bằng cấp hai mắt.

Thẩm Tình tự nhủ, thực ra cô hiểu lý do sao bạn mình lại lồng lộn lên thế, cũng tại lo lắng hộ cô mà thôi. Cô cười dịu dàng, ra sức trấn an cơn kích động của hai người bạn.

“Hai cậu đừng căng thẳng, mình biết mình đang làm gì...”

“Cậu biết thật sao?”, Đồng Vũ Thường nóng nảy cắt ngang lời cô, đôi mày thanh tú nhíu lại thành một nhúm, “Nếu đầu óc cậu còn tỉnh táo thì đã không nhận lời hấn”.

“Đúng thế!”, Trang Hiểu Mộng bực bội thêm vào, cố kìm lại cơn thèm muốn véo má cô một cái thật đau, “Cậu đúng là làm bọn mình tức chết, Tĩnh, mình luôn nghĩ cậu là đứa có chí khí nhất trong ba đứa mình, cậu khiến bọn mình thất vọng quá!”.

“Xin lỗi”, Thẩm Tĩnh nhẹ nhàng nói.

“Xin lỗi cái gì?”

Bị hai bạn hùng hổ chất vấn nhưng Thẩm Tĩnh vẫn giữ nguyên thái độ bình thản. Đồng Vũ Thường cụt hứng thất vọng ngã xuống ghế sofa, Trang Hiểu Mộng thấy không còn người trợ giúp, cũng thấy vô vị, liền buông Thẩm Tĩnh ra, ngã xoài trên chiếc ghế dài.

Hai người đồng thanh thở dài thườn thượt.

“Ôi...”, tiếng than như muốn kéo dài đến đầu bên kia của thế giới.

Thấy thế, Thẩm Tĩnh muốn bật cười nhưng ngay lập tức kìm lại, cố giữ bộ dạng đoan trang thanh thản.

“Uống trà nhé? Mình đi đun một ấm trà cho hai cậu?”

“Không cần đâu!”, Trang Hiểu Mộng chán nản phủi tay, “Nuốt không trôi”.

“Mình chỉ muốn uống máu”, Đồng Vũ Thường tiếp lời, “Muốn tóm lấy tên đó, cắn mấy phát cho hả”.

“Thêm một phiếu.”

“Hai phiếu tán thành. Tĩnh, cậu gọi hẩn qua đây, chúng ta sẽ dùng cực hình với hẩn.”

“Dùng mười đại hình thời Mãn Thanh.”

“Không sai, nhất định phải làm rõ mưu đồ của hẩn...”

Hai người nói liến thoắng, càng nói càng hăng. Thẩm Tĩnh nhận ra sự bất lực chán chường trong câu chuyện nửa đùa nửa thật của hai người.

Đều do cô làm khổ bạn mình.

Thẩm Tĩnh lặng lẽ ngắm nhìn hai cô bạn thân của mình, nhất thời không biết an ủi họ như thế nào.

Đúng lúc đó, Đồng Vũ Thường quay sang nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Tĩnh, tại sao cậu lại đồng ý hẹn hò với hẩn? Cậu vẫn còn yêu hẩn à?”.

“Mình cũng không biết”, cô thành thật trả lời.

“Không phải cậu nói đã không còn tình cảm gì với hẩn nữa sao?”, Trang Hiểu Mộng chất vấn.

“Lúc đầu là thế”, cô cười khổ, “Nhưng hình như gần đây lại có”.

“Tại sao chứ?”, Trang Hiểu Mộng ôm đầu than thở, “Rốt cuộc hẩn đã làm chuyện gì khiến cậu động lòng? Cậu có phải là cô gái dễ dàng rung động chỉ vì mấy trò vặt vãnh của cánh đàn ông đâu? Rốt cuộc tại sao?”.

Tại sao? Câu hỏi này quá khó để trả lời, cô không thể đổ hết tội cho ánh trăng được, phải không?

Thẩm Tĩnh thần thờ.

“Không phải cậu nói, cậu không cần một người đàn ông tâm thường làm hỏng niềm vui hằng ngày của cậu sao?”, Đồng Vũ Thường chu mỏ hỏi, “Cậu còn nói sẽ không hẹn hò với người đàn ông không thể đem lại niềm vui cho cậu... lẽ nào cái tên Mạnh Đình Vũ đó có thể làm cậu vui vẻ sao?”.

Thẩm Tĩnh trấn tĩnh lại, lắc đầu: “Chính anh ta cũng không được vui vẻ”.

“Thế tại vì sao...”

“Nhưng, nếu như có thể làm anh ấy mỉm cười, mình sẽ rất vui”, cô chậm rãi thổ lộ.

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường cùng lúc chấn động, bất giác bật dậy, ném cho cô những ánh nhìn kinh hãi.

Cô bình tĩnh đón nhận ánh mắt nghi hoặc của hai người, đôi môi hồng như trái đào khê cong lên thành nụ cười sáng trong như ánh trăng...

“Mình muốn anh ấy học được cách vui vẻ.”

Vui vẻ khi có một mình, vui vẻ khi có một người nữa bầu bạn.

Cô đã nói như thế với anh.

Anh không hiểu được niềm vui khi có một mình từ đâu mà đến.

Đêm đó, anh men theo đường Trung Sơn Bắc, cố theo dấu chân cô để tìm kiếm niềm hạnh phúc một mình mà cô thường nói, nhưng anh không tìm thấy.

Hoặc là, anh căn bản không thể hiểu được.

Không cách nào hiểu được khi có một mình, phải làm thế nào để tìm được hạnh phúc.

Nhưng, niềm hạnh phúc của cuộc sống lứa đôi thì anh dễ dàng hiểu được, sau khi có cô ở bên, những chuyện vô vị nhạt nhẽo hằng ngày dường như cũng trở lên thú vị vô cùng.

Ánh dương càng thêm rực rỡ, hoa cỏ càng thêm xinh tươi, không khí mang vị tươi mát sảng khoái, làm anh chỉ muốn ôm chặt vào lòng.

Mạnh Đình Vũ thu lại ánh nhìn lưu luyến qua khung cửa, bờ môi bất giác cong lên thành nụ cười mãn nguyện.

Nhân viên cấp dưới sớm đã nhận ra sự khác thường của sếp, có cơ hội lại thăm thì bàn tán.

“Này, các cậu có phát hiện ra không? Hình như gần đây tâm trạng Boss cực kì tốt.”

“Đúng thế, mình thấy sếp mấy lần đang lúc làm việc tự dừng lại bật cười, chả biết nghĩ gì nữa.”

“Không sai, không sai! Mình cũng thấy thế.”

Nói đến đây, mấy người nhìn nhau đầy thâm ý, rồi đồng thời cảm thấy một cơn gió lạnh lướt qua, nổi hết da gà.

Thật sự khó hiểu. Vị sếp khó tính của họ, ngay cả khi lãnh đạo bên Phong Kinh chấp nhận bản đánh giá tài sản, cũng chẳng chịu cạy miệng cười nhạt... Lại đang tùm tùm cười một mình ư?

“Chắc có chuyện mừng gì đây?”

“Hay sếp lớn tăng lương cho sếp?”

“Hay sắp được lên chức rồi?”

“Lẽ nào sếp đang... yêu?”

Câu nói vừa thốt ra khỏi cửa miệng mấy người còn lại lập tức cứng đờ, ném cho người vừa phát ngôn cái nhìn sắc như dao.

“Làm gì mà nhìn mình khiếp thế?”, anh chàng lúng túng nói, “Mình chỉ đoán thôi. Các cậu không thấy gần đây nhìn sếp rất giống người đang yêu sao? Lúc làm việc thì thần người ra, hơi tí lại nhẩn tẩn, vừa tan ca là phóng ngay ra ngoài... hồi trước sếp có thể đâu? Hồi trước thì chỉ biết làm việc thâu đêm suốt sáng.”

“Có lý.”

Nghe anh chàng phân tích thế, mọi người liền trầm tư suy nghĩ.

“Chỉ là khó mà tưởng tượng nổi. Đối phương có thể là ai? Mấy năm ở New York, bao nhiêu tiểu thư danh gia vọng tộc theo đuổi sếp, cũng chẳng thấy sếp ưng ai, sao mới về Đài Loan liền rơi vào vòng xoáy tình yêu là sao?”

“Rốt cuộc là ai? Lẽ nào lại là Cao Lệ Na?”

“Cao Lệ Na?”, người này nhìn người kia nghi hoặc.

Nghe nói Cao Lệ Na là thiên kim tiểu thư của chủ một tập đoàn lớn trên sàn chứng khoán. Tháng trước cô ta tình cờ gặp Mạnh Đình Vũ trong một nhà hàng, sau đó nhiều lần tìm cơ đến thăm anh.

Cô ta rất xinh đẹp nhưng tính khí đại tiểu thư khiến người khác khó lòng chiều theo.

“Boss thích cô ta ư?”, có người thắc mắc hỏi, “Mặc dù cô ta thường xuyên đến tìm Boss, nhưng mình thấy Boss cũng chẳng mặn mà lắm, chỉ là lịch sự bề ngoài thôi”.

“Nghe nói ngày trước cô ta và Boss là đồng nghiệp, có lẽ lúc đó quan hệ của hai người rất tốt.”

“Nói không chừng Boss chỉ giả vờ lạnh lùng trước mặt chúng ta thôi, còn sự thật thì vô cùng thâm thiết với cô nàng.”

“Ừ, nhưng mình vẫn cảm thấy đối phương không thể là cô ta được. Lúc Boss đối diện với cô ta, hoàn toàn không có chút biểu hiện khác thường nào, làm sao người ta có thể lạnh lùng như thế với người mình yêu được chứ?”

“Cái này thì...”

Bọn họ thảo luận nửa ngày trời cũng không thu được kết quả gì, chỉ trách cuộc sống tình cảm của sếp quá thần bí, bình thường chẳng dính vào scandal nào, bây giờ phải chọn ra một cô gái làm người yêu, thật khó khăn vô cùng.

“Hay hỏi thẳng sếp đi?”, một người rụt rè đề nghị, lập tức bị đám người kia lờ cho tóa khói.

“Bị ám đầu à? Cậu muốn chết hả? Nếu chuyện hoàn toàn không liên quan đến yêu đương, Boss không giết cậu mới lạ! Cậu tự chuốc khổ vào thân thì cũng mặc, đừng có làm liên lụy đến tui.”

“Thôi nào thôi nào, coi như mình nói sai, được chưa hả? Có cần phải kích động như thế không?”

“Cậu còn mặt dày làm bộ vô tội?”, một người khác định nện anh chàng.

“Thôi nào, các cậu đừng đùa nữa! Cẩn thận Boss nhìn thấy lại không vừa lòng...”

“Tôi không vừa lòng cái gì?”, giọng nói rành rọt vang lên sau lưng đám người.

Thôi xong!

Hai đồng nghiệp đang đùa giỡn lập tức nín thở, hai người còn lại cũng lúng túng, không ai dám trả lời câu hỏi của Mạnh Đình Vũ.

“Các cậu đang bàn luận về tôi sao?”, không rõ Mạnh Đình Vũ cố tình hay vô ý, tiếp tục hỏi, “Nói về chuyện gì cơ?”.

“A, cái này...”, bốn người đưa mắt nhìn nhau, thấy không dễ qua mắt được sếp, chỉ đành thú thật.

“Bọn em đang nói...”, một nữ đồng nghiệp lấy hết can đảm, miệng cười như hoa lên tiếng, “Gần đây tâm trạng sếp rất tốt”. Cô cười ngọt ngào, nụ cười làm bất kì người đàn ông nào cũng không nỡ trách cứ. “Có phải... chắc đã xảy ra chuyện vui gì phải không ạ?”

“Nhìn biểu hiện của tôi rõ ràng vậy sao?”, Mạnh Đình Vũ nhướn mày, không những không tức giận, mà còn có vẻ rất thích thú, thậm chí còn bật cười sáng khoái.

Phản ứng này của anh làm đồng nghiệp nhất thời sửng sốt, họ còn đang lo sợ bị anh trách mắng cơ đấy!

Hồi lâu, cô đồng nghiệp lại khê cất giọng hỏi: “Sếp, không phải sếp đang hẹn hò chứ?”.

Khá lắm! Gan đủ to rồi.

Ba chàng trai còn lại thầm cất tiếng khen ngợi, đồng thời không khỏi thẹn thùng, đường đường là đáng nam nhi nhưng lại không có dũng khí bằng một cô gái.

“Em nhận ra sao?”, Mạnh Đình Vũ thản nhiên thừa nhận, còn mỉm cười vui vẻ làm mọi người trở mặt kinh hoàng.

“Là... Cao Lệ Na phải không ạ?”

Cao Lệ Na?

Nghĩ đến cô tiểu thư cành vàng lá ngọc đeo bám mình không dứt, Mạnh Đình Vũ chau mày không vui: “Liên quan gì đến cô ta?”

Hả? Không phải cô ta? Mọi người càng thêm bối rối. Vậy là ai chứ?

“Là một người phụ nữ rất tuyệt vời, rất xuất sắc, hôm nào sẽ giới thiệu cho các cậu.”

“Đồng nghiệp nhóm anh muốn gặp em.”

Tối hôm đó, anh đến căn hộ của Thẩm Tinh, trên bàn ăn bày vỏ sủi cảo và nhân, hai người vừa gói sủi cảo vừa nói chuyện.

“Đồng nghiệp nhóm anh?”, cô hỏi lại. Cánh tay nhanh nhẹn giơ lên đặt xuống không ngồi nghỉ, Đình Vũ so sánh sản phẩm của mình với của cô, tự thấy khoảng cách tựa như bầu trời và mặt đất.

Anh bắt giác ngừng lại, chau mày, nghiên cứu không biết sai sót từ đâu.

“Chính là mấy đồng nghiệp theo anh về Đài Loan để xử lý hợp đồng thu mua Phong Kinh, bọn họ rất muốn gặp em.”

“Gặp em làm gì? Em cũng chẳng phải nhân vật oai phong gì?”, Thẩm Tinh điềm đạm nói.

Mạnh Đình Vũ ngẩn người, giương mắt nhìn cô: “Em là bạn gái của anh!”, anh cố tình nhấn mạnh, “Anh muốn giới thiệu em với bọn họ”.

Thực tế, anh muốn cả thế giới đều phải biết, muốn cả thế giới đều ngưỡng mộ anh. Anh có một người bạn gái thông minh tuyệt đỉnh như cô.

“Tại sao?”

“Tại sao ư?”, anh ngẩn người ra. Lại còn phải hỏi? “Không được sao?”

“Không phải không được, nhưng có cần thiết không?”, cô so vai, “Em cũng chẳng liên quan gì tới họ cả...”.

“Sao lại không chứ?”, Mạnh Đình Vũ khổ não. Anh rất không hài lòng trước thái độ lạnh nhạt như không đó của cô: “Bọn họ là cấp dưới của anh, em là bạn gái của anh, anh chính là sợi dây nối hai bên”.

“Nhưng hợp đồng lần này xong xuôi, họ sẽ quay về Mỹ, không phải sao? Em cũng chẳng có cơ hội nào gặp mặt họ cả.”

Linh cảm không hay chiếm lấy trái tim anh, Đình Vũ cau mày: “Em không về Mỹ với anh sao?”.

Cô ngược mắt nhìn anh, ánh mắt trong trẻo làm anh căng thẳng: “Anh muốn định cư lâu dài ở Mỹ à?”.

“Anh vẫn chưa quyết định, nhưng sự nghiệp của anh ở bên ấy.”

“Còn người thân của em, bạn bè của em, công việc của em đều ở đây. Em rất thích Đài Loan và không định rời xa nơi này”, cô nói rành rọt, khoe miệng khê cong lên nở nụ cười. Anh không hiểu nổi sao cô vẫn có thể cười ung dung như thế.

“...”

“Anh cứ về Mỹ đi”, nhận ra sự bối rối của anh, cô càng cười tươi, giọng nói cũng mềm mại hơn, “Chúng ta có thể gọi điện hoặc gửi email”.

Chỉ thế thôi ư?

Anh buồn bã liếc cô: “Em nhớ xa anh sao?”.

“Không nhớ cũng hết cách”, đôi mắt cô cũng thấp thoáng nét cười, vô cùng mê hồn, “Bây giờ em đã hiểu ra, yêu một người nên thả lỏng một chút, cho đối phương được tự do một chút, có lẽ như vậy tình yêu mới càng bền chặt”.

Nhưng anh không thể làm được! Ánh mắt anh tối lại.

Có lẽ cô đã học được cách phóng khoáng với tình yêu. Nhưng anh càng ngày càng nặng lòng hơn, anh không muốn ném trái tim mình nữa nỗi đau đớn bị mất đi tất cả chỉ vì quá bùng bột nông nổi, nỗi đau ấy đến giờ vẫn day dứt trong lòng anh.

“Anh sẽ ở lại Đài Loan”, anh đột nhiên tuyên bố, từng chữ rành rọt.

Cô cũng người: “Cái gì?”.

“Anh sẽ ở lại Đài Loan”, anh nhắc lại danh thép, ánh mắt trối chốt cô, “Hợp đồng lần này xong xuôi, anh sẽ nộp đơn từ chức cho Đàm Dục, sẽ ở lại Đài Loan tìm việc khác”.

“Anh không nhầm đó chứ?”, cô kinh hoàng. “Mức lương ở Đài Loan sao có thể so với mức lương ở New York được?”.

“Anh không quan tâm đến tiền lương.” Công danh, địa vị, những thứ đó đều không quan trọng nữa, anh chỉ quan tâm đến cô.

Anh nhìn cô chăm chú.

Đối diện với ánh mắt nóng như lửa đốt của anh, trái tim cô nhất thời đập loạn nhịp.

Cô đã từng cho rằng ánh mắt anh có thể điều khiển được mọi cung bậc tình cảm của cô. Sau đó, cô khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nhà lao kiên cố đó, nhưng hiện tại, hình như cô lại lần nữa bị bắt trọn.

Lẽ nào, cô lại trở thành tù nhân của nhà lao ái tình này sao?

Thấm Tinh lúng túng, cảm thấy có chút đắng, có chút mặn, nhưng cũng có vị ngọt làm đắm say lòng người, những cảm xúc hòa trộn với nhau trong lòng cô.

Cuối cùng, cô phải dùng một câu nói đùa để che giấu cảm xúc phức tạp của mình: “Không phải anh định bám riết em cả đời đấy chứ?”.

“Dĩ nhiên anh phải bám riết em rồi!”, Mạnh Đình Vũ rất nghiêm túc, nghiêm túc đến độ không nhận ra cô đang đùa, lòng anh hỗn loạn, cơn giận ùn ùn lao đến, “Em đừng có tìm bất cứ lý do gì để đuổi anh đi, anh cảnh cáo em, anh sẽ không từ bỏ đâu”.

Đây là lời cảnh cáo của cảnh sát dành cho phạm nhân phải không?

Cô có quyền giữ im lặng, nhưng những lời cô nói sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.

Thấm Tinh khẽ cong môi, ánh mắt lấp lánh niềm vui: “Thật đáng sợ! Em có nên thông minh hơn một chút, lập tức xin lệnh cưỡng chế của tòa án, để đỡ bị kẻ biến thái là anh đeo bám cả đời không?”

“Em dám nói anh biến thái hả?”, Mạnh Đình Vũ cực kỳ không vui, gơ hai cánh tay đầy bột làm bộ định bóp chiếc cổ mảnh mai của cô.

Cô thông thả né anh, tiếng cười trong trẻo nhẹ nhàng như chuông gió trưa hè, êm du đi vào lòng anh.

Mạnh Đình Vũ ngắt người lắng nghe âm thanh hiền dịu đó, chỉ cảm thấy toàn thân chấn động.

“Tĩnh”, anh khẽ khàng gọi tên cô, giọng nói tha thiết, “Nếu như anh quyết định định cư ở Mỹ, em cũng không theo anh sao?”.

“Không”, cô trả lời dứt khoát.

Anh biết mà.

Anh cười khổ, mặc dù sớm đã đoán ra câu trả lời của cô, nhưng lòng tự tôn của người đàn ông vẫn bị tổn thương: “Em tàn nhẫn lắm, Thấm Tinh”.

“Tại câu hỏi của anh quá vô vị”, cô không hề đồng tình, vẫn cười tươi như hoa, “Chúng ta chỉ mới bắt đầu quen nhau, anh đã bắt em phải giao phó cuộc sống cho anh, sao có thể chứ?”.

“Chỉ cần em gặt đầu bằng lòng, chúng ta làm đám cưới lúc nào cũng được”, anh thành khẩn bộc bạch.

“Em biết”, nhưng muốn giam cầm trái tim cô vĩnh viễn, e rằng anh phải cố gắng hơn nữa. Cô tình nghịch nghiêng đầu: “Có điều thật xin lỗi, bỗng cô nương lúc này chưa nghĩ xa thế”.

“Em cố tình muốn trêu anh, phải không?”, anh giả vờ phẫn nộ nhú mày.

“Ai dám trêu anh chứ? Anh là ngôi sao lớn của tập đoàn Đàm Dục, là người tình trong mộng của bao nhiêu tiểu thư đài các, nếu em không ngoan ngoãn biết điều, có khi bị đá lúc nào cũng chẳng hay.”

“Em biết rõ là anh sẽ không để em rời xa anh thêm một lần nữa.”

“Nếu em muốn đi, chẳng ai giữ em lại được cả.”

“Đủ rồi đấy, Thẩm Tình!”, Mạnh Đình Vũ bỗng bật dậy, hai tay nắm chặt, bức bội hươ lên trước mặt cô đe dọa, “Sao em cứ phải nói những lời làm anh tức giận?”.

Cô chẳng sợ sự hù dọa đó của anh. Cúi xuống ngắm nhìn đồng sủi cỏ mà anh gói: “Đây là tác phẩm mà anh đã dốc hết sức để nặn sao? Thật khó coi quá đi!”.

“Em dám cười anh à?”, Mạnh Đình Vũ nghiêng răng, sải bước dài đến bên cô, hai tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, ra sức xoa, “Xem anh trừng trị em đây!”.

Thẩm Tình bật cười, định né nhưng né không nổi: “Đáng ghét, đó là bột mà! Anh đừng đùa nữa, dính đầy mặt người ta rồi!”.

“Anh phải biến em thành Tào Tháo mặt trắng!”, anh tiếp tục xoa, “Em là người phụ nữ gian trá xấu xa, đây là báo ứng cho việc đùa bỡn người đàn ông của em”.

“Ai dám đùa bỡn anh chứ? Anh mau buông em ra, đáng ghét!”

“Anh không buông đấy!”

“A, anh làm bột dính vào mắt em rồi! Đau quá!”, cô đột nhiên kêu thất thanh.

Anh giật thót, vội vàng buông cô ra. “Đâu? Tình, mau cho anh xem.”

“Chỗ này nè”, cô dẫu môi, ngón tay khẽ xoa xoa mắt phải, “Đau quá, anh thật xấu tính”, cô khẽ dấm vào ngực anh.

“Xin lỗi, xin lỗi, Tình, anh không cố ý đâu, anh không ngờ lại chạm vào mắt em”, tay chân luống cuống, anh liền thoáng xin lỗi, rồi cẩn thận mở mắt cô, kĩ càng quan sát, “Anh thử giúp em... Đã đỡ hơn chút nào chưa? Còn đau không? Hay anh đưa em đi gặp bác sĩ nhé?”.

“Không cần đâu, anh muốn em bị bác sĩ cười vào mặt à?”, cô vùng vằng đẩy anh ra, “Chẳng làm sao cũng đi bác sĩ làm gì?”.

“Nhưng lúc này em bảo rất đau mà?”, anh vẫn lo lắng không yên, “Anh đưa em đi gặp bác sĩ”, nói đoạn, anh dắt tay cô, đi ra ngoài cửa.

Cô vội vàng chặn anh lại.

“Thực ra em gạt anh đó!”, cô nháy mắt với anh, làm mặt hề, “Chẳng làm sao cả, xem anh vội vàng lo lắng chưa kia”.

Anh sững người, ngơ ngác nhìn cô.

Cô cười dịu dàng, ánh mắt vui vẻ: “Mắt em có sao đâu”.

“Thật là không sao chứ?”

“Không sao cả”, cô tằm tằm nhìn anh, sau đó quay người, tiếp tục gói sủi cỏ.

Anh vẫn đứng lặng nhìn bóng lưng cô.

Tức là, mới này cô hờn trách anh, chỉ đơn thuần là đang... không nhéo sao?

Cô không nhéo với anh?

Mạnh Đình Vũ nín thở, một niềm kích động dữ dội vỗ vào lòng anh như sóng cuộn.

Cô gái hay nhõng nhẽo, hay khóc hay cười ngày xưa... đã trở về rồi!

Mặc dù chỉ là một lúc ngắn ngủi, ngắn ngủi đến mức anh tưởng rằng mình nằm mơ, nhưng thế cũng đủ rồi.

Anh lại nhìn thấy cô gái ngày xưa, cứ tưởng sẽ mãi mãi biến mất, không ngờ vào một ngày, vẫn có thể gặp lại...

Như vậy cũng đủ rồi, phải mệt mỏi đuổi theo cô cũng được, bị cô cười nhạo cũng chẳng sao, chỉ cần thi thoảng có thể gặp lại cô gái ngày xưa thì chút tự tôn đàn ông có bị xúc phạm cũng chẳng sao.

Anh bất ngờ vòng tay ôm chặt eo cô.

Cô giật mình một cái: “Anh sao thế?”.

“Tình, Tình...”, anh không ngừng gọi tên cô, không biết nói gì hơn, chỉ vùi khuôn mặt đỏ bừng của mình vào chiếc cổ trắng ngần thơm tho của cô.

Cơ thể anh run lên làm cô hoảng hốt: “Rốt cuộc có chuyện gì? Sao vậy anh?”.

Không sao cả. Chỉ là anh quá xúc động, cơn xúc động khiến anh không kiểm soát nổi bản thân.

Anh siết tay, ghì chặt cô.

“Đình Vũ?”, cô bối rối.

Là ảo giác ư? Hay giọt nước nóng hổi lăn trên gò má đang tựa vào cổ cô là thật?

Cô thử xoay đầu nhìn anh, nhưng anh ôm chặt, không để cô động đậy.

“Đừng cử động, hãy để anh ôm em như thế này”, giọng anh khàn đặc khê khàng, “Chỉ một lúc thôi, hãy để anh ôm em như thế này”.

Giọng nói da diết của anh làm tim cô rung động. Cô thả lỏng cơ thể mềm mại, không kháng cự nữa, để mặc cho anh ôm cô thật chặt.

Cô chớp mắt, dần dần phía trước mờ nhòe, bờ môi hiện lên một nụ cười rõ nét.

Có lẽ, cảm giác nóng hổi ban nãy cô cảm thấy đích thực là nước mắt, có lẽ, mắt anh đang đỏ ửng. Nhưng cô không hề lo lắng.

Bởi vì có đôi khi một người khóc, không phải vì đau khổ, mà do quá đổi hạnh phúc!

9. Chương 9

Anh vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc đến quá ư bất ngờ, thật khó mà tin được.

Sáng sớm, khi ánh ban mai tinh nghịch len qua rèm cửa và tiếng chim líu lo ở ngoài đánh thức Mạnh Đình Vũ. Anh lười biếng nằm dài trên giường hồi lâu, trong lòng thật thanh thản, cũng rất đổi ngỡ ngàng.

Anh đã ngủ một giấc đến sáng, suốt bảy tiếng, ngủ say không hề mộng mị.

Đã bao lâu rồi anh mới ngủ say như thế?

Anh không nhớ được, chỉ biết từ ngày Thẩm Tình đồng ý làm bạn gái của anh, mỗi đêm anh lại ngủ ngon hơn, dần dần không nằm mơ nữa, càng không phải giật mình tỉnh giấc vì ác mộng.

Thì ra một đêm ngon giấc cũng là niềm hạnh phúc.

Mạnh Đình Vũ mỉm cười, đứng dậy mở rèm cửa sổ, tắm mình trong ánh ban mai rực rỡ của Đà Bắc. Anh đứng đó hồi lâu, ngắm nhìn đã mất quang cảnh trước mặt rồi mới bắt đầu đánh răng rửa mặt và thay quần áo.

Chưa đầy nửa tiếng sau, anh thư thái bước vào phòng làm việc, bữa sáng phong phú kiểu Tây đã được bày sẵn trên bàn.

Anh ngồi xuống, từ tốn thưởng thức điểm tâm. Như thường lệ, trên bàn vẫn đặt mấy tờ báo nhưng anh không có ý định xem mà mãi mê thả hồn ra ngoài cửa sổ.

Gần đây anh mới phát hiện, hóa ra sắc trời lại thay đổi đa dạng như thế, cùng là một tiết trời trong xanh, nhưng màu xanh lại đậm nhạt khác nhau.

Còn những đám mây bông bênh bốn phương kia lại càng kì diệu, mỗi đám mây đều có hình thù độc đáo riêng, thích thú vui đùa, bay lượn khắp không trung.

“Hello, Boss!”, một đồng nghiệp nam xách laptop bước vào, mỉm cười chào anh.

“Chào.”

“Boss đang nghĩ gì vậy? Có tin gì mới trên sàn sao?” “Tôi vẫn chưa xem báo.”

“Cái gì?”, anh chàng chưng hửng, liếc qua đồng báo trên bàn, quả nhiên chúng đang nằm gọn gàng chưa được sờ tới.

Câu tiếp theo của Mạnh Đình Vũ càng làm anh ta hồn tiêu phách tán: “Tôi đang nhìn mây”.

Nhìn mây? Anh có nghe nhầm không? sếp anh đang... nhìn mây?!

Anh chớp chớp mắt, giọng nói tắc nghẽn trong cổ họng, muốn hỏi nhưng lại không biết mở lời thế nào.

“Cậu ăn sáng chưa?”, Mạnh Đình Vũ nhìn anh chàng hỏi.

“Em? Hả? Chưa ạ.”

“Ngồi xuống cùng ăn đi.”

Lúc mấy đồng nghiệp còn lại bước vào phòng, đập vào mắt họ là cảnh sếp họ đang ân cần rót cà phê cho anh chàng may mắn kia.

Mạnh Đình Vũ nhìn thấy họ, càng cười tươi hơn: “Chào buổi sáng! Các cậu cũng ngồi xuống cùng ăn đi, để tôi gọi nhân viên khách sạn mang thêm chút đồ ăn”.

Mọi người giật mình nhìn nhau, chần chừ ngồi xuống, ban đầu không được tự nhiên lắm, nhưng nhờ Mạnh Đình Vũ chủ động kể chuyện vui nên không khí cũng dần dần ra, ai nấy trấn tĩnh lại, tay nâng cốc cà phê, thoải mái trò chuyện.

Gần một tiếng sau, mọi người mới quay về vị trí của mình, dường như cuộc trò chuyện thân mật đã khiến mọi người làm việc hăng hái hơn, tinh thần sảng khoái, năng lượng dồi dào.

Giờ nghỉ trưa, Mạnh Đình Vũ buộc mọi người tạm dừng làm việc, cùng đến một quán ăn nổi tiếng gần đó thưởng thức cao lương mỹ vị.

Dĩ nhiên hóa đơn do sếp thanh toán.

Boss thay đổi tính nết rồi. Trong đầu họ đều hiện lên ý nghĩ này, nhưng chỉ dám nháy mắt bảo nhau, không ai dám lên tiếng.

Nguyên nhân chắc chắn là do sức mạnh của tình yêu.

Bọn họ thậm chí đưa ra kết luận, mỉm cười ngấm vị sếp từng bị đánh giá là khô khan không biết thưởng thức cuộc sống, thế mà lúc này đang tò mò tìm hiểu vạn vật xung quanh như một đứa trẻ.

Hoàng hôn, một vài nhân vật tai to mặt lớn trong giới đầu tư Đài Loan đến thăm, bọn họ thích thú cười thầm khi Mạnh Đình Vũ là người đầu tiên nhắm mắt ủ ê, dường như than trách những vị khách không mời này quá tùy tiện khi làm phiền anh sau giờ làm việc.

Xem ra sếp của bọn họ đã thực sự hồi tâm chuyển tính rồi.

Mạnh Đình Vũ cũng nhanh chóng nhận ra ánh mắt trêu chọc của đám thuộc hạ, nhưng anh không quan tâm, muốn cười thì cứ để họ cười đi.

Anh chỉ mong những vị khách vô duyên này đừng lãng phí thời gian hẹn hò quý báu của anh thôi.

Vấn đề là những nhân vật nổi tiếng này khăng khăng mời anh đến dùng bữa tại một câu lạc bộ VIP, để củng cố danh tiếng của tập đoàn đầu tư Đàm Thị tại Đài Loan, anh đành phải nhận lời tham gia bữa tiệc chiêu đãi xã giao này.

Anh chán nản gọi điện cho Thẩm Tĩnh, nói tối nay anh không thể đến nhà cô. Cô nghe thấy vậy thì đồng ý luôn, còn bảo gần đây hôm nào cũng gặp nhau rồi, đêm nay anh cứ tha hồ tiếp khách.

Anh thần người nắm chặt chiếc di động, không biết nên buồn hay nên vui.

Anh không thể đi gặp cô, cô lại chẳng tỏ ra quan tâm, giọng nói hình như còn có chút hờn hờ, cứ như khó khăn lắm mới có chút thời gian riêng tư không bằng.

Người phụ nữ đáng ghét, anh hoàn toàn... bại dưới tay cô rồi!

Mạnh Đình Vũ tự cười chế giễu bản thân, cất di động rồi cố lấy lại tinh thần, bắt đầu trò chuyện với đám người tiếng tăm đình đám kia.

Bọn họ bước vào phòng VIP, qua mấy tuần rượu, cũng ngấm chút men say, bỗng nhiên một cô gái xinh đẹp lộng lẫy duyên dáng bước lại.

Là Cao Lệ Na.

Mạnh Đình Vũ giật mình, sau mấy phút mới hiểu, thì ra đám quan khách này tự ý sắp đặt bữa tiệc xem mặt cho anh với Cao Lệ Na.

Anh phải bắt em vì tội ăn trộm, em có quyền giữ im lặng, những lời em nói sẽ thành chứng cứ buộc tội em trước tòa.

Hả?

Thẩm Tĩnh bất giác ngăn người khi đọc đến đoạn đối thoại giữa đôi nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết, lúc sau mới đọc tiếp.

Tại sao? Em đã ăn trộm cái gì?

Bởi vì em đã đánh cắp trái tim anh.

Bằng chứng đâu?

Em sờ lồng ngực anh mà xem, bây giờ nó chỉ nghe theo lời em, anh đã không thể điều khiển được nó rồi.

Anh là đồ thần kinh...

Không sai, anh đúng là bị thần kinh rồi...

Thẩm Tĩnh bật cười. Cô vừa ngạc nhiên lại vừa xấu hổ khi bắt gặp cảnh tượng mấy hôm trước hiện lên trong đầu cô trong cuốn sách.

Xem ra cô và vị tác giả họ Quý này có chút tương đồng trong suy nghĩ.

Cô mỉm cười nghĩ thầm, uống một ngụm trà, sau đó đọc đến trang cuối cùng của cuốn sách, cứ tưởng kết cục đại đoàn viên sẽ làm cô mãn nguyện như mọi khi, nhưng đêm nay, chẳng hiểu tại sao, lồng ngực cô lại có thấp thỏm một cảm xúc khó nói thành lời.

Dường như có chút nôn nóng.

Cô đang nôn nóng điều gì chứ?

Cô đặt sách xuống, nâng cốc trà, đi lại loay quanh trong phòng, những hình ảnh lần lượt hiện ra trong đầu, như một thước phim chiếu chậm, đều liên quan đến hình bóng một người.

Là Đình Vũ.

Thẩm Tinh thở dài, chợt hiểu ra lý do lòng cô thấp thỏm không yên.

Cô phải thừa nhận là cô đang nhớ anh.

Thật buồn cười, chỉ một ngày không gặp đã đứng ngồi không yên. Cô thiếu não lắc lắc đầu, nhưng cũng chẳng dứt bỏ được bình bóng cứ một mực bám chặt lấy suy nghĩ của cô.

Bây giờ xin lệnh cấm của tòa án sợ cũng không kịp nữa rồi?

Thẩm Tinh tự nhủ, bê khay trà đem đi rửa sạch sẽ. Đột nhiên chuông điện thoại reo lên, cô vội vàng lau tay, chạy vào phòng khách nghe máy.

“A lô.”

“Tiểu Tinh, mẹ đây.”

Thì ra là mẹ. Một chút thất vọng lướt qua trái tim, cô hít sâu một hơi: “Mẹ, dạo này bệnh phong thấp của mẹ đỡ hơn chưa?”

“Vẫn như thế thôi? Bệnh nan y rồi, mẹ cũng chẳng buồn để ý nữa. Con thì sao? Dạo này nhà trẻ thế nào? vẫn tốt chứ?”

“Vâng”, cô cầm ống nghe, ngồi xuống sofa trả lời mẹ.

Chỉ vài phút sau, mẹ cô đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Tinh, khi nào con mới chịu về nhà đây? Dì Ngô nói muốn mời con ăn cơm đó”.

“Dì Ngô? Dì Ngô nào cơ ạ?”

“Thì là em họ của chủ tiệm bánh mì đầu ngõ ấy.”

Trời ạ, quan hệ gì mà có bận đại bác cũng chẳng đến! Thẩm Tinh mím môi, cô đã đoán được chủ ý của mẹ: “Không cần đâu mẹ ơi, nhà mình cũng không thân thiết với người ta lắm, ai lại để người ta mời cơm, ngại lắm!”.

“Có gì mà ngại chứ? Dì Ngô rất thích con đó.”

“Dì ấy đã gặp con được mấy lần? Lần cuối cùng con gặp dì ấy nói không chừng từ hồi còn đi học.”

“Ôi dào, người ta muốn mời con ăn cơm thì con cứ đến chứ sao, dài dòng lời thôi làm gì?”

“Mẹ, mẹ nói thật đi, có phải mẹ lại muốn con đi xem mặt không?”

“Đúng là thế đấy!”, kế hoạch mà mẹ khổ tâm sắp xếp không ngờ lại bị cô nói toạc ra, mẹ cô chỉ còn cách thẳng thắn thừa nhận, “Họ hàng của hàng xóm dì Ngô có một anh chàng vừa tốt nghiệp tiến sĩ ở Mỹ về, nghe nói điều kiện rất tốt, tính cách cũng được”.

“Con không muốn đi xem mặt”, cô nhẹ nhàng ngắt lời mẹ.

“Sao lại không muốn?”, mẹ cô bực mình, “Cũng không chịu nghĩ xem con bao nhiêu tuổi rồi, lúc nào cũng ương bướng như thế!”.

“Một mình con sống cũng rất tốt.”

“Bây giờ thì con thấy tốt, nhưng khi già rồi con sẽ hối hận vì chẳng có ai ở bên cạnh.”

Ôi, tại sao ai cũng nói với cô cùng một câu như thế? Thẩm Tinh chán chường nhún mày.

“Thứ Bảy tuần sau con về nhà một chuyến, nghe thấy không hả?”, mẹ cô nghiêm khắc ra lệnh, không cho phép con gái thoái thác.

Tuần sau ư?

Thẩm Tinh thở dài, thầm nghĩ nếu tuần sau cô đem Đình Vũ về nhà, không biết có làm bố mẹ thất kinh không nữa? Gặp lại người đàn ông đã làm tổn thương con gái mình sâu sắc năm đó, nói không chừng họ còn lôi dao ra đòi chém anh vài nhát...

Nghĩ đến đây, cô bất giác bật cười, trong mắt hiện lên vẻ thích chí.

Sẽ có một ngày Mạnh Đình Vũ phải đối mặt với chuyện này, cô chẳng thêm lo hộ anh đâu!

Cúp máy xong, cô vô thức cầm di động lên gọi cho anh, nhưng anh không bắt máy.

Vẫn đang bàn chuyện với khách hàng ư? Thẩm Tĩnh thầm nghĩ, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác khó tả.

Cô đột nhiên đứng dậy thay đồ ra ngoài.

Lúc nào cũng là Đình Vũ đến Đạm Thủy tìm cô, có lẽ thi thoảng cô cũng nên chủ động xuất hiện trước mặt anh, cho anh một bất ngờ nho nhỏ.

Cô còn đặc biệt ghé vào tiệm bánh ngọt gần khu phố cổ Đạm Thủy mua món bánh nhân dưa gang trộn thịt mà anh thích nhất, sau đó mới lái xe tới nhà hàng mà anh đang dùng bữa.

Cô cầm hộp bánh nóng hổi, kiên nhẫn ngồi chờ anh ở gian đại sảnh.

Từng đám khách đi ra rồi đi vào, khung cảnh biến đổi không ngừng, thời gian cũng lặng lẽ trôi qua.

Lần cuối cùng cô cam tâm tình nguyện ngồi chờ một người đàn ông là khi nào nhỉ?

Thẩm Tĩnh không nhớ nữa, hình như đã là chuyện của một trăm năm trước rồi. Cũng như nàng công chúa chưa được chàng hoàng tử dâng tặng nụ hôn ngọt ngào, vẫn chìm đắm trong giấc mộng nhạt nhòa mờ ảo.

Một vài kí ức sẽ chậm chậm đi vào giấc ngủ theo dòng xoáy của thời gian, nhưng lại tỉnh giấc vào một khoảnh khắc kì diệu nào đó.

Ví dụ như, cảm giác của việc chờ đợi.

Đó là một cảm giác rất phức tạp, rất khó giải thích cho cặn kẽ, có một chút ngọt ngào, một chút cay đắng, một chút vui sướng và một chút bất an.

Lúc chờ đợi, chẳng hiểu vì sao, sự tồn tại của người mà ta đang chờ đợi, càng lúc càng mạnh mẽ, chiếm trọn mọi giác quan và lí trí của ta.

Nếu như không thể nhanh chóng thoát thân trước khi sa vào lưới, vậy thì chỉ còn cách tiếp tục chờ đợi mà thôi.

Chờ cho đến khi người đó xuất hiện.

Cửa xoay chuyển động, một người đàn ông tuấn tú bước ra, đó chính là người mà cô đang đợi, Mạnh Đình Vũ. Cô sung sướng đứng lên, đang định cất tiếng gọi anh thì nhìn thấy sau lưng anh là một cô gái kiều diễm, giọng cô nghẹn lại nơi cổ họng.

Cô sững sờ nhìn cô gái đó tiến sát lại anh, choàng tay qua cổ anh, hôn một tiếng rõ kêu.

Anh có vẻ sợ hãi, đứng yên bất động, sau lấy tay đẩy cô ta ra, đang định lên tiếng thì chợt nhìn thấy cô, khuôn mặt lập tức biến sắc.

Thẩm Tĩnh bước chậm rãi về phía anh, mỗi bước đi giáng mạnh lên ngực anh.

“Thì ra đây là vị khách mà anh phải tiếp đãi tối nay”, cô nhìn anh, đôi môi cong lên thành nụ cười, nhưng ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng.

Em hiểu nhầm rồi!

Tim anh như muốn ngừng đập, anh hoảng hốt định giải thích: “Tĩnh!”.

“Cái này cho anh”, cô không cho anh cơ hội giải thích, đưa hộp bánh trong tay cho anh, “Anh rảnh thì từ từ thưởng thức, em đi đây”.

Nói đoạn, cô quay người, thong thả bước đi.

Anh kinh hoàng nhìn theo bóng lưng cô.

Tận mắt nhìn thấy người con gái khác hôn anh, cô chỉ buông mấy câu lạnh nhạt, nhưng chỉ cần như thế thôi, ánh mắt ấy, nụ cười ấy, cũng đủ làm anh hồn tiêu phách tán.

Cô chỉ dùng một ánh mắt, một nụ cười cũng làm anh gục ngã.

Anh nín thở, cảm nhận được một cơn lạnh buốt đang xâm chiếm toàn thân...

Thì ra, cô lại lần nữa bị nhốt trong lao tù tình yêu.

Thì ra, cô không mạnh mẽ như cô vẫn tưởng, cô cứ nghĩ rằng lần này yêu, sẽ không si mê, không điên cuồng, không luống cuống vụng về như trước, nhưng lúc xảy ra chuyện mới biết cảm giác đau đớn vẫn không hề thuyên giảm.

Nhìn cô gái đó hôn anh, lòng cô đau như bị giày xéo. vẫn cứ bị tổn thương.

Đầu óc rối bời, cô thất thủ đi trong màn đêm, lúc này cô tự lái xe đến, nhưng hiện tại không nhớ ra nổi đã để xe ở đâu, vì thế chỉ còn cách bước đi vô định không phương hướng.

Một cơn gió lạnh lướt qua, kéo đến một cơn mưa đêm, những giọt nước lạnh lạnh rơi trên trán cô, trong đầu chợt hiện lên những khung cảnh mờ lung xa vời.

Rất lâu rất lâu về trước, vào một đêm khuya, cô cũng đứng trên một con đường Đài Bắc, buồn bã đợi anh xuất hiện.

Đêm đó, cũng như đêm nay, trời giăng mưa bất ngờ, những giọt lệ rơi rả rích.

Đêm đó... không, cô không muốn nhắc lại cái đêm đó nữa, đã thành quá khứ rồi, cô cũng không phải là Thầm Tĩnh của ngày xưa.

Thầm Tĩnh không nghĩ về chuyện xưa nữa, cô ngược khuôn mặt tái nhợt, thả mình hứng lấy những giọt nước mưa lạnh lẽo.

Cô lại nhảy vào lao tù tình yêu... nhưng thế thì đã sao?

Nếu như mối tình này không cách nào đi đến đích cuối cùng, cô cũng chẳng dại dột mà tuyên mình án chung thân.

Lần này, cô đã thông minh ra một chút, nếu không cảm thấy hạnh phúc, cô sẽ xin quan tòa được nộp tiền bảo lãnh, chứ không ngốc nghếch chịu khổ trong nhà lao mãi đâu.

Cô đã trưởng thành rồi, nên cô hiểu rõ mọi người ai cũng có lúc bị thương, nhưng rồi họ sẽ tìm được sức mạnh để hồi phục.

Có lẽ cô sẽ bị tổn thương, nhưng vết thương sẽ có lúc lành lại, lần này, quá trình phục hồi chắc chắn nhanh hơn, tốt hơn lần trước.

Vì thế, cứ khóc thỏa thích một trận đi! Để nước mắt hòa vào cùng màn mưa lạnh giá.

Sau đó, trái tim cô sẽ không còn thất lại từng cơn, sẽ không còn đau đớn như thế này nữa...

“Tĩnh! Tĩnh...”

Có người đang gọi cô, tiếng gọi khàn đặc, xót xa, lẫn át tiếng mưa rơi tí tách.

Cô đỡ dần quay lại.

Trong màn mưa dày đặc, một bóng người vội vã lao về phía cô, chính là Mạnh Đình Vũ. Anh hoảng hốt giương ô che kín thân hình mảnh khảnh của cô.

Anh ôm lấy cô, phát hiện quần áo cô đã ướt sũng, càng thêm luống cuống, siết chặt cô vào lòng, dùng cơ thể mình sưởi ấm cho cô.

“Tĩnh, em có sao không? Mưa to thế này, sao không tìm chỗ nào nấp? Em thế này sẽ bị cảm lạnh mất!”

Cô không hề nhúc nhích, im lìm trong lòng anh như con búp bê bằng gỗ.

Anh nhìn cô lo lắng, hai mày nhíu lại, căng thẳng muốn lên tiếng giải thích, lại sợ cô lạnh, vội vã kéo cô vào mái hiên gần đó, cởi áo vest khoác lên người cô.

“Tĩnh, em nghe anh giải thích, em hiểu nhầm rồi”, anh vút ô sang một bên, ôm vai cô, khẩn thiết nói, “Cô gái đó là Cao Lệ Na, là trợ lý của công ty cũ của anh, một tháng trước tình cờ gặp nhau ở một nhà hàng, sau đó cô ta nhiều lần tìm cơ đến gặp anh. Hôm nay cũng vậy, không biết cô ta nghe được tin từ đâu, biết anh đến đây dùng bữa cùng vài vị khách, nên dùng các mối quan hệ chui vào tiệc chiêu đãi... anh thực sự không hề nghĩ sẽ gặp cô ta tại đây, cũng chưa từng nghĩ cô ta lại hôn anh trước mặt bao nhiêu người... trời ạ, anh thực sự không có chút quan hệ gì với cô ta cả! Em tin anh đi, hôm nay anh không lén lút đi gặp cô ta đâu mà!”

Cô im lặng không nói gì, cúi đầu, hai tay khẽ túm lấy vạt áo khoác của anh.

Anh càng bối rối, phản ứng lạnh nhạt của cô có sức công phá như ngọn lửa hung dữ nhất, thiêu cháy lồng ngực anh.

“Tĩnh, em giận à? Anh thề với em, sự việc thật sự không như em nghĩ đâu, thật sự không phải!”

Cuối cùng cô cũng chịu ngược mắt lên thần thờ nhìn anh, anh không đoán được cảm xúc ẩn giấu dưới đáy sâu đôi mắt ấy là gì.

Anh nhất thời không biết làm sao, giống như một đứa trẻ vô tình phạm lỗi tày đình, sợ hãi chờ đợi sự trừng phạt của cô giáo.

“Tĩnh, em nói gì đi, em chửi mắng anh cũng được... xin em hãy nói gì đi được không? Em cứ thế này... anh thật sự không biết phải làm thế nào mới phải.”

Trên thương trường, anh có thể một mình đối phó với cả đám cáo già, nhưng lúc này lại không biết phải làm sao để giành được sự tin tưởng của người con gái anh yêu thương nhất.

Mạnh Đình Vũ vô cùng khổ sở: “Em nói cho anh biết, Tĩnh, phải làm thế nào em mới bằng lòng tin anh đây? Anh sẽ làm như em nói, anh...”

“Đừng nói nữa, em tin anh”, cô nhẹ nhàng ngắt lời anh, giọng cô trở nên mềm mại dịu dàng khác thường trong màn mưa rả rích, “Từ lúc anh đuổi theo, em đã biết em hiểu nhầm anh rồi”.

Cô khẽ mỉm cười, khuôn mặt còn vương vài giọt nước mưa, đẹp tựa đóa phù dung trong đêm.

Trái tim anh vừa rung động vừa sợ hãi. “Sao từ nãy đến giờ em chẳng chịu nói gì... có phải em đã khóc không? Điều tại anh không tốt!”

Cô lắc đầu, chủ động rúc sâu vào lòng anh, nghiêng đầu, lặng lẽ nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của anh.

Anh vội ghì chặt lấy cô.

Cô dựa vào anh, một lúc sau mới cất tiếng khàn khàn: “Em không khóc vì chuyện vừa rồi, em đã nghĩ về chuyện trước kia”.

“Trước kia.”

“Em nghĩ lại lí do vì sao mà em hạ quyết tâm không chờ anh nữa.”

Đó là một đêm mưa giăng tứ phía.

Trên đường về nhà sau giờ làm việc, khi đi qua góc rẽ của ngõ, tự dưng cô có một suy nghĩ kì quặc.

Cô cảm thấy sau lưng có người.

Cô liền quay đầu lại, nhưng đập vào mắt chỉ là một màn mưa trắng xóa.

Cô nín thở, im lặng chờ đợi, sau đó, có một người bước vào trong ngõ, rồi người thứ hai, người thứ ba...

Màn mưa làm hình bóng của họ trở nên mờ ảo, cô không nhận ra ai với ai, cũng chẳng quan tâm chuyện đó.

Bởi vì cô biết, nếu người mà cô chờ đợi xuất hiện, cô sẽ lập tức nhận ra anh, chỉ cần nhìn một cái là đủ.

“... Thế là, tay cầm ô, em cứ đứng đó chờ đợi.”

“Em đã đợi bao lâu?”, không cần hỏi Thẩm Tĩnh, anh cũng biết người mà cô chờ đợi là anh, lòng anh xót xa vô hạn.

Trở về khách sạn, anh sợ Thẩm Tĩnh bị cảm, vội giục cô đi tắm, sau đó tự tay giúp cô sấy tóc.

Tóc khô được vài phần, Thẩm Tĩnh đột nhiên nhắc lại chuyện cũ, anh ngừng tay, yên ắng lắng nghe.

“Em quên rồi”, giọng cô hơi khàn, “Chỉ nhớ đêm đó chẳng hiểu tại sao mưa ngừng rồi lại rơi, rơi rồi lại ngừng, cứ như giận dỗi ai”.

Tim anh đau nhói, anh cố kiềm chế, cánh tay muốn nắm chặt chiếc máy sấy nhưng vì quá run rẩy, chiếc máy sấy rơi xuống giường.

“Anh sao thế?”, cô cảm thấy sự khác thường của anh, quay lại nhìn.

“Không sao”, anh vội giấu hai cánh tay ra sau lưng, nắm chặt lại, ra sức khống chế cơn run rẩy dữ dội, “Em... nói tiếp đi”.

Cô nhìn anh thật sâu, lùi về sau, nhẹ nhàng tựa lên bờ vai anh: “Đêm đó về đến nhà, em bị ốm rất nặng, sốt cao, nằm vật trên giường không dậy nổi”.

“Sau đó thì sao?”, anh hốt hoảng, “Không có ai chăm sóc em sao?”.

“Lúc đó em chưa quen Hiểu Mộng và Đồng Đồng, bố mẹ đều ở quê cũng không biết em bị ốm.”

Mạnh Đình Vũ chưa xót nghĩ thâm.

Nếu lúc đó anh còn ở Đài Loan, anh đã có thể chăm sóc cô, nhưng anh đã sang Mỹ rồi, còn hạ quyết tâm không thềm để ý đến cô.

“Cơn sốt làm đầu óc em mê man, lúc mơ lúc tỉnh, cũng không rõ lắm, chỉ mơ hồ nhớ rằng em đã gọi cho anh mấy cuộc điện thoại...”

Cô gọi đến số máy quen thuộc, hết lần này đến lần khác, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được câu trả lời tàn nhẫn từ một giọng nữ mềm mại.

Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đã ngừng hoạt động.

Sao lại có thể ngừng hoạt động chứ? Cô không hiểu, chẳng lẽ do tinh thần bất ổn nên ẩn nhầm số sao? Cô không cam tâm, chỉ cần tỉnh táo chút liền nén cơn đau ê ẩm toàn thân, ra sức gọi cho anh.

Cô không tin cô không tìm được anh, cô nhất định sẽ tìm thấy anh, lúc nào anh cũng chăm sóc cô, không phải sao? Lúc nào cũng lo lắng cho cô, lúc nào cũng buộc mình trách cô không biết tự chăm sóc bản thân, cô biết, đó là vì anh quá yêu cô.

Cô nhất định sẽ tìm thấy anh. Nếu anh biết cô bị bệnh, sốt cao, nhất định sẽ bay đến đây, anh sẽ ôm cô âu yếm, sẽ dịu dàng an ủi cô... còn nữa, anh cũng sẽ mắng cô, nhưng mà không sao, cứ để cho anh mắng, cô thích được nghe anh mắng, cô sẽ vui vẻ lắng nghe.

Anh sẽ đến, nhất định anh sẽ đến!

Vì thế, cô tiếp tục gọi hết lần này đến lần khác, câu trả lời khô khốc vẫn vang lên không ngừng, dần dần đẩy cô xuống vực sâu thăm thẳm.

“Cho đến lúc hạ sốt, em mới hiểu ra, đúng là số điện thoại đó sớm đã ngừng hoạt động rồi, anh sang Mỹ đương nhiên không dùng số đó nữa, sao em lại quên được nhỉ? Em thật ngốc nghếch.”

Cô tự chế giễu bản thân, âm thanh nhàn nhạt đó như dao cứa vào lòng anh.

“Cũng vào ngày hôm đó, cuối cùng em cũng tỉnh ngộ, chúng ta đã thực sự chia tay rồi, anh đã không thể quay về bên em nữa rồi, cho dù em có đợi cả đời, anh cũng không quay lại.”

“Vì thế...”, cổ họng anh nghẹn đặc, khó khăn lắm mới nói được một câu hoàn chỉnh, “Em quyết định không đợi anh nữa?”.

“Đúng thế, em không còn đợi anh nữa”, cô buồn bã nói, “Bắt đầu từ ngày hôm đó”.

Cũng vào ngày hôm đó, cô từ biệt chính mình, và anh cũng mất đi người con gái ngây thơ hồn nhiên, thích ỷ lại dựa dẫm vào anh.

Mạnh Đình Vũ bỗng cảm thấy đau đớn hối hận vô cùng: “Xin lỗi, xin lỗi...”, anh không biết phải làm sao mới tốt, chỉ biết xin lỗi không ngừng.

Cô không nói gì, vẫn yên lặng và dịu dàng tựa vào vai anh.

Bàn tay run rẩy của anh ôm chặt eo cô.

Cô khẽ thở dài: “Đây là lần đầu tiên em kể chuyện này, ngay cả Hiếu Mộng và Đồng Đồng cũng không hề biết”.

Anh thở sâu, cổ trắn tĩnh giọng nói của mình: “Tại sao?”.

“Em cũng không biết”, cô lắc đầu, “Có lẽ bởi vì trước nay em không dám nhớ lại chuyện đó”.

Sống mũi anh cay cay: “Bởi vì quá đau khổ phải không?”.

Cô nghĩ một chút, lại lắc đầu.

“Em nghĩ không phải chỉ vì đau khổ, mà phải thẳng thắn đối diện với cái mà mình đã đánh mất. Mặc dù em từng nói với anh, em rất thích em của bây giờ... đúng là em rất thích, nhưng...”, giọng buồn man mác, đôi môi cũng hiện lên nỗi buồn vô cớ.

Mặc dù anh không nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt cô, nhưng anh nhận ra sự run rẩy trong giọng nói của cô.

Khóe mắt anh đỏ rực: “Nhưng em vẫn luyến tiếc em của ngày xưa, phải không?”.

Cô khẽ gật đầu.

“Đó cũng từng là những thứ thuộc về em, em biết rõ mình đã đánh mất những gì, mặc dù em đã có được thêm nhiều thứ...”, cô ngừng lại.

Nước mắt đã lặng lẽ chảy trên gò má cô.

Tuy cô xoay lưng về phía anh, tuy cô cố ngăn cơn xúc động nhưng anh vẫn đoán ra được, lúc này đôi mắt trong veo của cô đang ngập tràn những giọt lệ.

Bây giờ, ngay cả khi khóc, cô cũng kín đáo như thế. Cô có biết rằng, từng giọt nước mắt âm thầm ấy là một đòn nặng quất vào cơ thể anh.

Mỗi nhát quất càng khiến anh không thể tha thứ cho bản thân.

Anh nghiêng rặng, dùng hết sức mới giữ chặt không cho những âm thanh hối hận vang lên, nhưng lỗ tai nhạy cảm của cô vẫn cảm nhận được chút gì đó.

Cô vuốt ve bàn tay anh an ủi: “Anh đừng tự trách bản thân nữa, Đình Vũ, thực ra anh cũng mất đi nhiều thứ”.

“Anh biết anh đã sai rồi”, anh hối hận nói, “Nhưng anh... rất vui, anh vẫn có cơ hội được có em, người con gái anh yêu nhất cuộc đời này”.

Cô quay đầu lại, gương đôi mắt còn ngấn nước nhìn thẳng mắt anh.

Chính là người đàn ông này, đã bắt cô học cách nói lời chia tay với tuổi thanh xuân hồn nhiên, cũng chính anh đã cho cô dừng khí hồi tưởng lại quãng thời gian khó khăn để vực dậy, có niềm tiếc nuối đắng cay, cũng có sự kiêu hãnh ngọt ngào.

“Con người chúng ta đều như thế, phải không? Mất đi rồi, sẽ thu lại cái khác.”

“... Ừ”, anh đau đớn gật đầu.

Cô mỉm cười hiền hòa, nụ cười ấy chất chứa tình yêu và âu yếm đối với anh.

Anh cảm động vô ngần.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve gò má ướt đầm của anh: “Em cứ tưởng mình đã trở nên mạnh mẽ, nhưng bây giờ mới nhận ra, thì ra em vẫn yếu đuối lắm”.

Anh nắm bàn tay cô, cố nặn ra nụ cười: “Anh nghe người ta nói, dám thú nhận bản thân đôi lúc cũng yếu đuối mới là người thật sự mạnh mẽ”.

“Ai nói thế?”

“Đàm Dục”, đôi mắt buồn bã của anh chợt lóe sáng, “Anh ta còn nói, phải hiểu được tình yêu thật sự là gì mới là một người đàn ông chân chính”.

“Đàm Dục?”, cô nhướn mày ngạc nhiên, khe lau khô khóe mắt, đôi môi xinh xắn bật lên tiếng cười thánh thót như chuông gió trưa hè, “Sếp của anh cũng lãng mạn thật, em còn tưởng những người đàn ông thành đạt, đứng trên thiên hạ như bọn anh phải rất lạnh lùng, không ngờ các anh cũng nói những lời này”.

“Em nói thế là đang cười giấu bọn anh phải không?”, anh nhéo má cô, giả vờ không vui, “Lúc đó uống nhiều rượu quá nên bọn anh mới nói vấn đề này. Nếu không phải đang say, em tưởng đàn ông bọn anh cũng lắm lời như con gái tụi em chắc, hơi tí lại lòi tình yêu tình báo ra bàn tán”.

“Đúng thế”, cô chớp mắt, rồi gật đầu làm như đã hiểu, “Đúng là em không nên quên mất rằng đàn ông bọn anh thích làm con rùa nằm sâu trong mai”.

“Cái gì?”, vẻ mặt tinh nghịch của cô làm anh vừa yêu vừa bối rối, anh trợn mắt, cố làm ra vẻ một người đàn ông lạnh lùng trong lòng cô, “Đó là sự rụt rè của đàn ông”.

“Đúng rồi, sự rụt rè”, cô lại trêu chọc anh.

Mạnh Đình Vũ ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, không bối rối nữa, cũng quên mất phải làm bộ cool, chỉ cảm thấy lồng ngực đang chấn động mạnh tựa núi lửa phun trào.

“Tĩnh!”, anh ôm lấy cô, rất chặt, rất gần, tưởng rằng chỉ cần thả lỏng bàn tay, cô sẽ tan biến như mây khói, “Có phải em thật sự bằng lòng... yêu anh thêm lần nữa không?”.

Câu hỏi run rẩy, không giấu nổi sự hồi hộp, niềm hy vọng và cả một chút hoảng sợ.

Anh sợ mất cô vậy sao?

Thẩm Tĩnh thoáng ngạc nhiên, trái tim lan tỏa một niềm hạnh phúc ngọt ngào khó tả, mơ màng mỉm cười trong nước mắt...

“Ồn ào, em đã yêu anh rồi.”

10. Chương 10: Chương Cuối

Bát Lý, phía tả ngạn.

Hoàng hôn đến bên bờ Đạm Thủy, dòng nước tím biếc long lanh đẹp tựa tranh vẽ, những nhà hàng lộng lẫy san sát dọc phố Quan Hải.

Trong đó nổi lên một tòa nhà màu trắng tinh khiết mang đậm phong cách Địa Trung Hải, nóc nhà có một chiếc cối xay gió nằm cánh. Dọc sân vườn là hàng cọ thẳng tắp, tòa nhà có nhiều cửa sổ chạm đất, men theo cầu thang màu xanh lên tầng thượng, nhiều bàn ăn màu xanh kẻ trắng được đặt ngay ngắn trên sân nhà bằng gỗ.

Ngồi xuống ghế, thực khách được thả hồn ngắm nhìn hoàng hôn sắc tím, hòa mình trong ánh nắng cuối ngày rực rỡ, cùng với những câu chuyện không bao giờ kể hết của bến Đạm Thủy.

“Không ngờ ở Đài Loan cũng có nhà hàng đáng yêu như thế này!”, Mạnh Đình Vũ đứng bên lan can, xuýt xoa khen ngợi cảnh sắc hùng vĩ trước mắt.

“Không phải em đã nói với anh sao? Mấy năm nay, Đài Loan đã thay đổi rất nhiều”, Thẩm Tinh liếc anh một cái, lấy tay vuốt lại những sợi tóc mềm mại bị nàng gió trêu chọc.

Đài Loan đã đổi thay, cô cũng thay đổi.

Anh khẽ vòng tay ôm vòng eo thon của cô, kéo cô vào lòng mình: “Mặc dù thay đổi rất nhiều, nhưng Đài Loan vẫn là Đài Loan”. Em cũng vẫn là em.

Câu sau anh không nói ra, nhưng Thẩm Tinh tinh tế hiểu được hàm ý của anh.

Cô mỉm cười, không tán đồng cũng không phản bác quan điểm, chỉ khẽ nhéo mu bàn tay anh.

Chỉ một cử chỉ nhỏ nhỏ ấy thôi, Đinh Vũ hiểu ra cô hoàn toàn thấu hiểu tâm tư của mình. Anh bật cười, tựa cằm lên tóc cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc óng ả đó.

Hai người âu yếm bên nhau, dưới ánh hoàng hôn đỏ thắm, sự hòa quyện đó đẹp như một bức tranh kì diệu.

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường bước lên lầu bắt gặp khung cảnh này. Hai người đưa mắt nhìn nhau, im lặng ngồi xuống ghế, quyết định không làm phiền giây phút lãng mạn của đôi tình nhân.

Hai người đàn ông đi sau cũng nhìn thấy khung cảnh ấy, cũng đưa mắt nhìn nhau thích thú, sau đó tự động ngồi xuống bên cạnh bạn gái mình.

Có lẽ hai người đang chìm đắm trong men say ngọt ngào của tình yêu, thời gian như bị đông cứng, dừng lại ở khoảnh khắc đó, lâu đến nỗi hai cặp tình nhân khác sắp mất hết kiên nhẫn.

Cuối cùng, người nóng tính nhất là Trang Hiểu Mộng phải lên tiếng: “Khụ, khụ!”.

Hai tiếng ho ỷ vị đã kéo đôi tình nhân quay trở về thực tại, lập tức tách nhau ra, bối rối quay đầu lại.

“Hiểu Mộng, Đồng Đồng, các cậu đến từ lúc nào thế?”, Thẩm Tinh ngại ngùng hỏi.

“Đến lâu lắm rồi”, Trang Hiểu Mộng trợn mắt.

“Thế à? Xin lỗi nhé”, Thẩm Tinh thấp giọng, ném cho Mạnh Đình Vũ một cái nháy mắt, hai người cũng ngồi xuống ghế.

“Chào mọi người, tôi là Mạnh Đình Vũ.”

“Tôi là Mặc Vị Nùng.”

“Âu Dương Thái Nhân. Cứ gọi tôi là Âu Dương.”

Hai người đàn ông còn lại cũng tự giới thiệu.

“Anh biết Ngụy Nguyên Lãng đúng không?”, Mặc Vị Nùng cười nói, “Tôi học dưới anh ấy một khóa”.

“Tôi biết”, Mạnh Đình Vũ cũng mỉm cười gật đầu, “Anh ấy cũng từng nhắc đến anh”. Ngụy Nguyên Lãng còn kể Mặc Vị Nùng và Trang Hiểu Mộng cùng làm việc ở công ty Tường Ứng, không chỉ là người yêu, còn là bộ đôi đồng sự ăn ý.

Còn về Âu Dương Thái Nhân, anh quen Đồng Vũ Thường từ hồi cấp ba, vừa là người yêu vừa là người thân, Âu Dương kém Đồng Vũ Thường vài tuổi.

Thật không nhận ra. Mạnh Đình Vũ thăm quan sát Âu Dương. Anh có phong thái điềm đạm, ung dung, nhìn chừng chặc hơn Đồng Vũ Thường nhiều.

Có điều hình như Đồng Vũ Thường cũng không ngây thơ như anh nghĩ. Đôi mắt sáng ngời của cô đang nhìn anh dò xét khiến anh có chút khó chịu.

Trang Hiểu Mộng cũng không đơn giản, bề ngoài chỉ là một nhân viên văn phòng thông thường, nhưng ánh mắt lại cực kì sắc bén, nhạy cảm, nghe nói cô là người lãng mạn nhất trong ba người, nhưng Đinh Vũ không hoàn toàn không cảm thấy thế.

Anh chỉ cảm thấy cô có ác cảm với mình.

Lần này thì thâm rồi. sống lưng lạnh toát. Xem ra cả hai người bạn thân của Tĩnh đều có ấn tượng rất xấu về anh.

Bữa cơm hôm nay, sợ sẽ thành lễ hội tội anh.

Mạnh Đình Vũ trầm nghĩ, mặc dù trong lòng thấp thỏm lo lắng nhưng nhất thời không tìm ra được cách nào để giải nguy, chỉ đành cố sức thể hiện sự thân thiện hóm hỉnh của mình thông qua mấy câu chuyện phiếm quanh bàn ăn.

Âu Dương và Mặc Vị Nùng khá thoải mái, đàn ông vốn dĩ không quen chấp nhặt so đo, hơn nữa anh tin bọn họ cũng đồng cảm với mình, chưa đầy chục phút, bọn họ đã vui vẻ trò chuyện.

“Anh nói anh đã nộp đơn từ chức cho Đàm Dục rồi sao?”

“Đúng thế.”

“Anh định tìm việc ở Đài Loan à?”

“Vâng, cũng có vài công ty đến thương lượng với tôi, chắc sẽ nhanh có kết quả chính thức thôi.”

“Anh không cảm thấy tiếc sao? Rời phố Wall về Đài Bắc này?”

“Đây là nhà của tôi, dĩ nhiên tôi phải trở về rồi”, anh trả lời đơn giản, nhưng Mặc Vị Nùng và Âu Dương cơ hồ đều nghe thấy tiếng lòng anh.

Bởi vì Thẩm Tĩnh ở Đài Bắc nên dĩ nhiên anh phải lưu lại nơi này rồi.

“Vậy thì chúc mừng anh”, hai người đàn ông nâng cốc, cạn ly chúc mừng anh.

Anh cũng chạm cốc với họ.

Thế nên mới nói, đàn ông rất rộng rãi phóng khoáng, chỉ cần uống vài ly đã hiểu bụng dạ nhau, đâu có như phụ nữ? Nghĩ một đằng nói một nẻo làm cánh đàn ông vĩnh viễn không hiểu nổi.

Khó khăn lắm bữa cơm mới kết thúc, tiếp đến là tráng miệng bằng bánh ngọt và nước giải khát, Trang Hiểu Mộng bất ngờ cất tiếng nhỏ nhẹ: “Anh Mạnh Đình Vũ này, anh có biết ba đứa em quen nhau như thế nào không?”.

Cô vừa nói dứt, hai người đàn ông còn lại lập tức cứng người căng thẳng.

Mạnh Đình Vũ giật mình, cảm thấy sắp có chuyện gì đó.

“Tĩnh kể cho anh nghe chưa?”, Đồng Vũ Thường tiếp lời.

“Cô ấy chưa kể chi tiết”, anh thẳng thắn trả lời, “Cô ấy chỉ nói với tôi, sau khi chuyển đến căn hộ ở khu Đàm Thủy mới quen hai người”.

“Không sai.”

“Thế anh có muốn nghe quá trình quen nhau của bọn em không?”

“Đương nhiên là muốn”, Mạnh Đình Vũ ra sức tỏ vẻ háo hức. Trực giác mách bảo đây chính là đề thi mà hai cô bạn thân nhất của Tĩnh dành cho anh.

“Đến lúc rồi”, Mặc Vị Nùng lẩm bẩm.

Đến lúc rồi? Đến lúc làm sao cơ? Mạnh Đình Vũ ngây người.

“Chúng ta qua bên kia ngắm cảnh đi”, Âu Dương đề nghị, cầm nước uống đứng dậy.

Mạnh Đình Vũ ngỡ ngàng nhìn hai người đàn ông vội vã rút lui, trước khi biến mất còn ném cho anh ánh nhìn cảm thông, lòng anh chùng xuống, cảm giác không lành chạy dọc sống lưng.

“Tĩnh, cậu không muốn vào nhà vệ sinh một chút sao?”, Đồng Vũ Thường hỏi.

“Đúng đấy, tóc cậu rối quá, đi sửa sang lại chút đi”, Trang Hiểu Mộng cũng giục cô.

Đừng đi mà!

Mạnh Đình Vũ quay sang nhìn cô gái của lòng anh, ánh mắt không giấu nổi sự cầu khẩn.

Cô chỉ mỉm cười ngọt ngào, coi như không thấy sự cầu khẩn của bạn trai, rút cánh tay dưới bàn vỗ nhẹ anh: “Em sẽ về ngay”.

Nói đoạn, cô dịu dàng bước đi, không thèm ngoảnh đầu lại lấy một cái.

Cả cô cũng bỏ mặc anh rồi!

Mạnh Đình Vũ tự cười giễu mình. Chẹp, anh còn ngạc nhiên cái gì nữa? Lần trước đang ngồi dùng bữa với đồng nghiệp của anh, nhận được điện thoại từ nhà trẻ, cô chẳng lập tức bỏ anh mà đi là gì?

Bây giờ trong mắt Thẩm Tình, người thân và bạn bè xếp hàng đầu, lũ trẻ nghịch ngợm của cô xếp thứ hai, có lẽ anh chỉ đứng ở vị trí thứ ba mà thôi.

Những nhân vật hàng đầu đã yêu cầu cô tránh mặt, tất nhiên cô chẳng ngại hi sinh nhân vật đứng hàng ba rồi.

“Mạnh Đình Vũ!”, Trang Hiểu Mộng đột nhiên hét tên anh, ngữ khí đúng kiểu điểm danh quân số tại trại lính.

Anh bất giác ngồi thẳng người.

“Bây giờ sẽ kể tường tận quá trình quen biết của ba đứa, anh hãy chăm chú lắng nghe.”

“Ừ.”

“Đó là chuyện của năm, sáu năm về trước...”

Đồng Vũ Thường và Trang Hiểu Mộng đã ở khu khu tập thể này trước khi Thẩm Tình chuyển đến và hai người đều không ưa nhau.

Lý do là giữa bọn họ có chút hiểu lầm.

“Hiểu Mộng cho rằng em là một người phụ nữ lẳng nhăng”, Đồng Vũ Thường thẳng thắn thuật lại.

Mạnh Đình Vũ giật mình: “Lẳng nhăng?”.

Đồng Vũ Thường rất xinh đẹp, lại là tiếp viên hàng không chuyến bay quốc tế, anh tin đàn ông theo đuổi cô không ít, nhưng nói cô lẳng nhăng thì thật khó tin? Nhìn cử chỉ thân mật của cô với Âu Dương tối nay, anh khó mà hình dung được.

Nhận ra sự thắc mắc của anh, Đồng Vũ Thường cong môi nửa cười nửa không.

“Bởi vì Hiểu Mộng thường xuyên nhìn thấy Âu Dương đến nhà em, cho rằng Âu Dương là bạn trai em, nhưng lại không ít lần nhìn thấy các chàng trai khác lái xe đưa em về, vì thế cho rằng em bắt cá hai tay.”

“Như vậy không coi là bắt cá hai tay ư?”, anh khờ khạo hỏi lại.

“Dĩ nhiên không phải!”, Đồng Vũ Thường lườm anh một cái, “Lúc đó em chỉ coi Âu Dương như em trai, những chàng trai đưa em về đều có ý với em, nhưng em chưa từng mời ai lên nhà cả”.

“Ồ”, Mạnh Đình Vũ gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Xem ra Âu Dương đã có một khoảng thời gian thâm bảm bám đuôi cô. Anh thâm thương cảm cho người bạn mới gặp ngày hôm nay.

“Lúc đó em cảm thấy cô ấy thật đáng ghét, sao lại có thể hành hạ một người đàn ông tốt như thế”, Trang Hiểu Mộng giải thích.

“Đúng thế”, nhớ lại ngày xưa, Đồng Vũ Thường cười khẽ, ánh mắt nghịch ngợm hướng về phía cô bạn, “Em còn nghi ngờ Hiểu Mộng phải chăng đã yêu thầm Âu Dương”.

“Mình rất thích anh ấy”, Trang Hiểu Mộng thản nhiên thừa nhận, “Có một lần mình quên mang chìa khóa, không mở được cửa, cũng không biết đi đâu gọi thợ phá khóa, may mà Âu Dương tình cờ đi qua, lái xe đưa mình đi tìm thợ phá khóa, mình muốn mời anh ấy một cốc cà phê thay lời cảm ơn, nhưng anh ấy từ chối,

chỉ nói là hàng xóm thì nên giúp đỡ nhau, còn nói cô bạn thân của anh rất vụng về, nếu có chuyện gì mong mình giúp đỡ một chút”.

“Hiểu Mộng nghe xong càng nổi điên.”

“Đúng, lúc đó em chỉ muốn nói ngay cho Âu Dương biết, bạn gái anh ấy đã làm những chuyện xấu xa gì sau lưng anh. Khó khăn lắm mới kiềm chế lại được.”

“Vì thế cô ấy càng ghét em hơn.”

Thế thì đã sao? Mạnh Đình Vũ khó hiểu nhìn hai cô gái đang kẻ đám người xoa rất ăn ý. Câu chuyện có vẻ rất thú vị, nhưng anh không hiểu có quan hệ gì với mình chứ, tại sao lại nhất định bắt anh nghe câu chuyện này?

Anh chỉ còn nước diễn tròn vai khán giả trung thành: “Sau đó thì sao?”.

“Sau đó em biết chuyện Âu Dương giúp đỡ Hiểu Mộng, cũng không vui, ngoài em ra, Âu Dương rất ít khi chủ động bắt chuyện với các cô gái khác.”

“Đồng Đồng lên cơn ghen ấy mà”, lần này đến lượt Hiểu Mộng thích thú trêu bạn.

Đồng Vũ Thường tính khí tốt, chỉ so vai bình thản thú nhận: “Lúc đó cũng không hiểu lắm vì nguyên do gì, bây giờ nghĩ lại, quả thật em đã lên cơn ghen”.

“Cũng chẳng hiểu tại sao, bọn em thường xuyên chạm mặt trong thang máy. Có một lần đen đủi, bị kẹt trong thang máy, Thẩm Tinh cũng có mặt, đó là hôm đầu tiên cô ấy chuyển đến.”

“Hả?”, bạn gái anh cuối cùng cũng xuất hiện trong câu chuyện, Mạnh Đình Vũ vui hân lên, hỏi, “Sao lại bị kẹt trong đó?”.

“Ai mà biết! Hồi đó thang máy thường xuyên phải sửa chữa, có lẽ gặp trục trặc bất ngờ. Tóm lại tụi em đã nhấn chuông kêu cứu rất lâu, nhưng không có ai đến cả.”

“Vậy phải làm sao?”

“Còn có thể làm sao? Thì đành phải chờ thôi. Nhưng thang máy chật hẹp oi bức càng khiến người ta bực bội.”

“Sau đó Hiểu Mộng liền nã pháo vào em”, Đồng Vũ Thường mỉm cười, điềm nhiên quấy ly trà sữa đặc quánh, “Cô ấy khuyên em phải biết nắm lấy hạnh phúc trong tầm tay, không nên đứng núi này trông núi nọ”.

Ồ, wow...

Mạnh Đình Vũ nhướng mày, trong lòng tấm tắc khen ngợi, dù không chỉ rõ danh tính, nhưng lời nói mới sắc bén làm sao!

“Em cũng điên người, cái gì mà đứng núi này trông núi nọ? Nói như thế em là người phụ nữ ăn chơi trác táng lắm vậy! Thế nên em cũng phản công, nói một vài người nên tận dụng tốt thời thanh xuân, đừng để sau này trở thành một bà cô già lẻ loi khiến người ta phải thương hại.”

Câu này càng thâm!

Mạnh Đình Vũ âm thầm kết luận: Quả nhiên không được xem thường phụ nữ!

“Bọn em gân cổ cãi nhau gay gắt cả buổi, Tinh chỉ đứng im như thân cây, chẳng có chút phản ứng gì, càng làm bọn em điên tiết hơn.”

“Lẽ nào anh không điên tiết? Anh thì đang tức đến nỗi không màng gì hình tượng thường ngày, thế mà người đứng bên lại giả câm giả điếc từ đầu đến cuối, ra vẻ thanh cao quý phái, chẳng lẽ anh không bực mình?”

Chắc là sẽ rất bực mình. Mạnh Đình Vũ gật đầu đồng ý, đôi khi anh cảm thấy sự lạnh lùng quá đáng của Tinh làm người khác tan nát cõi lòng.

“Vốn dĩ là chuyện riêng của hai đứa, bây giờ lại thành thù hận của ba người, sau khi được cứu ra, ai cũng chỉ mong không bao giờ phải nhìn thấy mặt người kia, nhưng tụi em lại ở chung một tầng, không muốn gặp nhau cũng khó.”

“Sau đó thì sao?”, Mạnh Đình Vũ càng nghe càng thấy hấp dẫn.

Trang Hiểu Mộng tiếp tục kể chuyện: “Có một hôm, vì làm việc quá mệt, em ngồi quá trạm xe bus, lúc bước xuống đường mới phát hiện đó là một con phố rất tăm tối, đằng sau còn có một người đàn ông bám đuôi”.

“Lúc đó em tình cờ đi taxi qua”, Đồng Vũ Thường tiếp lời, “Nhìn thấy có một người đàn ông kì quái bám theo cô ấy vào ngõ, định bảo tài xế đi theo xem sao, nhưng đầu ngõ bị ô tô chặn ngang, taxi không vào được, em đành phải xuống xe”.

“Hắn ta muốn cưỡng bức em, em sợ quá kêu lên thất thanh, Đồng Vũ Thường nghe thấy liền lao đến, hắn ta hốt hoảng liền rút dao ra dọa đâm bọn em”, nhớ lại đêm kinh khủng đó, Trang Hiểu Mộng vẫn chưa hết sợ hãi, cô thở thật sâu, “Đồng Vũ Thường cởi giày cao gót quăng về phía hắn, sau đó lôi em chạy ra khỏi ngõ”.

“Hắn ta nổi khùng, cầm dao rượt theo bọn em, bọn em liều mình chạy như điên...”

Mạnh Đình Vũ nín thở, như thể đang tận mắt chứng kiến khung cảnh đáng sợ kia. Anh nhìn chăm chú hai cô, lần đầu tiên cảm nhận được hai cô là bạn thân nhất của Tĩnh, vì thế cũng là người hết sức quan trọng với anh, cần được anh dốc sức bảo vệ.

“Sau đó, Đồng Vũ Thường bị vấp, ngã xuống đất, nhìn thấy tên biến thái kia sắp bắt được cô ấy, em kinh hoàng gào thét.”

“Mặc dù Hiểu Mộng rất sợ, nhưng cô ấy vẫn quay lại cứu em, ra sức đập túi xách lên lưng hắn”, Đồng Vũ Thường mỉm cười ngọt ngào, hai cô trao cho nhau cái nhìn thân thiết và tin tưởng.

Mạnh Đình Vũ dần hiểu ra tình cảm khăng khít của ba người đã nảy sinh như thế nào.

“Nhưng lợi hại nhất vẫn là Tĩnh”, Trang Hiểu Mộng gõ tay lên cổ, tiếng cười trong vắt như thủy tinh, “Cô ấy lái xe ngang qua, thấy tình cảnh trên thì lập tức quay ngoắt xe lại 180 độ với tốc độ kinh hoàng, lao thẳng vào gã biến thái”.

“Cái gì?”, Mạnh Đình Vũ kinh hoàng trợn mắt, “Cô ấy không sao chứ?”.

Anh không trách bạn gái quá lỗ mãng, chệch sợ cô gặp nguy hiểm. Đồng Vũ Thường và Trang Hiểu Mộng đưa mắt nhìn nhau, ừm, xem ra tên này vẫn còn thuốc chữa.

“Tĩnh không sao, chỉ trình diễn một chút kỹ thuật lái xe siêu phàm thôi mà”, ánh mắt Trang Hiểu Mộng sáng lên thích thú, “Tĩnh căn chuẩn thời điểm, nhấn mạnh ga, nhưng cũng đủ làm gã biến thái hồn xiêu phách tán rồi chạy biến đi”.

“Sau đó cô ấy chở bọn em về nhà, pha hai tách trà nóng cho bọn em”, nét biểu cảm của Đồng Vũ Thường dịu dàng như nước chảy.

Ánh mắt ấy, biểu cảm ấy của hai người, làm Mạnh Đình Vũ chột hiểu ra trọng tâm của câu chuyện. Anh khẽ cười khỏ.

Trang Hiểu Mộng nhíu mày, chăm chú quan sát anh: “Xem ra anh đã biết bọn em định nói gì với anh rồi”.

“Anh biết.”

“Bất kể là người đàn ông nào, chỉ cần cả gan làm tổn hại một sợi lông chân của một trong ba đứa em, thì hai người kia tuyệt đối không tha cho hắn”, Đồng Vũ Thường lạnh lùng nhìn anh, thốt ra lời cảnh báo cứng rắn như thép, “Anh hiểu chứ?”.

“Anh hiểu rất rõ”, Mạnh Đình Vũ lại cười khỏ. Không biết tại sao, đối diện với ánh mắt sắc sảo của hai cô, anh chỉ muốn giơ tay lên hàng.

“Anh hiểu thì tốt rồi”, lại là một nụ cười nhạt làm đối phương rùng mình.

Mạnh Đình Vũ lạnh hết sống lưng.

Câu chuyện kết thúc, Mặc Vị Nùng và Âu Dương quay lại chỗ ngồi, Thẩm Tĩnh cũng thông thả tiến tới, ngồi xuống bên cạnh anh.

Anh lập tức nắm chặt bàn tay cô, thể hiện rõ nỗi lưu luyến không muốn rời xa.

Thẩm Tĩnh có chút ngạc nhiên, nhưng phút chốc đoán ra sự tình, liền trao cho anh một cái nhìn dịu dàng.

Đêm dần về khuya, mọi người hàn huyên chuyện trên trời dưới bể gần tiếng nữa, bất ngờ Thẩm Tĩnh đứng dậy.

Trang Hiểu Mộng và Đồng Vũ Thường cũng đứng dậy theo.

“Đình Vũ, muộn rồi, bọn em về trước đây”, Thẩm Tĩnh mỉm cười với anh.

“Anh về cùng em”, anh định đứng dậy luôn.

Cô nhẹ nhàng ấn anh ngồi xuống ghế, lắc đầu nói: “Women’s Talk, đàn ông xin dừng bước”.

“Women’s Talk?”, anh ngơ ngác ngẩng nhìn đôi môi tươi hồng của cô cong lên thành nụ cười thần bí mê hồn.

Cô không giải thích, chỉ nháy mắt một cái, rồi nhanh nhẹn xoay người, ba người phụ nữ cùng rời đi. Trước khi bước xuống cầu thang, cô quay lại mỉm cười với anh, khẽ vẫy vẫy tay.

Anh mê mẩn dõi theo thân hình yêu kiều của cô! Nhìn mà xem, người phụ nữ mà anh yêu nhất, từng bước đi của cô tràn đầy tự tin và thanh thoát, tự tin như chú mèo kiêu hãnh nhất.

“Anh ta tiêu tùng rồi”, sau khi yên lặng quan sát cảnh vừa rồi, Mặc Vị Nùng trầm giọng kết luận.

“Anh ta đã hoàn toàn nằm trong bàn tay cô ấy”, Âu Dương cũng điềm đạm tiếp lời.

“Hai người đang cười tôi sao?”, Mạnh Đình Vũ thu lại ánh mắt si mê, lập tức quay trở về trạng thái nhảy bén sáng suốt hằng ngày.

Anh ta đã nghe thấy hết sao? Mặc Vị Nùng và Âu Dương nhất thời sững người.

Trái với sự bối rối của hai người, Mạnh Đình Vũ tỏ ra rất thoải mái, khẽ mỉm cười: “Tôi thừa nhận tôi rất si mê Tĩnh, còn hai anh thì sao? Không phải cũng nằm gọn trong bàn tay bạn gái mình sao?”.

Hả? Cái này thì...

Không ai trả lời, chỉ có ngọn gió đêm như đang cười thầm bọn họ.

Các cô nàng đã rút quân rồi, bọn họ cũng chẳng buồn giữ gìn hình tượng lịch lãm nữa. Họ ghé một tiệm tạp hóa gần đó mua một bình bia rồi lôi nhau ra bờ sông, vừa ngắm trăng vừa uống.

“Anh có biết khi nãy tại sao Thẩm Tĩnh lại không cho anh đi cùng không?”, Âu Dương chợt hỏi.

Mạnh Đình Vũ lắc đầu.

“Bởi vì bọn họ sẽ mở phiên họp phê bình”, Mặc Vị Nùng giải thích.

“Phiên họp phê bình?”, Mạnh Đình Vũ giật mình, “Là nói tôi sao?”.

“Còn ai vào đây nữa?”, Mặc Vị Nùng ném cho anh một cái nhìn ngầm ý, “Anh còn chưa chịu chấp nhận số phận sao?”. “Lúc nãy anh đã nghe quá trình quen nhau của họ rồi chứ?”

“Anh cũng từng nghe rồi à?”

“Dĩ nhiên. Có điều Âu Dương tốt số hơn chúng ta, anh ta được đích thân bạn gái kể lại, còn chúng ta thì phải nghe lời cảnh cáo của hai cô kia.

“Bởi vì bọn họ rất quý Âu Dương sao?”

“Chính xác”, Mặc Vị Nùng uống một ngụm bia lớn, tay phải vỗ lên vai Mạnh Đình Vũ, “Kể ra thì chúng ta đồng bệnh tương lân, đều không nhận được sự yêu thích của bạn thân người yêu mình”.

Tim anh chùng lại.

“Đừng lo lắng”, Âu Dương thấy anh ủ rũ thì mỉm cười an ủi, “Tôi nghĩ trong mắt Hiểu Mộng và Đồng Đồng, anh đã đủ tiêu chuẩn rồi”.

“Nhưng các anh vừa bảo họ sẽ họp phê bình tôi còn gì?”

“Phê bình dĩ nhiên là có, đó là thú vui của phụ nữ mà”, Mặc Vị Nùng thản nhiên trả lời, “Bọn họ tụ tập lại là để nói xấu cánh đàn ông chúng mình”.

Nói thế cũng phải. Mạnh Đình Vũ đồng cảm.

Mặc Vị Nùng lại uống thêm hớp nữa rồi nói: “Nói ra thì, phụ nữ thật là một động vật thần kì, lúc họ vui vẻ thì dịu dàng như đức mẹ Maria, ngọt ngào như thiên sứ, nhưng anh tuyệt đối đừng có chọc giận họ, không thì bọn họ sẽ khiến anh...”

“Sống không bằng chết”, Mạnh Đình Vũ nhanh nhẹn bổ sung.

“Chuẩn không cần chỉnh”, Mặc Vị Nùng búng ngón tay cái tán thành, rồi thở dài ngao ngán. “Đáng sợ hơn là, lúc họ giầy vò hành hạ anh, vẫn tỏ vẻ ngây thơ vô tội”.

Không sai. Hai người còn lại lập tức gật đầu, không thể đứng hơn nữa.

“Cạn ly vì những nàng thiên sứ”, Âu Dương giơ lon bia lên, cao giọng nói.

“Cạn ly”, tiếng vỗ lon chạm nhau leng keng.

“Cạn ly vì những cô nàng ác ma”, Mặc Vị Nùng giơ lon lên lần nữa.

“Cạn ly”, bọn họ lại uống một ngụm lớn.

Cuối cùng, Mạnh Đình Vũ nửa cười nửa không nhếch mép...

“Cạn ly vì phụ nữ.”

Tiếng cười sảng khoái vang vọng khắp bờ sông, có lẽ do đêm đã khuya, cũng có lẽ do mặt nước quá dày, tiếng cười nghe vô cùng...

Phức tạp.

“Tối hôm đó, sau khi bọn em đi rồi, bọn anh đã nói những chuyện gì thế?”, giữa bữa tối, Thẩm Tĩnh đột nhiên hỏi anh.

“Hả?”, Mạnh Đình Vũ đang chuyên tâm đối phó với đĩa sushi cá ngừ nên không nghe rõ, anh ngẩng đầu ngơ ngẩn.

“Cái hôm chúng ta ăn tối ở quán ăn bên bờ Bát Lý ấy. Em về rồi, anh nói những chuyện gì với Mặc Vị Nùng và Âu Dương?”

“Sao? Có hứng thú với Man’s Talk à?”, Mạnh Đình Vũ cố tình trêu cô, anh ngắm nghía một hời đĩa sushi cá ngừ, cuối cùng vẫn quyết định bỏ cuộc, chuyển sang chiến đấu với món Sukiyaki.

Không ăn sushi thì thôi, đồ ăn Nhật còn có rất nhiều lựa chọn khác.

“Không thể nói sao?”, cô khẽ chớp mắt tinh nghịch.

Mạnh Đình Vũ hơi choáng: “Cái này, thì bọn anh cùng nhau giải một phương trình rất phức tạp”.

“Phương trình gì?”

Thiên sứ + Ác quỷ = Phụ nữ.

Anh cười thầm trong lòng, không giải thích gì nhiều.

“Thế bọn anh đã giải được chưa?”

“Coi như giải được rồi”, anh trầm ngâm, uống một ngụm rượu, “Nhưng vẫn cảm thấy không đơn giản như thế”.

“Nghĩa là sao?”

“Anh nghĩ nếu dùng vi phân chắc sẽ phân tích thêm được nhiều hơn, nói không chừng có thể vi phân n lần cũng nên.”

Làm vi phân n lần? Thẩm Tinh ngơ ngác. Cái gì với cái gì cơ? Sao càng nói lại càng chẳng hiểu gì hết?

Nhưng vẫn điềm nhiên đưa ra kết luận: “Có lẽ dùng thời gian một đời người cũng chẳng giải xong phương trình này”.

Thẩm Tinh trợn mắt nhìn anh.

Là cô trở nên khờ khạo rồi à? Sao lại không hiểu nổi lời anh nói? Nhưng hình như cũng đã nắm bắt được chút nào đó...

Dùng bữa xong, hai người rời khỏi nhà hàng, tay trong tay, thong dong bước đi dưới ánh trăng.

Ánh trăng dịu dàng ôm lấy bóng họ.

“Đúng rồi, hai cô bạn thân của em cho anh mấy điểm thế?”, Mạnh Đình Vũ lên tiếng.

Thẩm Tinh sững lại: “Cái gì?”

Mạnh Đình Vũ quay lại nhìn cô, có chút chán nản nói: “Tối hôm ấy, Women’s Talk của bọn em không phải nhắm vào anh mà phê bình sao?”.

Thẩm Tinh kinh ngạc giương mắt: “Sao anh lại biết được?”, cô mỉm cười ngọt ngào.

Anh không trả lời, sau khi lườm cô một cái dài, mới hừ một tiếng: “Rốt cuộc ấy điểm?”.

“Anh thật sự muốn biết sao?”, cô nghiêng đầu, ánh mắt thích thú trêu anh.

Anh quay đầu đi chỗ khác: “Thôi, không nên nói cho anh biết thì hơn”. Nếu là một con số dưới mức trung bình chắc anh sẽ tức ói máu mắt.

Thẩm Tinh nhìn bộ dạng căng thẳng của anh, đôi môi khẽ mỉm cười. Cô sát lại gần anh, cơ hồ dựa hẳn vào lòng anh.

“Mai là cuối tuần, anh có kế hoạch gì không?”

“Em thì sao?”, anh hỏi lại, “Muốn đi đâu?”.

“Em có một chuyện phải làm, đã hoãn lại hai tuần rồi, sớm muộn cũng phải làm.”

“Chuyện gì?”

“Muốn đưa anh về nhà em”, cô dịu dàng nói.

Anh chấn động, quay phắt đầu lại: “Ý em là...”.

“Em muốn đưa anh về ra mắt bố mẹ em”, cô cười ngọt ngào như mật ong, “Không bố mẹ cứ bắt em đi xem mặt, phiền phức lắm”.

“Anh có thể về gặp bố mẹ em rồi à?”, Mạnh Đình Vũ vui mừng khôn xiết, trái tim như con ngựa hoang tuột dây cương điên cuồng lao đi.

Điều này có nghĩa là, tình cảm anh dành cho cô, càng sâu sắc thêm? Cô bằng lòng đưa anh về gặp bố mẹ, tức là ngầm tuyên bố anh chính là người bạn đời của cô phải không?

“Nhìn anh hả hê chưa kia!”, cô lườm yêu anh, “Anh quên mất anh có tên trong danh sách đen của bố mẹ em hử?”.

“Ừ nhỉ!”, cơn phẫn chấn nhất thời khựng lại.

Suýt nữa anh quên mất, trong mắt bố mẹ cô, anh là tên bạc tình đáng chém trăm nghìn nhát dao.

“Lần này thì xong rồi! Mẹ em chắc sẽ cầm chổi đuổi anh ra khỏi nhà, còn bố em nói không chừng sẽ đập cho anh một trận.”

“Anh cũng biết à, hi hi, dù sao cũng là vấn đề của anh, không phải của em, anh tự mình nghĩ cách ứng phó đi!”, cô ôm cánh tay anh, cười rạng rỡ như thiên sứ, nhưng miệng lại thốt ra những lời vô tình tàn nhẫn.

Thiên sứ và ác quỷ, đúng là một sự tổng hợp mâu thuẫn.

Mạnh Đình Vũ ngây người ngắm người đẹp bên cạnh, chỉ cảm thấy trong chốc lát tình yêu của anh muốn tràn cả ra ngoài.

Ôi, phụ nữ.

Họ là dòng nước mát, cũng là ngọn lửa nóng hổi của đàn ông, là máu trong lồng ngực, cũng là vùng mềm mại nhất của trái tim đàn ông.

Ôi, phụ nữ.

Đàn ông mà đã phải lòng họ thì...

Tâm sự của tác giả 1

Lần trước, sau khi tôi viết một bài ca thán về bộ phim Quên lãng ý niệm X trên một trang web, rất nhiều độc giả đã hồi âm, nói là họ không tin tôi lại hứng thú với thể loại phim truyền hình dài dòng lê thê.

Chà, đừng nói là các bạn không tin, đến tôi bây giờ nghĩ lại, cũng không dám tin một năm trước lại bị bộ phim đó hành hạ giày vò thậm tệ như thế.

Rốt cuộc tôi đã tạo ra nghiệt duyên gì? Sao hồi đó lại lên nhằm thuyền cơ chứ? Tại sao phải đau đớn chứng kiến nữ nhân vật chính yêu thích nhất bị người ta giày vò đến chết mới yên lòng lau nước mắt bước xuống thuyền cơ chứ?

Tôi đúng là gốc hết thuốc chữa, chẳng cool tẹo nào, hức! Những độc giả khờ khạo như tôi đã nằm trong tay Đài truyền hình X rồi.

Về sau, từ khi nhân vật nữ chính của phim giờ vàng trên kênh X chết đi, tỉ lệ người xem ngày một giảm sút, hiện giờ con số đã chạm đáy rồi. Thành thực mà nói, tôi vui muốn điên lên được, đúng là ông Trời có mắt mà, ha ha (Tôi là một người rất nhỏ nhen phải không? Không sai, tôi chính là như thế đó, he he).

Dù sao đây cũng là một bài học đắt giá! về sau tôi nhất định không dễ dàng mắc lừa Đài truyền hình nữa đâu.

Cuối cùng, tôi xin được to gan trình bày ý kiến của mình, sau đây là hai sự lừa gạt không thể dung thứ được.

Đàn ông xấu xa lừa gạt phụ nữ nhẹ dạ.

Đài truyền hình đều cáng lừa gạt khán giả trung thành.

Tâm sự của tác giả 2

Mọi người đều phát hiện ra, ba nhân vật nữ chính cùng sống ở Đạm Thủy phải không?

Vì sao tôi lại yêu thích Đạm Thủy như thế? Bởi vì, hiện tại tôi đang sống ở Đạm Thủy xinh đẹp! Hoàng hôn sắc tím, say mê lòng người, cảnh này lộng lẫy dường nào tin là mọi người đều có thể hình dung được.

Ngoài một số bất tiện khi sống ở thành phố Đài Bắc, tôi thực sự rất thích chỗ ở hiện nay. Không những phong cảnh đẹp đẽ, khu tập thể còn có phòng tập thể dục, hồ bơi, hồ nước nóng, chỉ cần đi thang máy xuống tầng là có chỗ để vận động, quá phù hợp với người phụ nữ lười đến trung tâm thể dục thẩm mỹ thành phố đăng kí.

Nói về căn hộ của tôi, dù không rộng nhưng không gian thoáng đãng, gần cửa sổ có một tủ đựng rượu, trong nhà tắm có bồn tắm (đối với phụ nữ độc thân thì điều này rất quan trọng). Chủ nhà còn chu đáo kê một chiếc sofa dễ chịu, hại tôi hôm nào cũng nằm dài trên sofa đọc sách, xem được một lúc lại ngủ khò mất.

Dĩ nhiên, môi trường xung quanh cũng là điểm mấu chốt để tôi quyết định nộp tiền thuê nhà.

Đối với tôi, điểm quan trọng nhất cần xem xét là tiệm thuê truyện. Có hai tiệm, duyệt. Siêu thị thì sao? Chạy bộ chưa đến năm phút. Hiệu thuốc, có, tiệm tạp hóa, dĩ nhiên là có, tiệm thuê băng đĩa, ok, thư viện khu vực... wow! Lờ quá đi, duyệt trăm phần trăm.

Trường trung học Đạm Thủy mà hai nhân vật chính gặp lại nhau, cách nhà tôi không xa, không biết chừng có hôm nào đó, tôi và bạn sẽ tình cờ lướt qua nhau trong quán cà phê Tầm Cẩn Viên.

Tâm sự của tác giả 3

Hai hôm trước biên tập gọi điện đến, hỏi tôi có thể xây dựng một hình tượng nhân vật nam “mạnh mẽ” một chút không? Tôi nói, trong tác phẩm của tôi, hầu như các nữ nhân vật chính đều chiếm thể thượng phong, đặc biệt là cuốn Mạnh mẽ khi yêu này.

Ha ha, biên tập đã nói đến vấn đề mà tôi không thể không công nhận.

Thẩm Tinh quả là rất mạnh mẽ, quá mạnh mẽ luôn, đến tôi là mẹ đẻ ra nàng cũng phải cúi đầu bái phục.

Nếu nói Trang Hiểu Mộng gần với hình tượng ngoài đời của tôi, thì Thẩm Tinh chính là thần tượng mà tôi ngưỡng mộ. Sự nhã nhặn của cô, sự điềm đạm của cô, quan niệm chung sống lạc quan của cô, đều là những thứ tôi hướng đến bấy lâu nay.

Nhưng lúc đầu, Thẩm Tinh không được chừng chạc nho nhã như thế, cô ấy đã bị tổn thương, vực dậy hết lần này đến lần khác, mới trưởng thành được.

Tôi luôn tin rằng, chỉ có những người đã từng bị tổn thương, trên thân mang những vết sẹo, tâm trí mới đạt được đến cảnh giới cao nhất.

Vết thương có lẽ nhức nhối, nhưng cũng là dấu ấn rạng rỡ.

Một người không phải trải qua tổn thương nào, mãi mãi nhìn cuộc đời bằng cặp mắt màu hồng hạnh phúc? Hay một người thương tích đầy mình, học được cách tha thứ cho người khác, biết thương yêu để bản thân hạnh phúc hơn?

Đây là một câu hỏi khó trả lời.

Đáp án của tôi, càng gần về sau hơn.

Bởi vì có trải qua quá khứ đau khổ mới biết trân trọng những gì đẹp đẽ trước mắt.

Tôi tin là như vậy.

Vì thế cá nhân tôi không mê mẩn lắm những chàng trai chưa từng biết mùi đau thương.

Từ bé đã thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua trắc trở, chưa từng nếm vùi đau khổ, thì chàng trai đó không cách nào trở thành một vị nam tử đại trượng phu trong tim các cô nàng được.

Con gái có quyền ngây thơ, nhưng con trai mà ngây thơ quá, thì chỉ khiến tôi muốn đập ột trận. (Quả là một bà già cau có rồi :_.)

Người đàn ông mà tôi ngưỡng mộ phải trải qua đau khổ, nhưng không ảnh hưởng gì tới nhiệt huyết của anh ta, phải chừng chạc vững vàng, nhưng không được khinh đời ghét người.

Nếu nhân vật nam chính của tôi thiếu những yếu tố trên thì các nữ nhân vật chính sẽ ra tay dạy bảo (thậm chí lúc cần thiết không ngại cho anh ta nếm mùi đau khổ).

Chỉ cần nhân vật nam chính biết vượt qua đau thương, tiến về phía trước, tôi không cho rằng anh ta “yếu đuối”, bờ vai của anh ta sẽ rất cứng cáp, rất mạnh mẽ.

Vì thế, xét theo định nghĩa trên, Mạnh Đình Vũ cũng không coi là quá “yếu đuối” phải không?

Suy cho cùng anh ta chỉ là... chết dí trong lòng bàn tay Thẩm Tinh mà thôi!(Xin quý vị nửa phút chia buồn cùng anh, cảm ơn.)

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-me-khi-yeu>